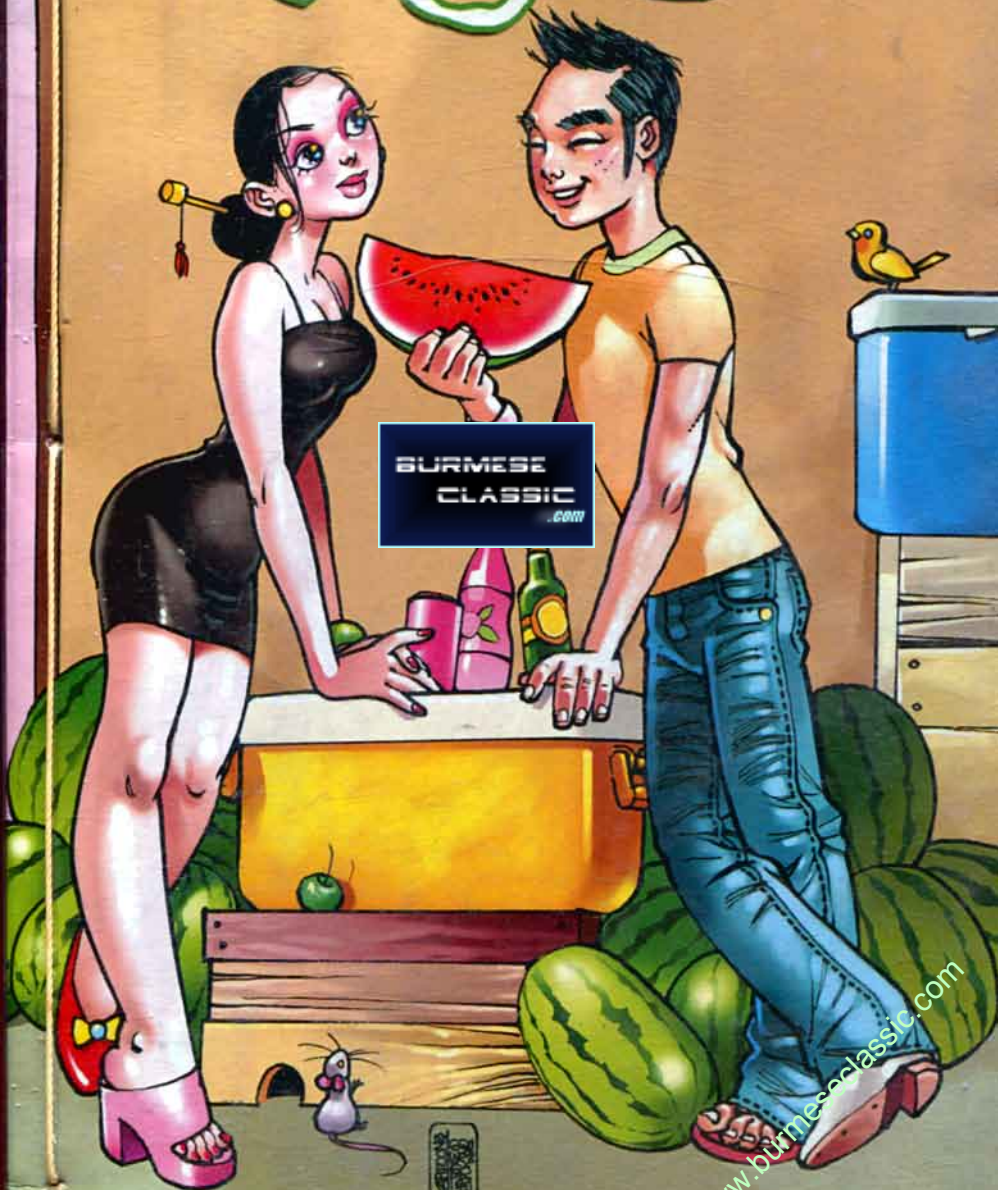

www.burmeseclassic.com

မြန်မာ့
အမျိုးသား
ပန်းပွင့်လေး

အမျိုးသား
ပန်းပွင့်လေး

BURMESE
CLASSIC
.COM

Cartoonist
And
Illustrator

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း(တစ်)
“မော်ဒန်စကား”

ချစ်ခြင်းနေသော ပန်းပွင့်လေး

အခန်း(၁)

ရိုး

စင်းသော မြင်ကွင်းလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ စာအံ
သံ၊ စာသင်သံတွေ ပွက်လောဆူညံနေသော စာသင်ကျောင်းကြီး တစ်
ကျောင်း။ ကျောင်းရှေ့လမ်းမတန်းကို အုတ်နံရံနှင့် သံဆူးကြီး တစ်ကန့်
စီ ကာရံထားပြီး ဘေးလမ်းကြားနှင့် ကျောင်း၏နောက်ဘက် စည်းရိုး
များကိုတော့ ခနော်နီခနော်နဲ့ လေးပတ်လည် သစ်သားတိုင်နှင့်
ကောက်ကောက်ကွေးကွေး သံကြေးတက် သွပ်ဆူးကြီးများဖြင့် အဆင်
ပြေသလို နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ထားသော အနာဂတ်ကို စိုးမိုးညှဉ်
ယနေ့ကလေးများ၊ ယနေ့လူငယ်များ၏ ပညာနို့ရည် သောက်ခိုးရာ...
မိခင်ရင်အုံကြီး။

လမ်းကြားရှိ သွပ်နန်းကြီးများ၏အလည်တွင် အုတ်တိုင်ကြီး နှစ်တိုင် ထောင်မတ်ပြီး ကျောင်းစတုရန်းကတည်းကပင် ဖွားဖက်တော် ဖြစ်ပုံရသော သံပန်းတပ် သံတံခါးကြီး ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းချင်း လက်မ အနည်းငယ် လွဲချော်နေပြီဖြစ်သော ထိုတံခါးကြီးတွင်လည်း သူ၏ ဖွားဖက်တော်ဖြစ်ပုံရသော သော့ပေါက်ပျောက်ကာ သံချေးအထပ် ထပ် တက်နေသော ဘာအမျိုးအစားမှန်း မသိတော့သည့် ရောမ သော့ ခလောက်ကြီး ခန့်ညားစွာ ရှိနေ၏။

ထိုသော့ခလောက်ကြီးနှင့် သံတံခါးကြီးရှေ့နှင့် ကျောက်သား လမ်းမကြားတွင်တော့ အင်္ဂတေကျောက်ပြား တံခါးတစ်ချပ်စာ လောင်း ၍ ရေနှုတ်မြောင်းကို ဖုံးအုပ်ထားသော ပြန်ပြန်ပြုပြု မျက်နှာပြင် ရှိနေ၏။ အနည်းငယ် ကျယ်ဝန်းသည့် ထိုမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာတော့ မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်ကို ငုံ့လင့်နေသည့် ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး၊ ပခုံးသိုင်း ဈေးသည်များ စုပြုံနေကြသည်။ တဂီးဂီး အော်မြည်လည်ပတ်နေသော တွန်းလှည်းနှင့် သကြားငှက်သိုက်၊ ဆိုင်ထမ်းကလေး ချ၍ ခုံပုလေးနှင့် အညော်ငွေ တလူလူ ထိုင်ကြော်နေသော စမူဆာ၊ ဗယာကြော်၊ ဈေး ကျ အာလူးလေးစိပ်ထိုး မဆလာနဲ့ထောင်းထောင်း ပဲသုပ်၊ ကောက် ညင်းပေါင်း၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ စာကလေးခွေ၊ ခေါက်မုန့်ကြွပ်ကြွပ်၊ ဝါးလုံး ထိပ်၌ ကောက်ရိုးထုံး ထုံးချည်၍ ထည်ဝါလှပစွာ ဝါးတံများနှင့် သီ၍ စိုက်ထိုးထားသော မရမ်းပေါင်း၊ ဇီးသီးပေါင်းက ဆိုးဆေးနီနီများနှင့် ဆေးသကြားရည်များကြောင့် မြင်ရသူခံတွင်း၌ ချင်ခြင်းကစီရည် စိမ့် ထွက်လာစေနိုင်၏။ တုနောင်နောင် ထုံနေသော လက်တွန်းလှည်း၏ ယပ်တလောင်းလောင်းကို ယပ်နှင့် ခါနေသော ဂွေးချိုသီး၊ သရက်သီး၊

ဝါထိန်ထိန်များနှင့် ငရုတ်သီးဆားဘူး ကိုင်သူကလည်း ကျောင်းဆင်း ခေါင်းလောင်းကို အသင့်စောင့်နေလေ၏။

ဟော...။

မနိုင်ရင်ကာ နို့အေးချောင်းပုံးကြီးကို ပခုံးတွင် ခပ်စောင်း စောင်း စလွယ်သိုင်း၍ ဒုန်းစိုင်းနီးပါး လာနေသော ဆယ်နှစ်သားရွယ် လောက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်၊ နေပူပူထဲ ချွေးတရွဲရွဲ လက်ထဲက လည်း ဂလိုင်လေး ဆွဲလို့။

“ဗယာကြော်အနဲ့... ဟိုဘက်နည်းနည်းရွှေ့ဗျာ၊ အဲဒါ ကျွန် တော့်နေရာ...”

“ကန်ကလေး... မနေ့က နာအစောကြီး ရောက်တယ်နော်၊ ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပါ နင်လုပ်တယ်၊ ဒီနေ့လည်း နာ အစောကြီး လာတယ်နော်၊ နင် ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပါ လုပ်တယ်၊ ကုလားနော် အုတ်တိုင်ခံနေတယ်၊ ဘလို... ဗယာကြော် ရောင်းမလဲ”

ကောင်လေးက ပုံးကြီး အတင်းပစ်ချ ထိုးတွန်း၍...

“အနဲ့... ခင်ဗျားရောင်းတာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော် နို့အေးချောင်း ရောင်းလာတာ တစ်သက်ရှိပြီ... ဖယ်ဆိုဖယ်”

ခပ်မာမာ ခပ်စွာစွာ သံပြတ်နှင့် အော်သောကြောင့် ဗယာ ကြော် အနဲ့... ရသလောက် ချဲပေးလိုက်ရသည်။ မကျေမနပ်နှင့်...

“စဉ်းစားပေးကြပါ လုပ်သားပြည်သူတို့၊ လက်တောက်လောက် ကန်းကလေးက နို့အေးချောင်း ရောင်းတယ်နော်... သူတစ်သက်တုဲ ဘယ်နှရက်သားနဲ့ သွား လာ ထ၊ ရောင်းခဲ့သလဲဗျာ၊ အလွှာဟိုပဲ သိမယ်”

ဂလောင်! ဂလောင်! ဂလင်! ဂလင်!

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသည် ချိုမြလှစွာ၏။

“နို့အေးချောင်း၊ နို့မလိုင်တွေ... စတော်ဘယ်ရီ၊ ချောကလက်တွေ...”

ဘယ်ဈေးသည်မှ စ၊မအော်ခင် ဘယ်ဈေးဝယ်မှ အနီးအနားရောက်မလာခင် သူ့ပါးစပ်မှ အလိုလို အော်တိုထွက်နေကျ အသံစာစာလေး... (ချွေးနစ်ခန္ဓာထဲက)ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကလင်! ကလင်! ကလင်! ကလိုင်! ကလိုင်! ကလိုင်!

စာသင်ခန်းမ အသီးသီးထဲက အဖြူအစိမ်းလေးတွေ ဝေါခနဲ အံထွက်လာသည်။ ဘောလုံးကွင်းစပ်ရှိ ကုက္ကိုရိပ်နှင့် ညောင်မုတ်ဆိတ်၊ ညောင်ပျဉ်း ထိုင်စရာတွေအပေါ် ထမင်းဘူးကိုယ်စီနှင့် ပြန့်ကျဲသွားသည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်အညီ ရောင်းရမည်ဟု ပံ့ပိုးထားသော ကျောင်းမုန့်ဈေးတန်းဆီ အပြိုလိုက် ချီတက်သွားကြသည်။

မုဆိုးစလွယ်သိုင်း၍ ပလတ်စတစ်ဘောလုံးတွေ တဘိုင်းဘိုင်း၊ တဘုံးဘုံး ကန်ရင်း ဘောလုံးကွင်းထဲ ဆင်းချလာကြသည်။ ကျောင်းရှေ့တံခါးမကြီး၏ မလွယ်ပေါက်မှ အိမ်က ရောက်လာပေးသော လွှေးစရာများကို တကြော်ကြော် တအော်အော်၊ တဆူဆူ တပူပူ သူ့ထက်ငါယူငင်နေကြသည်။

ကျောင်းမုန့်ဈေးတန်းတွင် မရနိုင်သော၊ မုန့်ဈေးတန်းနား ကပ်ဖို့ အိပ်ကပ်ထဲ မပြည့်စုံသော၊ ပစိပစပ် ချိုချဉ်းစပ်လေးတွေမှ စားချင်သော... ဆေးသကြားတွေဟဲ့... ဆိုးဆေးတွေဟဲ့... အာဟာရဓာတ် မပြည့်ဘူးဟဲ့... ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်ဘူးဟဲ့... တဟဲ့ဟဲ့ ဆူငေါက်ပိတ်ပင်တာကိုမှ မျှီချချင်၊ ခိုးစားချင်၊ ပိုချိုသည်ဟု ထင်ထား

သော ကျောင်းသူကျောင်းသား ကျေးဇူးရှင် ဝယ်လက်များကတော့ ကျောင်းဘေး၊ လမ်းကြား၊ သံတံခါးကြီးဆီသို့ စိစိရီရီပင် ချီတက်လာလေ့ရှိသည်။ ဈေးသည်များကလည်း သူ့ထက်ငါ တစာစာ ဝမ်းတထွာ အတွက် လာပါ၊ ယူပါ၊ ဝယ်ပါ... ငါးဆယ်တန်ကြွေ မရှိပါ၊ နှစ်ရာဖိုးယူပါ၊ တစ်ရာတန် ပေးပါ၊ အပြိုကြီး၊ သကြားလုံးနှစ်လုံး ယူသွားပါ။ နောက်နေ့မှ ပေါင်းပေးပါ။ ဟိုကလေး ပိုက်ဆံမပေးရသေးဘူးလေ။ ဒီရွယ်နဲ့ လူလည်လေး... အေးပေးလေး... ပြေးပြီ။

စသည် စသည်... မဆုံးတေး၊ မဆုံးတီးလုံးနှင့် သိကုံး ဖွဲ့ဆိုထားသော မြင်ကွင်းလေးက ကျောင်းဖွင့်ရက် နိစ္စဓူဝ ခေါ်ထူးသံများနှင့် ရိုးစင်းသော ရှုခင်းလေးဖြစ်ပါသည်။

ထိုရိုးစင်းသော မြင်နေကျ ရှုခင်းလေးကိုပင် ထဲထဲဝင်ဝင် ဆင်ခြင်ကြည့်ဖြင့် သတိထားကြည့်နေသူ လူတစ်ယောက်ရှိနေပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့ ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် စက်ဘီးဒေါက်ထောက်၊ စီးကရက်သောက်ရင်း ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဓိက... နို့အေးချောင်း ရောင်းနေသော ဆယ်နှစ်ရွယ် ကလေးငယ်ကို သတိထားကြည့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကလေးသည် ထိုဈေးသည်အုပ်စုတွင် အငယ်ဆုံးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူ့အလုပ်ထဲသူ အာရုံနစ် ပျော်ရွှင်ရင်း အသွက်လက်ဆုံး အချက်ချာဆုံးလည်းဖြစ်ပါသည်။

ကလိုင်! ကလိုင်!

“သူငယ်ချင်းတို့ ညီလေးတို့ နောင်တော်တို့ အမောပြေ... ချိုအေးမွှေး နို့အေးချောင်းတွေ... ညီမလေးတို့၊ ဘွဲ့မလေးတို့

အသည်းလေးတို့... အဲ... အသည်းအေးဖို့ ဟောဒီမှာ ချိုအေးမွှေး
နို့အေးချောင်းတွေ... ချောကလက်တွေ... စတော်ဘယ်ရီတွေ...
မတိုးကြပါနဲ့... မတိုးကြပါနဲ့၊ တန်းစီကြပါ၊ တစ်ယောက်တစ်ချောင်း
ရအောင် ရောင်းပေးပါမယ်၊ အပေါင်းအသင်း ကျော်မတက်ပါနဲ့၊ အားနဲ့
တဲ့ မိန်းမသားတွေကို ဦးစားပေးပါ... ရစေ့မယ်၊ ကုန်ရင် ကုမ္ပဏီကို
ဖုန်းဆက်ပေးပါမယ်”

ကလိုင်! ကလိုင်! ကလင်! ကလင်!

အလွင်ဆုံး၊ အရွှင်ဆုံး အသံလေးကို ကြားနေရသည်။ အသံ
သာသာအတိုင်းသာ တကယ်ရောင်းနေရပါက လက်ကို လည်ပုံမရချေ။
သို့သော် လေးငါးမိနစ် အော်မှ တစ်ချောင်းနှစ်ချောင်း၊ ဆယ်မိနစ်
လောက်နေမှ နောက်တစ်ချောင်း... ခပ်ကျဲကျဲသာ ရောင်းနေရသော်
လည်း အော်သံက မပြောင်း။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် မရောင်းရလည်း
အော်နေပြန်သည်။

မကြာခင် ဘောလုံးသမားအုပ်စု ပြိုကျလာတော့ တကယ်
လက်မလည်အောင် ရောင်းရင်း ပျော်မဆုံးသောအပြုံးနှင့် မြင်ရပြန်ပါ
သည်။

“ကုန်တော့မယ်နော်... အရည်ပျော်လို့၊ မပျော်ခင် အတောင့်
လိုက် ဝါးမယ်၊ မကုန်ခင် အခဲလိုက် စားမယ်၊ နို့မလိုင်တွေ... နို့မလိုင်
တွေ”

ကလိုင်! ကလင်! ကလိုင်! ကလင်!

ငေးကြည့်နေသူက စီးကရက်တို့ကို ဖိနပ်နှင့် နင်းရင်း ရင်တွင်း
ဖြစ် မောင်မျိုးမင်း... အဲ... ရင်တွင်း၌ နင့်ခနဲ ကြေကွဲနေသော

အတွေးဝင်လာသည်။

ဪ... သွက်သွက်လက်လက် ထက်မြက်ပုံလည်း ရတဲ့
ကလေးလေး... အနာဂတ်ရဲ့ခေါင်းဆောင်လောင်းလျာလေး... ဘယ်
ကြမ္မာဝဋ်ကြွေးကြောင့် မင်းကလေး ဈေးရောင်းနေတာလဲကွယ်...
မနိုင်ဝန်ပုံးကြီး တစောင်းလွယ်ရမန်များလို့ ထင်ရဲ့... ပခုံးလေး
တောင် စောင်းတောင်းတောင်း ချိုင့်တိုင်တိုင်နဲ့ လူကလည်း ဝန်ပိပြီး
ပုအိုင်အိုင်လေး ဖြစ်လို့...။

တကယ်တမ်းက မင်းလေးအရွယ်ဟာ မိဘဆီက ရသမျှ
နဲ့ဆိုးဆိုး တောင်းပြီး ကျောင်းနေရမယ့်အရွယ်လေးပါကွာ... ဟိုး
ကျောင်းတော်ကြီးထဲက အဖြူနဲ့အစိမ်းလေး ဝတ်ပြီး လွတ်လွတ်
ကျွတ်ကျွတ် ပညာသင်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆော့ကစားလို့...။

xxx စားချိန်မှာ ဝင်စားမယ်... အိပ်ချိန်မှာ ဝင်အိပ်မယ်...
xxx အပူအပင်ကင်း... တဲ့... (ဘယ်ကဘယ်လို ဗိုလ်ထီးသီချင်း
က အတွေးနောက်ခံကို Backing ဝင်လာသည်မသိ) သူ ငေးကြည့်နေပုံ
လေးက မချီစရာ။ (အတွေးက ဆက်ပါသည်။)

ကလိုင်! ကလင်!

ကလိုင်လေး ခေါက်ရင်း ပြေးလွှားဆော့မြူးနေကြသည့်ရွယ်တူ
ကလေးငယ်များကို အားကျနေသော ကြည့်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူလည်း
ပညာရင်နို့ကို နွေးထွေးစွာ၊ အေးဆေးစွာ သောက်စို့ချင်နေမည့်အထေး
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်ကမိခင် သို့မဟုတ် အိမ်မိသားစု ဝင်လာပေးသော
ထမင်းဘူးလေးကို သီချင်းဆိုရင်း ကဗျာရွတ်ရင်း ညောင်မုက်ဆိတ်
ပါးပျဉ်းတွင် ခြေခင်းလက်ခင်း ဆန့်၍ သန့်သန့်လေး တိုင်လွေးချင်ရှာ

www.burmeseclassic.com

ပေလိမ့်မည်။

ဪ... ခုတော့ နေပူထဲ ချွေးတလုံးလုံး သံတလုံးလုံးနဲ့ အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် ရုန်းကန်နေရပါလား ကလေးငယ်ရယ်ဟု ယူကျုံး မရ တွေးနေမိသည်။

ဘယ်လိုဘဝအဖွဲ့၊ ဘယ်လိုအကျပ်အတည်း အဆင်းရဲကို ဘယ်လိုခွဲနဲ့ မင်းကလေး ဖြတ်သန်းနေပါသလဲ၊ ကြည့်ရင်း... တွေးရင်း ဘဝသရုပ်ဖော်ကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ရေးချင်သော ဈာန်တွေ စီးမျောဝင်လာနေ၏။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားလိုက်၏။ ခဏအကြာ ပြန်ကြိုနေသောဘဲအုပ်ကို ဘဲကျောင်းသားက ဘဲတဲထဲ မောင်းထည့်လိုက်သလို ပြိုက်ခနဲ ရေပြင်သာ... အဲ... မြေပြင်ကြီးသာ ထီးထီးကျန်ခဲ့၏။ ဈေးသည်များလည်း ကိုယ်သန်ရာသန်ရာ ဝယ်လက်တွေဆီ တစ်စချင်း ချီတက်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ရေခဲချောင်းပုံးနံဘေး... ခြေဆင်းထိုင်ရင်း လွယ်အိတ်ဟောင်းလေးထဲက နွမ်းဖတ်နေသည့် ငွေစက္ကူတွေကို တစ်ရွက်ချင်း ဖြန့်ထပ်ရင်း ငွေရေတွက်နေသော ကလေးငယ်သာ ကျန်ရစ်သည်။ သူ အနဲကို အားပေးသောအားဖြင့် ဗယာကြော် ငါးဆယ်ဖိုး အဆစ်များများတောင်း၍ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် ဝယ်ထားလိုက်သည်။ အနဲ ဗယာကြော် ထည့်နေတုန်း တစ်လုံးနှစ်လုံး နှိုက်ဝါးလိုက်သေးသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ လမ်းမဘက်ကို ငွေရေတွက်ရင်း မျှော်မျှော်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

မှန်ပါသည်။ အဝေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူပြုံးသွားသည်။ ဟိုအဝေးမှ ကလေးကြီးတစ်ယောက် ထုံပိုင်းထုံပိုင်းနှင့် လမ်းလျှောက်လာ

နေသည်။ သူ့ကို လက်ထောင်ပြု၍ ထုံပိုင်းက ပိုသွက်လာသည်။ ခြေက ပိုသွက်လာသော်လည်း လက်လွှဲဟန်က တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ပုံမှန်ဘယ်ခြေညာလက်ဟန် လွဲလာနေခြင်း မဟုတ်။ ပုံသဏ္ဌာန်ကလည်း ရှည်မျောမျော အာလူးကြီးကို ခြေလက် တပ်ဆင်ပေးထားသလို တောင်းဘီဥူးဖုံးအောက်က ခြေသလုံးက ခန္ဓာကိုယ်ထက်စာလျှင် အနည်းငယ် သေးနေသည်။ ငိုက်က ပူတူတူ စူနေသည်။

ကျပ်မပြည့် စိတ်ဓာတ် ဝက်အူတစ်ရစ် ချောင်နေသော ဂေါက်ရောဂါရှင်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ အနီးရောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ဆူမိစ်ပေါ... မင်းကွာ... နောက်ကျလိုက်တာ”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ရောက်ရောက်ချင်း တန်းငေါက်တော့သည်။ ဆူမိစ်ပေါ အခေါ်ခံရသူ သူ့ထက် ခေါင်းတစ်လုံးကျော် ကျော် ပိုမြင့်သူက သူ့ရှေ့ ခေါင်းလေးငုံပြီး ခပ်တိုးတိုး... တောင်းပန်နေသလား၊ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခု ပေးနေသလား၊ သူသိပ်မကြားရ။ ရိုကျိုးသောအသွင်ကတော့ အထင်းသား မြင်နေရ၏။

ချထားသော ရေခဲချောင်းပုံးကို ကြိုးကိုင်၍ ကောက်လွယ်ရန် အပြင်၌...

“ထိုင်ဦး... ဗယာကြော် စားမလို့ မင်းကို စောင့်နေတာ၊ ဒီဘေးမှာ လာထိုင်”

ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲက ဗယာကြော် လက်ပွတ်လုံးကလေး တစ်ခုလုံး နှိုက်ပေးသည်။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခံယူ၍... သံတံခါးကို ခွိရင်း စားနေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“မနက်က ငါ မင့်အိမ် ဝင်သေးတယ်၊ မင့်အဖေက ဘယ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူးတဲ့”

“နောက်ဖေတဲမှာ ဝက်ကလေးတွေ မွေးနေလို့ တစ်မနက်လုံး ငါသွားထိုင်ကြည့်နေတာပါကွာ၊ ချစ်စရာလေးတွေကွ... ငါ ကိုင်ကြည့်ချင်လိုက်တာကွာ၊ အလစ်ချောင်းနေလို့ ကြာသွားတာ၊ ဒါတောင် ပြန်ခါနီး တစ်ခါပဲ ကိုင်မိတယ်၊ ကိုဗဒင် မြင်ပြီး ငါ့လက်နဲ့ငါ့ကုပ်ပိုးကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်တယ်ကွာ၊ နောက်ဆုတ်တဲ့ ဒီတစ်ခါ ကိုင်ရင် ဟိုမယ်တွေလား ဝါးရင်းတုတ်တဲ့၊ ဝက်မကြီးကလည်း တအိအိကွာ အော်တယ်... သနားလို့... အဖေ ငါ့ဖို့ ချန်ထားတဲ့ ချဉ်ပေါင်ရွက်ဟင်းနဲ့ ထမင်း... ဝက်စာအိုးထဲ ထည့်ခဲ့တယ်”

“ဟေ... မင်း ဒီအချိန်ထိ ထမင်းမစားရသေးဘူးလား!”

“ဟေ့အေး...”

“ရော့... ရော့... ဒီဗယာကြော်တွေ မင်းပဲ စားလိုက်၊ လာ... ဟိုကွမ်းယာဆိုင်ဘေးမှာ ရေသွားသောက်ကြမယ်”

ကောင်လေးက ငေါက်ခနဲ ထထွက်လာသည်။ စံပေါက ကြပ်ကြပ်အိတ်ထဲက ဗယာကြော်အားလုံး ပါးစပ်ကြီးထဲ ပက်ထည့်ကာ ရေခဲပုံး လွယ်၍ နောက်က လိုက်လာသည်။

ကုက္ကိုပင်က ရေချမ်းစင်တွင် ကောင်လေးက... ရေဝင်သောက်သည်။ ပလတ်စတစ်ခွက်နှင့် နှစ်ခွက်ဆင့် သောက်သည်။ နောက်တစ်ခွက် ခပ်၍ မျက်နှာသစ်သည်။ ကုပ်ပိုးကို ရေစွတ်၍ တဖောင်းဖောင်း သုံးလေးချက် ရိုက်သည်။ စံပေါ အသာရပ်ကြည့်နေသည်။ ကောင်လေး ခွက်ပြန်တင်လိုက်မှ စံပေါလည်း ရေခပ်သည်။

နှစ်ခွက်ဆင့် သောက်သည်။ နောက်တစ်ခွက် ခပ်သည်။ မျက်နှာသစ်သည်။ ကောင်လေး လုပ်သလိုပင် ရေစွတ်၍ ဇော်ပိုးကို တဖောင်းဖောင်း ရိုက်သည်။

ဟိုက်!...

ငေးကြည့်နေသူအတွေးထဲ... ဒင်နီနှင့်ဂျော့ အပြေးဝင်လာသည်။ ဆရာကြီး ဂျွန်စတိန်းဘက်(ခ်)၏ OF MICE AND MEN ထဲက ဇာတ်ကောင်နှစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်ကောင်နှစ်ကောင်ကို လက်တစ်ကမ်းတွင် မျက်ဝါးထင်ထင် တန်းမြင်နေရသလို ရှိသည်။ ဒင်နီက လူကောင်သေးသေး... ဦးနှောက်သမား၊ ဂျော့က လူကောင်ထွားထွား... အတ္တဘော ကာယသမား၊ ဒင်နီကို အလွန်လေးစားသည်။ ဒင်နီစကား နားထောင်သည်။ ဒင်နီ ခိုင်းတာ လုပ်သည်။ ဒင်နီ လုပ်သမျှ အတုယူ လိုက်လုပ်သည်။ သို့သော် ဂျော့သည် ဖြူစင်နူးညံ့သော ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုသာ တွေးတတ်သည်။ ဇာတ်သိမ်းတွင်... အာ...။

(ဆောရီး... ဟာ... ဘောပင်ချော်တောငဲ့သွားလို့) မသိမသာ ကြည့်နေစဉ်...

ကောင်လေးက ရေခဲချောင်းပုံး ဖွင့်၍ ရေခဲချောင်း... (အရည်ပျော်ခါနီး) နှစ်ချောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ဆူမိုစံပေါကို တစ်ချောင်းပေးသည်။ သူက တစ်ချောင်းထိုင်စားသည်။ စံပေါက သူ့ဘေးတွင် သူ့လိုပင် ဝင်ထိုင်ခါ ရေခဲချောင်း စားနေကြသည်။

“ဟေ့ကောင် စံပေါ... သစ်သားတုတ်ချောင်းကို စားပြီးရင် လွှင့်မပစ်နဲ့၊ အရည်ပျော် စာရင်းပြဖို့ ပုံးထဲ ပြန်ထည့်ရမယ်”

နတ်ရွာမီး

“ငါတိပါတယ်ကွာ... မင်းပြောထားတာပဲ၊ အဲလိုတုတ်မျိုး ငါ့မှာ တစ်ချောင်းပါသေးတယ်၊ ဒီကိုအလာ ကိုအာနီကား ဝင်တွန်းပေး လို့ ရေခဲချောင်း ကျွေးတယ်၊ ဒီမှာ...”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက... စက်ဆီတွေနှင့် ပေတူးနေသော ရေခဲချောင်း တုတ်တစ်ချောင်း ထုတ်ပေးသည်။

“လဒိုး... မင်း... ကွာ... ငါ့ထမင်းလုပ် ပုတ်ချနေပြန်ပြီ၊ ဟင်းဟင်း... မင်းဟာ ထည့်ပြရင် ငါ အလုပ်ပြုတ်သွားမှာပေါ့ကွာ”

ကောင်လေး ရယ်ရယ်မောမော ပြောသောစကားကို စံပေါ နားလည်ပုံမရ။ ကောင်လေး ရယ်၍သာ သွားဖြို၍ လိုက်ရယ်နေပုံ ရသည်။ ကောင်လေးက ရှင်းပြသည်။

“ပုံးထဲ သူ့ဟာသူ အရည်ပျော်လို့ ကျန်ခဲ့တဲ့တုတ်က သန့်ပြန် နေရမယ်လေကွာ၊ မင်းဟာက ဆီချေးပေလက်နဲ့ ကိုင်စားထားပြီးမှန်း သိသာနေတဲ့ဥစ္စာ”

စံပေါ ဘယ်လို နားလည်သည် မသိ။ ပေရေနေသေးသော သူ့လက်ကို ဘောင်းဘီနှင့် သုတ်ရင်း စားလက်စ တုတ်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်နေသည်။

“ပေကုန်ပြန်ပြီ... စားပြီးရင် လွှင့်ပစ်လိုက်တော့၊ ဒီမှာ... အကောင်းလေးချောင်းတောင် ရှိတယ်”

ပြောရင်း သူ့အိတ်ကပ်ထဲက သန့်နေသော တုတ်လေးချောင်း ကို ရေအိုးစင်တွင် ထ၊ဆေး၍ ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ဪ... သူ နေ့တွက်ကိုက်ရေး၊ ထမင်းဝရေးအတွက် သူ့ ဉာဏ်ကလေးကိုတော့ တွေးတွေးဆဆ လွှာတတ်သားပေကပဲဟု ခွင့်

လွှတ်တွေး တွေးရင်း စောစောက ကောင်လေး ကျောင်းထဲ ငေးနေပုံ လေးကို ပြန်မြင်လာ၏။

ဪ... သူကလေး ရွယ်တူ သူများဘဝတွေကို ငေးပြီး သူ့ရင်ထဲ ဘယ်ကလောက်များ အားကျနေမလဲ၊ သူ့ဘဝသူ ဘယ် ကလောက်များ ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး အားငယ်နေရှာမလဲ၊ ဒီအရွယ်နဲ့ သူ့ ဘဝကို နာကျင်ပြီး စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားရင် သူ့အနာဂတ်ဘဝ ခရီး တစ်လျှောက် တောင်လို ပုံနေမယ့် အမှောက်အမှားတွေဟု တသိကြီး တွေးနေစဉ် ကောင်လေးက ကောင်လေးအတွေးအတိုင်း ပါးစပ်က စကားတွေ ထွက်ကျလာသည်။

“ခြံထဲက မျောက်လောင်းတွေ... ဒီနေ့ ရေခဲချောင်း ကောင်း ကောင်းမစားကြဘူး၊ မျောက်မောင်းမတွေလည်း အတူတူပဲ၊ လာကွာ သီချင်းလေး ဆိုရင်း လျှောက်ရောင်းရအောင်”

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် နေပူထဲ ထွက်ခွာရင်း ပြောသွားသေး သည်မှာ...

“အိမ်ကို ဆွမ်းခံကြတဲ့ ဦးဇင်းကေသရ ပြောတာ မှန်လိမ့်မယ် ကွ၊ လူဆိုတာ မျောက်က ဆင်းသက်တာတဲ့၊ ငါကြည့်နေတာ ငါ့မျက်စိ ထဲတော့ မျောက်တွေချည်းပဲ...” တဲ့။

ရေခဲချောင်းလေးတစ်ချောင်းတောင် ဝယ်ယူအားမပေးမိဘဲ ကောင်လေး၏ဘဝရှေ့ရေးကို တွေးပူနေသော ငေးသူ၏အတွေးနှင့် ကောင်လေး၏လက်တွေ့ဘဝဆန်သောအတွေး ရေးရေးမျှ မတူသည့် အပြင် ပါစင်အောင် လွဲချော်နေပါပေါ့လား။

(ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီရိုးရိုးစင်းစင်းမြင်ကွင်းလေးကို အလုပ်မရှိ

၂၀ နတ်ရွာစိုး

အလုပ်ရှာ ထိုင်ငေးရင်း ငါရေးမှ . . ငါဖွဲ့မှ . . ငါတင်ပြမှ . . ငါကြင်နာမှ
ငါကယ်တင်မှဟု ထင်တစ်လုံးနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတာက ဘယ်သူဖြစ်ဦးမှာ
လဲဗျာ။ အဲဒီကလေးလေးဘဝ တိုးတက်ကောင်းစားရေး၊ စံပေါ်လို ဈေး
တောင် ဝိုင်းမရောင်းပေးဘဲ သူ စာမူခ ရရေးကိုသာ ဦးစားပေး၊ ငေး
တွေးနေသူဟာ ဘယ်သူများ ဖြစ်ဦးမှာတဲ့လဲဗျာ . . လူရည်သန့်ကလေး
ကျွန်တော်ပေါ့)

◆ “ဘုရားလည်းဖူးရင်း
လိပ်ဥလည်းတူးရင်း” တဲ့။
(ဘယ်သူ့စကားဦးလဲ...ထူးပါ)

◆ ကုသိုလ်အကုသိုလ်
ကောင်းမှုမကောင်းမှု
ဒိနှစ်ခု...
ဒိနှစ်လမ်းမှာ...
လက်က...
နတ်ပြည်ကို ကမ်းရင်း...
လူက...
ရဲလမ်းပေါ်မှာ...
ခြောက်-ခြစ်ရတယ်။ ၊

အန်း(၂)

လမ်း

ဆုံမြို့ငယ်လေး၏ အနောက်တောင်အရပ်တွင် ဆုတောင်းပြည် တောင်ကလပ်စေတီတစ်ဆူ ရှိသည်။ တောင်ကလပ်က ပေ(၁၁၀၀)ကျော်ကျော်မြင့်သည်။ သာမည၊ ကျိုက်ထီးရိုးသွား ဘုရားဖူး များ တောင်ကလပ်စေတီကို ဝင်ဖူးလေ့ရှိကြသည်။

တောင်ကလပ်စေတီကို ဖူးမျှော်ရန် မြောက်ဘက်မုခ်ဦးမှ အင်္ဂတေ လှေခါးထစ်များနှင့် ဆုလစ်မွန်းချွန် အနည်းအကျဉ်း ပါဝင်သော တန်ဆောင်းတစ်ခု ရှိသည်။ နည်းသည်၊ သာမန်ဘုရားဖူးများ၊ ကလေးငယ်နှင့် လူကြီးသူမများက မြောက်ဘက်တန်ဆောင်းမှသာ လွယ်လွယ်ကူကူ တက်ရောက်ဖူးမျှော်လေ့ ရှိသော်လည်း...

အားကောင်းမောင်းသန် ကာလသား၊ ကာလသမီးများက ရွာခံ မြို့ခံများ၏လမ်းညွှန်ချက်အရ အနောက်ဘက်တောလမ်းမှ တက်ရောက် ဖူးမျှော်လေ့ရှိကြသည်။ တက်ရောက်ရာ အနောက်ဘက်လမ်းသည် အင်မတန် လှသော တောပန်းတွေ ပေါသည့်အပြင် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောတောင်သဘာဝနှင့် လူနှစ်ကိုယ်စာကို ကွယ်ဖျောက်ထားနိုင်သော မန်းခြုံ၊ ချုံပုတ်များလည်း ပေါများလှသည်လေ။ ချစ်သူစုံတွဲတွေ ဖေးဖေးကူကူ လက်တွဲ အတူတူ တက်ရန် ချက်အကောင်းဆုံးအတက်အဆင်းများဖြစ်ချေ၏တမံ။

ပြီးတော့ မြောက်ဘက်တန်ဆောင်းလို အဆင်းအတက် စည်ကားရာအရပ် မဟုတ်မူ၍ လူပြတ်ခြင်းကို ကြိုက်တတ်သော လူငယ်များအတွက်တော့ မတ်သော်လည်း မက်လောက်သောဘုရားဖူးထွက်ခြင်းဖြစ်လေသတတ်။

(ဟုတ်ကဲ့... လပြည့်နေ့ တစ်နေ့သား သူငယ်ချင်းလည်း ရောက်နေ၍ ကင်မရာအစုတ်လေးနဲ့ Zoom အကောင်းစား ငှားပြီး တောင်ကလပ်စေတီကို ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူး ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကုန်ကြမ်းလေးများ ရလိုရငြားပါခင်ဗျာ၊

မေးနေရသေးလားဗျာ၊ စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ အနောက်ဘက်လမ်းကပေါ့... နေ့... ဧည့်သည်လိုက်ပို့တာပါ ပြောရတာပေါ့)

ကျောင်းပြီးလို့ ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်ဆိုသောကောင်သည် အစိုးရအလုပ် ကုမ္ပဏီအလုပ်က ခွင်ကောင်းကောင်းရမှ လုပ်မည်ဟု မှန်းထားသည်။

တော်ရုံပုံစံခွက် လခစားအလုပ်တော့ မလုပ်ဘူးဗျာ...

စာရေးစားမယ်၊ လောကမှာ နာမည်တစ်လုံးတော့ ကျန်အောင်ထားခဲ့မယ်ဟု လေလုံးထွားပြီးသကာလ... (ကန်တော့ဗျာ) ဖင်ခေါင်းက ရင်ခေါင်းလောက် ကျယ်ခဲ့သော်လည်း ဟိုမဂ္ဂဇင်းလေး ကဗျာတစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ ဒီမဂ္ဂဇင်းလေး ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ ပါရုံသာ ရှိသေးသော စာလားမမြောက်သေးသည့် ကမြောက်ကချောက်သာ ဖြစ်နေသေးပါသည်။ အပယ်ခံစာမူက များနေသေးသောကာလ။

ရန်ကုန်မှ သူငယ်ချင်း 'ကိုကိုမောင်' က သူ့ဦးလေးကုမ္ပဏီတွင် ခွင်ကောင်းသည်ဟု လာခေါ်သည်။ အိမ်ခန်းလည်း ပေးမည်ဟု သိရသည်။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နားနားနေနေ နေပါဦးကွာနှင့် အချို့သတ် ဧည့်ဝတ်ပြုထားခဲ့သည်။

မြို့လေး၏လမ်းဆုံတွင်...

အလှပြင်ဆိုင် အကြီးအကျယ်ဖွင့် (သင်တန်းပါ ပေးနေ)သော အစ်မဖြစ်သူ 'ပန်းအိဖြူ' ချက်ကျွေးသမျှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ငိုက်ရိုက်စား၍ အလှပြင်သင်တန်းသူများနှင့် အလှလာပြင်သူ မြို့ခံနယ်ခံ အချောအလှလေးများကြား ထိကပါး၊ ရိကပါး စကားတွေပြော စပါးရောဖွဲရော တသောသော ဟာသတွေဖောက်၊ မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ကြည်နူးပျော်မြူး၊ ဆိုင်ကယ်တဖုတ်ဖုတ်နှင့် ဟုတ်နေကြလေ၏။

"ဒီနေ့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ မောင်လေး၊ ကိုရဲ့... နင့်သူငယ်ချင်း ကိုကိုမောင်ကို ဖူးဖူးတယ် ရှိအောင် တောင်ကလပ် လိုက်ပို့လိုက်ဦးလေ"

မိန်းကလေးတွေ ရှုပ်မည့်နေ့မို့ မနက်စာ ကျွေးပြီးသည်နှင့် အစ်မပန်းအိဖြူက ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် အိမ်က နှင်သည်။

www.burmeseclassic.com

“လာ... ကိုကိုမောင်၊ မြစန္ဒာဓါတ်ပုံတိုက်က ငါ့သူငယ်ချင်းဆီမှာ Zoom တယ်လီ ဝင်ငွားသွားမယ်၊ အော်ရီဂျင်နယ် လိုက်ဖ်လပ်စ် ဆင်းန့်(Live Love Scene)တွေ မင်းမြင်ရမယ်”

အနောက်မုခ်တွင် ဆိုင်ကယ်အပ်ပြီး ရေသန့်ဘူးနှင့် စားစရာများ ဝယ်၍ တောလမ်းအတိုင်း တက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်... မြောက်ဘက်မုခ်က လှေခါးနဲ့တန်ဆောင်းနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့သားနဲ့ ဒီတောလမ်းက မတ်မတ်ကြီးကွာ... ငရဲရာ”

“မင်းမသိပါဘူး ကိုကိုမောင်ရာ... လာစမ်းပါ”

လျှိုတစ်ခုထဲ ဖြတ်အဝင်၌...

“အေးကွာ... တော်တော်အေးချမ်းပြီး သာယာလိုက်တာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါနဲ့ ညီစပြုနေတဲ့ ‘စုပိုပိုမောင်’ လေး လက်တို့ပြီး ခေါ်လာရ အကောင်းသား”

“ဟ!... ကိုယ့်လူရ သွက်လှချည့်လား၊ ငါ့တောင် အသိမပေးဘူး၊ ငါတောင် အစ်မ မျက်စောင်းတက်ကဲကြောင့် ကိုယ့်ရှိန်မနည်း သတ်နေရတာ”

“ငါ မနေ့က တီးခေါက်ကြည့်သေးတယ်၊ ဧည့်သည်ကို ဘုရားလေးဘာလေး လိုက်ပို့တာ အိမ်ရှင်ပါ ကုသိုလ်ရတယ်လို့ ပြောတော့... သူ့ကိုယ်သူ မောင်တဲ့... ‘မောင်က လပြည့်လကွယ် ဥပုသ်စောင့်တယ်၊ ဥပုသ်လိုက်စောင့်မလား... ကုသိုလ်ပိုရတယ်’ တဲ့၊

ငါက ဝိကာလဘောဇနာလုံမယ် မထင်ဘူး၊ ဗိုက်ဆာရင် မိန်းကလေးချောချောကို ဖက်ထားရမှ အဆာပြေတာဆိုတော့ ရအောင် ရှောင်ထွက်သွားတယ်ကွာ၊ ဟုတ်မှာပါ... ခါးဝတ်ပုဆိုးလို သီလမြဲပုံ

မရဘူး... တဲ့၊ ဘောင်းဘီနဲ့ခါးပတ်ချည်း ဝတ်နေရတဲ့ ဒီဌိတဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မင်းခံလိုက်ရတာပေါ့၊ ဟေ့ကောင်... ကိုကိုမောင်... ရှေ့ကအုပ်စု မိုက်တယ်၊ ခြေလှမ်းနည်းနည်းသွက်လိုက်ကြရအောင်”

မြို့ခံလား နည်းသည်လား ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ အလန်စား အလန်းစား ကောင်မလေးလေးယောက်၊ တစ်ယောက်က (Tom-Boy)ယောက်ျားလျှာဒီဇိုင်း၊ သူတို့လေးယောက်ကို ဦးဆောင်လာပုံရတာက အခြေတကောက် (ဂေး)တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ စကတ်တွေ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေနဲ့ ကျန်တဲ့ကောင်မလေးသုံးယောက်က အမိုက်စားလေးတွေချည်း၊ သုံးယောက်စလုံး နောက်နားက ရင်ဘောင်တန်း တက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ကို နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ ပြုံးပြလိုက်တော့ တစ်ယောက်က...

“ရယ်တယ်တော့... ရယ်တယ်၊ ဟိုကလေးနှစ်ယောက် သွားဖုံးယားနေပြီ၊ သွားပေါက်တော့မယ် ထင်တယ်” တဲ့။

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုကိုမောင်ရဲ့ဒီဇိုင်းနဲ့ ဥပမိတွေကလည်း မိုက်တယ်လို့ပဲ (ဟဲ... ဟဲ...)ပြောရပါလိမ့်မည်။ တီရှပ်အကောင်းစား၊ ကွန်မင်ဒိုဘောင်းဘီတွေ၊ ရေဘူး စားစရာ၊ ကင်မရာ၊ MP4 ကိုယ်စီနဲ့လေ။ မရိန်းတပ်သုံးခါးအစစ်တောင် ပေါင်မှာ ပတ်ချည်ထားသေး။ ဦးထုပ်တွေကလည်း အလန်းစား၊ ဖဝါးမှာကလည်း အောစတား။ (ရှုပါတွေကလည်း ဟင်းဟင်း... အချောစားပါဆို)

ကောင်မလေးတွေ လှောင်တာကို ကိုကိုမောင်ကလည်း ငလှောင်မို့ ချက်ချင်းပြန်လှောင်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဇာတ်တိုက်

နေစရာမလို။

“တိုတို.. တိုတို.. ”

“ဘာလဲ.. တားတား.. ”

“တားတား တဖုံးယားဒယ်၊ ချိုရှာတယ်.. ချိုရှိချင်ဒယ်”

“တားတား.. ဂျီမကျနဲ့ကွာ.. တောထဲတောင်ထဲ ချိုမရှိဘူး၊
ရေပဲ ရှိတယ်”

“ရေတောက်ဘူး.. ချိုရှိဒယ်.. ဒီနားမှာ ချိုရှိဒယ်”

ရှေ့က ခေါင်းဆောင်အခြောက်နှင့် TomBoy က စကား
ကောင်းနေပြီး နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ တက်နေသဖြင့် အလန်းသုံးပွေ
နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က တစ်အုပ်စုတည်းလို ဖြစ်လာသည်။
ရှေ့နောက်ကပ်နေသည်။

ကိုကိုမောင် ကလေးလို ဂျီသံကို သူတို့အတိုင်းသား ကြားကို
ကြားသည်။ ကုပ်ပိုးနှင့်ပါးရိုးလေးတွေ ရဲခနဲဖြစ်ပြီး ခဏငြိမ်သွားသည်။

“တိုတို.. ချိုရှာဒယ်”

“ချိုမရှိပါဘူးဆိုကွာ.. ဒါ လျှို့ဝှက် ဆင်းလာတာကွာ၊ ဘယ်လို
လုပ် ချိုရှိမှာလဲ၊ ဂျီမကျနဲ့ကွာ”

“တိုတိုကလည်းကွာ.. လျှို့ဝှက်မှာ ချိုရှိပါတယ်ဆိုမှ.. ”

“ဘယ်မှာလဲကွာ!”

“တိုတိုသောက်ညက်စိ ကန်းနေလားကွာ.. ဟိုမှာ တစ်..
နှစ်.. တုံး.. ရေး.. နား.. ခြောက်”

“ဘယ်မှာလဲကွာ”

“နှစ်ထုတဲ့ ရေစစ်တွေနဲ့ မှောက်အုပ်ထားတာ တိုတို မည်ဘူး

ယားကွာ၊ သောက်ညက်ကန်း.. ဒီနားယေးတွင် ချိုခြောက်ထု၊ ဟိုး
အရှေ့မှာ ချိုအတုနှစ်ထုရယ်၊ ဖွက်ထားတဲ့ ချိုအစစ်နှစ်ထုရယ်တောင်
တားတား လှမ်းညင်နေတေးဒယ်”

ကောင်မလေးတွေ တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း ပခုံးချင်း တိုက်ကုန်
သည်။

“နှာဘူးတွေ.. ဟတ်ချိုး.. ကတိုးနှာတွေ၊ တောထွက်၊
တောင်ထွက် ပရအစစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဟတ်ချိုး.. ကတိုးနှာအစစ်တွေ
ရမယ်ရှင့်”

“တစ်မတ်ဖိုးလောက် ပေးပါခင်ဗျာ၊ ဟောဒီမယ် တားတား
ဂျီကျနေလို့ပါ”

“တားတားက ကတိုးနှာမမှုတ်ချင်ဘူး၊ အဲ့ဒါ လုပ်ချင်ဘူးဆို၊
တားတားက ချိုရှာတာ၊ ချိုရှိချင်တာ၊ မရှိရရင် နီလိုက်မှာနော်.. ပြီ..
ဟဲဟဲ”

ကိုကိုမောင် အသံပြီနှင့် ကုန်းအော်ပါတော့သည်။ ရှေ့က ဂေး
နှင့် TomBoy က အခုမှ အပေါ်စီးက လှမ်းကြည့်ရင်း ရပ်စောင့်နေ
သည်။ ဘာဖြစ်တာလဲဟူသော စူးစမ်းအကြည့်..

သုံးယောက်ထဲက အလန်းဆုံး၊ အသွက်ဆုံး ကောင်မလေးက
(ရှော်ရကီး)အခြောက်ကို လက်လှမ်းပြရင်း..

“အေးဆေးပါ ရွှင်ရွှင်၊ ဆက်တက်နှင့်.. အော်မီတို့ ဖြည်းဖြည်း
လိုက်ခဲ့မယ်”

TomBoy က မျက်ထောင့်နီနှင့် လှမ်းကြည့်သည်ကို ရွှင်ရွှင်
ဆိုသော ရှော်ရကီးက ချောမော့ခေါ်သွားသည်။

ရွယ်ရွယ်ဆိုသော အလှဆုံး၊ ကျန်းမာရေး အတောင့်တင်းဆုံး လေးက ပြုံးတုံ့တုံ့ မှတ်ချက်ပေးရင်း ခပ်ခနဲ ရယ်သည်။ ပါးချိုင့်လေး လှစ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဘာလဲဗျ. . . အနက်ကြီးဆိုတာ. . .”

“ဪ. . . ဇောက်ထိုးဆင်းရဲတောင် အကြာကြီး ဆင်းရဲ တယ်လို့ ကြားဖူးတော့ တော်တော်နက်မယ့်ငရဲတွင်း အောင်းမေ့လို့ပါ ရှင်. . . စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ခင်လို့ နောက်တာ”

“ဟဲ. . . ဟဲ. . . ငရဲဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ခေါင်းတက် နင်းရုံမကလို့ အမိလို့ ချောချောလှလှလေးဆိုရင် သူ့လျှာရင်း တက်နင်း တာတောင် စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူးခင်ဗျ”

အေမီက ကျောပိုးအိတ်ကို အသေအချာ ပြန်လွယ်ရင်း. . .

“ဟင်းဟင်း. . . တားတားတိုတိုမောင်က ထုတော့လည်း တွက်လက်ချက်ချာလိုက်တာ၊ ဖလန်း. . . ဖလန်းကို ထရောပဲနော်၊ ချိုရှာ တေးယား. . . လိုက်လေ. . . ရွှေနားတွင်ပဲဟာ”

“နေပါ. . . နေပါ. . . ကိုင်းကြီးကြီးမှာ နေပါဗျာ”

ဤသို့ဖြင့် ဖေးဖေးကူကူလက်ကမ်းဆွဲယူ တက်ရသော ခပ် မတ်မတ် တောင်တက်လမ်းတစ်နေရာ၌ ပို၍ အဖွဲ့ကျသွားကြလေ၏။

“အားတင်းထား. . . ဒီတစ်ကြော တက်ပြီးရင် ဆင်ယုံကျောက် ဖျာ ရောက်ပြီ၊ အဲဒီမှာ တစ်ထောက်နားမယ်၊ ရှုခင်းတွေ သိပ်လှတယ်”

ကျွန်တော့်ကျောပေါ်၌ ရွယ်ရွယ်၏ကျောပိုးအိတ် ရှိနေခြင်းနှင့် ကျွန်တော့်လက်ဝါးပြင်ထဲ ရွယ်ရွယ်၏နူးညံ့သောလက်မောင်းလေး ရှိနေခြင်းအပြင် ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထဲ၌ (အနည်းငယ် အေးလာ၍)

နှာရည်များနှင့် ရွယ်ရွယ်၏ကိုယ်သင်းနဲ့ (ခွေးနဲ့ရောစွက်ပါဝင်) လုံးထွေး နေကြောင်းကိုတော့ ဖွဲ့ဆိုနေလျှင် အပိုဆာဒါးတွေကွာ. . . ဟု မိတ်ဆွေ ဆိုမည်စိုး၍ ဖွဲ့မနေတော့ပါ။

“ဘေးကို. . . ဘေးကိုခင်ဗျာ၊ လမ်းနည်းနည်းပေးကြပါ၊ ဒီမှာ အလေးအပင်ကြီးနဲ့မို့ပါ”

နောက်က အသံခပ်သေးသေး ကြား၍ ကျွန်တော် မြရာပင် ပင်စည်ကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲ ရွယ်ရွယ်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်၍ နည်းနည်းယိုင်ပေးရင်း လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟိုရေခဲချောင်းရောင်းတဲ့ ကောင်လေးပါလားဟာ!”

ပါးစပ်က စကားလုံး ထွက်ကျသွားသည်။ ဆူမိမ့်ပေါက် ရေခဲပုံ ကြီး လွယ်ထားသည်။ လွယ်ကြိုးရော. . . စံပေါ့ကိုပါ ဆွဲ၍ တက်လာ သော ချာတိတ်လေးက တက်နေကျ ဖြစ်မည်။ သွက်သည်။ သူ သွားနေ လာနေကျလမ်းလိုပင် ဖတ်ခနဲ ဖတ်ခနဲ သစ်ပင်တွေကို ဆွဲတက်၍ သူ့ကောင်ကြီးကိုလည်း ဟိုဟာဆွဲ သည်ဟာနင်းနှင့် အတင်းညွှန်ကြား ဆွဲတင်သွားသည်။ ငယ်ငယ်က ချွေးသုတ်ရင်း ကလေးလိုပင်. . .

“မောင်လေး. . . နို့အေးချောင်း ဝယ်ချင်လို့”

“အတက်ကြီး. . . အစ်မလေး၊ ပုံးတောင် ချလိုရမှာမူတ်ဘူး၊ ရွှေမှာ ဆင်ယုံကျောက်ဖျာ ရောက်တော့မယ်၊ အဲဒီက စောင့်နေမယ်၊ နီးနီးလေး. . . တက်ခဲ့ပါခင်ဗျာ၊ နို့မလိုင်ချောင်းတွေ ရောင်း. . . ပေး. . . ဦး. . . မှာ”

ကောင်လေးနှင့်ကောင်ကြီး လှစ်ခနဲ ပျောက်သွား၏။

“ကဲ. . . ကျောင်းအစ်မလေးတို့၊ အားနည်းနည်းထည့်မယ်၊

နားလို့ကောင်းတဲ့နေရာ ရောက်တော့မယ်”

ဆွေယူဖေးကူ တက်ကြရပြန်သည်။

နောက်က ဝါဆိုပန်းခူးအဖွဲ့တွေ ဒွယ်ဒွယ် လိုက်တက်လာကြသည်ကို တွေ့နေရသည်။ လက်ထဲလည်း တောပန်းမျိုးစုံနှင့် ဝေဆာနေ၏။ မြို့နီးချပ်စပ် တောရွာများက ဒီဇိုင်းတွေဖြစ်သည်။ အရိုးခံမျက်နှာတွေနှင့် မြို့ဆန်အောင် တမင်ခြယ်သ ဝတ်ဆင်လာမှန်း တန်းသိလောက်ပါသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဖိနပ်လေးတွေလည်း ပါသည်။

စကားထားတွေ ဖွက်လာကြပြီး ဖိုသံ၊မသံပေး တဟေးဟေး တဟားဟား ပျော်လာကြသည်။ ရိုးစင်းသော စကားထားများပါပင်။

ဥပမာ. . ပင်လယ်၊ ဓါးပြ

ပင်လယ်က မကျယ်ဘူးလား၊ ဓါးပြက မတိုက်ဘူးလား။

ကျယ်၊ တိုက် ‘ကြိုက်တယ်’ ဆိုတာမျိုး၊

ဆေးရောင်စုံ၊ စားမြင်းတုံး. .

ဆေးရောင်စုံက မခြယ်ဘူးလား၊ စားမြင်းတုံးက မတစ်ဘူးလား၊

ခြယ်တစ် ‘ချစ်တယ်’ ဆိုတာမျိုး. . .

ပေးတယ် ပေါက်ပေါက်. . .

ပေးတော့မရဘူးလား၊ ပေါက်ပေါက်က မဖောက်ဘူးလား

ရဖောက် ‘ယောက်ဖ’ ဆိုတာမျိုး. .

အေမီကျော်တို့အုပ်စုကတော့ မသိမသာ နားထောင်ရင်း မျက်စိပစ်ရင်း ပြီးတဲ့တုံ့ လိုက်ရယ်ရင်း တက်နေကြသည်။ လက်တန်း စကားထားအဆန်းတွေလည်း ထွင်ဖွက်သည်။

“အောင်မောင်း. . . နင်က အေးမိကို ကျယ်တိုက်ရင် ငါဖွက်

မယ်၊ အေးမိဖြေ. . ကဲ. . ဖွက်ပြီ၊ ရာဝင်အိုး ချွေး”

“ဟ! . . ကြားဖူးပေါင်. . ဘာလဲဟ”

“ပန်းပေးရင်ဖြေမယ်. . ပေးပလား”

“ရော. . သစ်ခွနော်. . ပန်းပေးတယ်. . ဖြေ”

“ရာဝင်အိုးက မလေးလား”

“လေးတယ်”

“ချွေးက မပြိုက်လား”

“ပြိုက်တယ်”

“လေးပြိုက်. . လိုက်ပြေး”

တဟေးဟေး. . . တဟားဟား အော်ကြပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆင်ပျံကျောက်ဖျာ ရောက်လာကြသည်။ အေမီကျော်က. . .

“ကိုရဲ. . ရွယ်ရွယ်အိတ်က မလေးလား!”

“လေးတယ်”

“ချွေးက တပြိုက်ပြိုက်. . မပြိုက်လား!”

“ပြိုက်တယ်”

“လေး. . ပြိုက်. . ”

ရွယ်ရွယ်က ဦးအောင်ပြန်ရွတ်သည်။

“အေမီ လဲသေလိုက်”

“အွန်. . . စကားထားက ပြောင်းပြန်အမျိုးလည်း မကျဘူး၊ ရွယ်ရွယ်ခိုးရင် ကျွန်တော်က လေးပြိုက်ရမှာလေ. .

အားနဲ့. . သူ. . . ပါ. . ခင်ဗျာ”

သီချင်းသံလေးလို ဆွဲငင်ညည်းရင်း ကျောက်ဖျာပေါ် ထိုင်ချ

လိုက်သည်။

အောင်အောင်နှင့်ရွှင်ရွှင်က စောရောက်နေသဖြင့် ကျောက်
ဖျာထောင့်တွင် ကျောပိုးအိတ် ချမှီရင်း ပြုံးကြည့်နေကြသည်။ အမော
ဖြေရင်း ကျွန်တော်တို့ ပါသွားသော ရေတစ်ပုလင်းကို မျှသောက်ကြ၊
မုန့်ဝေစားကြသည်။

ရေက မဝကြ။ တစ်ခုတည်းသောရေအိုးစင်က လမ်းနှင့်
ကျောက်ဖျာအစပ်က ဒညင်းပင်ကို မီလျက်ရှိသည်။ ထိုရေအိုးစင်နား
တွင် နို့အေးချောင်းပုံးလေး ချရောင်းနေသော ကောင်လေးနှင့် သူ
ကောင်ကြီး စံပေါ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

နောက်က တက်လာသော ပန်းခူးအုပ်စု (စကားထားအဖွဲ့တို့)
နို့အေးချောင်းပုံးနား ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ ကောင်လေး၏တစာစာ
အသံလေးပင် တစ်ချက်တစ်ချက်မှ ထွက်လာသည်။

ငယ်ငယ်ကလည်း နို့အေးချောင်း ဝယ်ရန် ထိုအုပ်စုဆီ ထ
ထွက်သွားသည်။ ရေမူတ်(အုန်းမှုတ်ခွက်)လေး တင်ထားသော သောက်
ရေအိုးကို ငယ်ငယ် အရင်ခပ်ကြည့်သည်။ ရေရှိပုံမရ။ ခွက်ပြန်တင်ပြီး
နို့အေးချောင်းပုံးနား တိုးဝင်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

အမောပြေသွားပုံရသော ရွယ်ရွယ်က သူဦးထုပ်နှင့် ယပ်ခတ်
ရင်း...

“ကိုရဲ ဆင်ယုံကျောက်ဖျာဆိုတော့ ဒီကျောက်ဖျာကြီးပေါ်ကို
ဆင်ယုံနားဖူးလို့လားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး ရွယ်ရွယ်၊ ယုံက ယပ်င်းသေးသေးတင်ယုံ မဟုတ်
ဘူး၊ ပစောက်ယရစ်နသတ်ပြန်... တောင်ကလပ်ပေါ်ကို ဆင်တွေ

ဆက်မတက်နိုင်လို့ ဒီကျောက်ဖျာကနေ လှည့်ပြန်သွားရတာတဲ့၊ ရှေးက
ဒီတောလမ်းကို ဆင်လမ်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ဆင်တွေ တက်လို့ လမ်းဖြစ်လာ
တာလေ၊ တို့မြန်မာတွေက အတောင်ပါတဲ့ ဆင်ယုံကြီးပဲ ဒီစေတီကို
တက်ဖူးသလိုလို ဒီကျောက်ဖျာမှာပဲ ဆင်းနားဖူးသလိုလို ထူးဆန်း
အောင် ချဲ့ကားရင်း ဆင်ယုံကျောက်ဖျာ ဖြစ်လာတာ”

“ဪ... ဪ... ”

ရွယ်ရွယ်က ဪဪဪသာ မှတ်ချက်ချသည်။ ရွှင်ရွှင်က
ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ငါးခွဲပြီးပြီးပြရင်း အသံစာစာနှင့်
လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်ပါနော်... များတို့မြန်မာတွေက ဆံပင်ကောင်းကို
တလွဲတွေ အရမ်းလုပ်တာပဲ၊ ရွှင်ရွှင်တို့အဖွဲ့ တောင်ပြီးသွားရင်း မကွေး
က မြသလွန်ကို ဝင်ဖူးတော့ ဒီမြသလွန်ဟာတဲ့ ပုဒ္ဒေဇာတံပယ်ဖို့ သိကြား
မင်းက ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ မြသလွန်တဲ့၊ သိကြားမင်းဟာ လူထက်တော့
ပန်းတိမ်ပညာ ပိုတော်မှာပဲ၊ ရွှင်ရွှင်လေ... သိကြားမင်းရဲ့ပန်းတိမ်
ပညာကို ကြည့်ချင်လိုက်တာ၊ ထည့်ထားတဲ့နတ်ပြည်က ပတ္တမြားကို
လည်း မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ခုတော့ ဌာပနာလိုက်ပြီတဲ့၊
ဘယ်သူမှ မမြင်ရတော့ဘူး”

အောင်အောင်တွမ်ဘိုင်းက ရွှင်ရွှင်မျက်နှာပေါ်က ဆံပင်ကို
လှမ်း၍ သပ်တင်ပေးရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း... ရွှင်ရွှင်မိဘက ဘာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းလဲ!”

“များတို့က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ရွှေကို ကိုင်လာတာလေ၊ ပန်းတိမ်နဲ့

www.burmeseclassic.com

အသက်မွေးတယ်၊ များလည်း ပိုစ်မော်ဒန် ပန်းတိမ်ဆရာပဲ၊ ကက်တလောက် ကြည့်လုပ်တာ”

ကျွန်တော်က... .

“ဪ... . ရွှင်ရွှင် မကွေးမြသလွန်ကို ဖူးချင်တဲ့ အာသီသကသဘာဝကျပါတယ်၊ သိကြားမင်းရဲ့လက်ရာ ကက်တလောက်ကို ကြည့်ချင်နေတာကိုး၊ ရွှင်ရွှင်ရဲ့ရွှင်ထောင့်ကဆို ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ၊ ရွှင်ရွှင်လည်း တန်နုပွတ္တိနဲ့ ဇေနဉာဏ် ရွှင်တာပါပဲလား”

တမင် လှလှပပ ပင့်လိုက်မှန်း ကိုကိုမောင်က သိ၍ မသိမသာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အေမီကျော်ကို ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။

“ငရဲ... . ရွှင်ရွှင်ကို ချုပ်နေပြီ... . ချုပ်နေပြီ”

“သူ ချိုရှာလို့ဖြစ်မှာပါ... . ဟင်း... . ဟင်း”

ရွှင်ရွှင်က အလွန်သဘောကျသွားသည်။

“အောင်မာ... . အဲဒီသိကြားမင်း ရွှင်ရွှင်ပန်းတိမ်လက်ရာတွေ မြင်ရင် ပါသမျှ ဝယ်သွားပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ညွတ်နေအောင် ဝတ်ပြန်နတ် TV မှာ... .

‘ပန်... . ပန်... . ပန်... . ပန်... . ပန်... .’ တို့... .

‘ရွှေ... . ရွှေ... . နန်းတော်... .’ ဟောသလို... . ဟောသလို

‘ရွှင်... . ရွှင်... . ရွှင်နန်းတော်’ တို့ ဝင်လုပ်နေမှာ မြင်ယောင်သေး”

စကားကြီး ပြောနေသည် မဟုတ်ဘဲ ကျောက်ဖျာပေါ် ရွှင်ရွှင်က အမူအရာပါပါ ထကလေတော့သည်။

“ဟား... . လားလား... . မိုက်တယ်ဟေ့”

လက်ခုပ်တီး၍ ကျောက်ဖျာအောက်နားသို့ ကပ်လာကြသည်က ရွာဒီဇိုင်း စကားထားအဖွဲ့ထဲက ကာလသားအုပ်စု။

“မမ မိုက်တယ်ဗျာ... . ဆက်လုပ်ပါ... . လုပ်ပါဦးဗျာ၊

အိုးကလေး လှုပ်ပါဟေ့... .

အိုးကလေး လှုပ်ပါဟေ့... . ”

“ရွှင်ရွှင်တို့က မြောက်ပေးရင် ဟိုဟာတက်အောင် ကလိုက်ချင်သေး”

ကျောက်ဖျာစင်တင် မင်းသမီးနှင့် ကျောက်ဖျာအောက်က ပရိသတ် ဟပ်မိသွားတော့သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကြည်နူးမှုသည် လွတ်လပ်မှုထဲက ငြိမ့်နဲ့ ခွဲဆင်းလာသလို ရှိ၏။ ကောင်းဘွိုင်းလို ဝတ်ထားသော အောင်အောင်ကို ရွှင်ရွှင်က သွားဆွဲ၍ အတင်းပင်ကသည်။ အောင်အောင်လည်း ပထမ တွန့်ဆုတ်နေရာမှ ကရင်းကရင်း အားပါကာ မှော်ဝင်လာ၏။ ကတတ်သမျှ အစွမ်းကုန် ကတော့သည်။

ငယ်ငယ်က ရေခဲချောင်းလက်ကျန်တွေကို ပုံးလိုက် မလာပြီး စားချင်သူစား၊ စတုဒိသာ ဝေလေသည်။ ပြီးတော့ အေမီနှင့် ကိုကိုမောင်ကိုပါ ကျောက်ဖျာပေါ် ဆွဲတင်၍ ကချင်သလို ကကြတော့သည်။

အောက်က အဖွဲ့ကလည်း လက်ခုပ်ညီညီထဲ သူတို့ ရသော တောဂေါ်လီတို့ ရောသမမွေတို့အပြင် နောက်ဆုံး နတ်ကနားပေးတဲ့ အိမ်ပါ အော်တိုပါလာလေ၏။ အရမ်းရှက်တတ်ပုံရသော ရွယ်ရွယ်နှင့် ကျွန်တော်ကလွဲလို့ အကုန်ကနေကြ၏။

စံပေါပါ ဝင်ကရန် တွန်းလွှတ်ပြီး ပါးစပ်က သီချင်းညည်းရင်း နို့အေးချောင်း ကောင်လေးကတော့ လွယ်အိတ်စုတ်ထဲက နွမ်းဖတ်နေ

သည့် ငွေစက္ကူတွေကို ပြန်ထပ်နေသည်။ သူများပျော်လို့ မပျော်အားဘဲ ဝမ်းစာနှင့် သူ့စီးပွားကိုသာ ဦးစားပေးနေရရှာသော ကလေးငယ်ကို ကျွန်တော် ငေးခနဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

လက်မြှောက်ခြေမြှောက် ပါးစပ်က ဝူးဝူးဝါးဝါးတွေ အော်ပြီး ကခုန်ပျော်ရွှင်နေသော သူ့ရဲဘော်ရဲဘက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သွားဖွေးဖွေးလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်မောနေသောကောင်လေးကို ကျွန်တော် ငေးသလို ရွယ်ရွယ်ပါ လိုက်ငေးနေသည်။

“ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတယ်၊ သနားစရာလေးနော် ကိုရဲ”

“ရွယ်ရွယ်လည်း ခံစားတတ်သားပဲ၊ လာ... ရွယ်ရွယ်၊ ကောင်လေးကို မသိမသာ သွားပျိုးရအောင်၊ ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တော့ ရလောက်တယ်”

“ကိုရဲက စာရေးလို့လား”

“ကလောင်သွေးတုန်းပါ”

သို့နှင့် ကောင်လေး မှီနေသော ကျောက်တုံးကို ဝင်မှီထိုင်ကြရင်း...

“နို့အေးချောင်း ကုန်ပြီလားကွ”

“ကုန်ပြီခင်ဗျ... ဟိုးက ကနေတဲ့အစ်မလေးက အကုန်ဖြတ်ယူပြီး အလှူလုပ်သွားတယ်လေ၊ ထိပေါက်ပါစေဗျာ”

“မင်း ဒီနေ့ နေ့တွက်ကိုက်သွားပြီပေါ့၊ စောစောလည်း နားလို့ရပြီပေါ့... နေ့?”

“မနားနိုင်သေးပါဘူးဗျာ... အခါကြီးရက်ကြီးလေးမှာ ရောင်း

ကောင်းတာ နောက်တစ်ပုံ ပြန်ဆွဲရဦးမယ်”

ရင်ထဲ နင်သွားရပြန်သည်။ ရွယ်ရွယ်က...

“ဟို... မြောက်ဘက်တန်ဆောင်းက လူပိုစည်တာ၊ မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက်ခက်ခဲတဲ့နေရာကြီး လာရောင်းရတာလဲ”

“အဲ့ဒီမှာက ရောင်းနေကျလူကြီးတွေ ရှိတယ်ဗျ၊ တိုးရခက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အေးသီတာစက်က နှစ်ပုံ၊ ပြိုက်ဘက် ငွေလမင်းစက်က လေးပုံ၊ အားလုံး ခြောက်ပုံတောင် ရှိတယ်၊ လမ်းက ပြေပြေရေအိုးစင်တွေက အများကြီး၊ ဘယ်သူဝယ်စားမှာလဲ၊ မောရင် ရေသောက်မှာပေါ့၊ မယုံ သွားကြည့်၊ သူတို့ပုံထဲ အပေါ်ယံ တစ်ထပ်တော့ မပြုတ်သေးဘူး”

ရွယ်ရွယ်ရော ကျွန်တော်ပါ ကောင်လေး၏ရွေးချယ်တတ်မှုနှင့် အသေးစား စီမံခန့်ခွဲမှုကို လေးစားသွားသည်။

“အေးနော်... မင်းကုန်ပြီ”

“ကုန်အောင်လည်း လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ”

ကောင်လေးက လွယ်အိတ်ကြီးနှင့် မျက်နှာပေါ် စီးကျလာသောချွေးစတွေ သုတ်ရင်း ပိုက်ဆံရနေသည်။

“မင်းမိဘတွေက ဘာလုပ်တုန်း”

“အမေက ကောက်သင်းကောက်တယ်၊ ပဲနုတ်တယ်၊ အဝတ်လိုက်လျှော်တယ်၊ အကုန်လုပ်တယ်”

“အဖေ မရှိတော့ဘူးလား”

“ရှိတယ်... အိမ်မှာ...”

“အဖေက ဘာမှမလုပ်ဘူးလား!”

၇၂ နတ်ရွာမိုး

ကောင်လေး ခဏတွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ... .

“သူက လုပ်စရာတွေ တော်တော်လုပ်ခဲ့ပြီပါပြီ၊ ခုတော့ အိမ်မှာ တစ်ခုပဲ လုပ်တော့တယ်”

“ဘာလုပ်လဲဟင်!”

“အရက်သောက်တယ်”

သိပ်ပြောချင်ပုံ မရ။ ငွေစက္ကူကို အသပ်ရပ်ဆုံး ညှိ၍ ခေါက်သည်။ အင်္ကျီအောက်ပိုင်းနှင့် ကပ်ချုပ်ထားသော အိတ်ထောင်က ချိတ်ကို ဖြုတ်သည်။ ပိုက်ဆံထည့်သည်။ ချိတ်ကို အသေအချာ ပြန်ပိတ်သည်။ ထိုစဉ် ဆူမိုပေါ်စံက သူ့ဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း... .

“ကျော်တယ်တော့... . ဟာဟ... . တလို့တောင်းလိုက်တာ”

ပြောရင်း ရေအိုးစင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ထ၊ထွက်သွားသည်။ ရေမှတ်နှင့် အထဲကို လှမ်းခပ်သည်။ ရေမပါလာမှ ရေမှတ်ကို ပြန်တင်ရင်း သူ့ဘောင်းဘီအိတ်တွေကို လိုက်စမ်းနေသည်။

ရွယ်ရွယ်က ကောင်လေးကို ငါးရာတန်တစ်ရွက် မုန့်ဖိုပေးရင်း ဆက်၍ စပ်စုသည်။

“မင်း ကျောင်းမနေချင်ဘူးလား... . နေဖူးလား!”

“နေချင်တာပေါ့ဗျာ... . ကျွန်တော့် ဘက လေးတန်းအောင် ပြီးသား၊ ဦးအောင်ဘ လေဖြတ်လို့ ကျောင်းကြီး ဆက်တက်မယ့်ဆဲဆဲ မတက်လိုက်ရတာ”

“ဦးအောင်ဘဆိုတာ ဘယ်သူလဲ!”

“ဟိုကောင်ကြီး စံပေါအဖေလေ... . အိမ်နီးချင်းပါ၊ ဦးအောင်ဘနဲ့အဖေက သောက်ဖော်သောက်ဖက်တွေလေ၊ နောင်တရပြီး

အရက်ကို နှစ်ယောက်စလုံး တုံးတံဖြတ်ကြတယ်၊ နှစ်ရက်အကြာမှာ ဦးအောင်ဘ လေတစ်ခြမ်း ဖြတ်သွားတယ်၊ အဖေလည်း အတော်ကြိတ်ခံနေတယ်၊ တုန်တုန်ချိချိနဲ့ အမေက ထဘီပေါင်ပြီး အရက်ပြေးဝယ်တယ်၊ အတင်းတိုက်တယ်၊ အဖေက ပေခံနေတယ်၊ ‘အဖေ လေဖြတ်တော့ မခံနဲ့၊ သား အဖေကို တစ်သက်လုံး အရက်တိုက်မယ်’ လို့ ငိုယိုပြောမှ သောက်တာလေ”

ပြောရင်း ကောင်လေး မျက်ရည်ဝဲလာနေသည်။ ရွယ်ရွယ်လည်း မျက်ဝန်းတွေ လက်စိုလာသည်။ စံပေါကြီး အိတ်ကပ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူ၍ ရေအိုးစင်ဘေး ဖင်ထိုင်ချပြီး ရေအိုးကို အောက်ကနေ ဘာလှမ်းလုပ်နေသည်မသိ။ ကလိနေသည် ထင်သည်။

“စံပေါအဖေ ဦးအောင်ဘကတော့ မသောက်တော့ပါဘူး၊ အဖေကတော့ ဆေးဝါးတစ်ခုလို့ ပုံမှန်သောက်ရတော့တာပေါ့၊ မသောက်ရင် ဦးလေးအောင်ဘလို့ ဖြစ်မှာလေ”

“အဲ့ဒီစံပေါနဲ့ ဦးအောင်ဘက ဘယ်လိုစားသောက်နေကြလဲ!”

“ကျွန်တော်ပဲပေါ့... . စံပေါကြီးက ဒါမရှိဘူးလေ”

နားထင်လေး လက်ညှိုးထိုးရင်း စံပေါကို လှမ်းကြည့်သည်။

မျက်လုံးပြူးသွားပြီး... .

“ဟာ! ဟေ့ကောင် စံပေါ၊ လာစမ်း... . အမြန်လာစမ်း၊ မင်း လက်ထဲကဟာပါ ယူခဲ့၊ ငါ(XXX)ကောင်ကြီး”

ဒေါသတကြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲလိုက်၏။

စံပေါကြီး တုန်တုန်ယိုင်ယိုင်နှင့် ကောင်လေးရှေ့ အပြေးလာ၍ ဒူးနှစ်ဖက် မြေပေါ် ထောက်သည်။ လက်ကို နောက်ဖွက်ထားသည်။

“ပေးစမ်း... မင်းလက်ထဲကဥစ္စာ”

“မင်း... မင်းလုပ်သလိုမျိုး... ငါ... ငါလုပ်တာပါ ငလှရာ၊ ငါ့... ငါ့ကို မရိုက်ပါနဲ့”

“မင်းကီးဒေါ်... လူတွေ မြင်ကုန်ရင် မင်းရောငါရောကို တောင် အောက် ကန်ချကြမှာကွ၊ ပေးဆို... ပေးစမ်း”

ကြောက်ကန်ကြောက်ကန်နှင့် စံပေါလက်ရှေ့ ထွက်လာ သည်။ ကောင်လေးက စံပေါလက်ထဲကအရာကို ဇော်ခနဲ လှမ်းလှယူ သည်။

ချွန်ထားသော စပုတ်တံလေးဖြစ်သည်။ နည်းနည်းရှည်သည်။ ရွယ်ရွယ်ရော ကျွန်တော်ပါ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ဒီစပုတ်တံလေးကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး တောင်အောက်ထိ ကျအောင် အကန်အကျောက် ခံရနိုင်သတဲ့လေ။

ကောင်လေးက ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်ရွယ်ကို မလုံမလဲကြည့်ရင်း သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက နောက်ထပ် စပုတ်တံချွန်လေးတစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်သည်။ ခပ်တိုတိုလေး ဖြစ်သည်။ လက်ကိုင်ကွင်းလိုမျိုးလေး လုပ်ထားပြီး လက်ထဲ ပျောက်နေအောင် ကိုင်လို့ရကြောင်း တွေ့ရ သည်။ ကခုန်နေသူတွေဆီ ခပ်တွေတွေလေး ကြည့်ရင်း...

“ဟိုထဲ ကျွန်တော်လည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဝင်ကချင်တာ ပေါ့၊ အစ်ကိုတို့ရယ်... ပျော်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဒီနယ်မြေမှာ အကုသိုလ် လုပ်ထားတယ်၊ အကုသိုလ်ကို မေ့ပြီး ဘယ်လို မှ ဝင်မပျော်နိုင်ဘူး”

မျက်ရည်လေး ဝဲရင်း တော်တော်ကို ကြေကြေကွဲကွဲ လေး

လေးနက်နက် ပြောနေသော ကောင်လေးကြောင့် ကျွန်တော်က...

“မင်း... မင်းက ဘာအကုသိုလ်များ လုပ်ထားလို့လဲကွ!”

ဗေါက်ကနဲ မျက်ရည်တစ်စက် အောက်မျက်ခန်းမှ ကျရင်း အသံတုန်တုန်လေးနှင့်...

“သူများလှူထားတဲ့ရေအိုးကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျိုးအတွက် အဟင့်... အဟင့်... ဒါနဲ့ အပေါက်ဖောက်ထားတယ်”

လက်ထဲ စပုတ်တံ ဆူးချွန်လေးကို ဖြန့်ပြသည်။ လက်လေးပါ တုန်နေသည်။

“မောမောပန်းပန်းနဲ့ တက်လာတဲ့လူတွေ ရေခပ်သောက်ပြီးရင် အမောပြေသွားပြီး နို့အေးချောင်း ဝယ်မစားကြတော့ဘူးလေ၊ ရေမရှိမှ ကျွန်တော် ရေခဲချောင်း ရောင်းရတာမို့ပါ၊ အစ်ကိုနဲ့အစ်မ ခွင့်လွှတ်ကြ ပါဗျ၊ ဒီပုံးကုန်မှ အဖေအရက်ဖိုးရယ်၊ နှစ်အိမ်စာအတွက် ညဉ့်စာရတာ မို့ပါ၊ အဟင့်... အဟင့်... ဟီး... ကျွန်... ကျွန်... ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓ ဘာသာပါဗျာ”

နောက်ဆုံးစကားလေးကို နှစ်ဝင်သွားသောလေသံနှင့် ပြော ရင်း ခူးပေါ် မျက်နှာပစ်ချ၍ တအစ်အစ် ငိုနေလေတော့သည်။ ငိုရင်း ရှိုက်ရင်းမှပင် ဗူးလုံးနားမထွင်း သူ့ဟာသူ ဆက်ပြောနေသောစကား များမှာ...

“အိမ်ကို ဆွမ်းခံကြတဲ့ ဦးဇင်းကေက ပြောတယ်၊ ကိုယ်မလှူ မတန်းနိုင်လဲ သူများလှူဒါန်းတာကို ဝေယျာဝစ္စဒါန လှူကူရင်လည်း အတူတူ ကုသိုလ်ရတယ်တဲ့၊ ကျောင်းမှာ အလှူရှိတိုင်း ကျွန်တော် ထင်းခွဲပေးတယ်၊ မီးမွှေးတယ်၊ ပန်းကန်ဆေးတယ်၊ စားဖို့သောက်ဖို့

သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ရေအိုးဖောက်ထားတဲ့ အကူသိုလ်ကို မေ့အောင် ပျောက်အောင်ပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ရေအိုးအသစ်လဲတော့လည်း ထပ် ဖောက်ရပြန်တာပါပဲ။

ဟိုးအောက်နားက တောကျောင်းသမီးလေးမှာ ဒီရေချမ်းစင် ကို လှူပြီး ကိုယ်တိုင်ရေပြည့်ရမှ ကျေနပ်တဲ့ ယောဂီကြီး ဒေါ်ဒွေးဖြူ ရှိတယ်။

ကျွန်တော့်အကူသိုလ်ဝဋ်ကြွေးကို အမေဒွေးမသိအောင် ကျွန် တော် ပြန်ဆပ်နေပါတယ်။ သူ့ကျောင်းလေးမှာ လိုသမျှ သောက်ရေ သုံးရေ ကျွန်တော်ပြည့်ပေးတယ်။ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စနဲ့ အမှိုက်တစ်စ မရှိအောင် လုပ်ထားတယ်။ အမေဒွေးရဲ့တောက်တိုမယ်ရနဲ့ ကပ္ပိယ လည်း လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ရေအိုးအသစ်လဲရင်တော့ မသိ အောင် ဖောက်ရပြန်တာပါပဲဗျာ”

သူ့ဆရာ ငို၍ လိုက်ငိုရင်း စံပေါကြီးပြောပုံက တင်ပို ပိုမြင့် လိုက်သလို ကျွန်တော်တို့ရင်တွေ နင့်ခနဲ နစ်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။

“ဟုတ်တယ်... ငလှ အဲ့ဒီစပုတ်တံနဲ့ ရေအိုးအသစ် ဖောက် တိုင်း ဖောက်တိုင်း အညဲတန်း ညက်ရေကျတယ်.. အညဲတန်းနီတယ်၊ နောက်ဆို နာပဲ ဖောက်မယ်နော်.. နော်.. ငလှ..”

“မင်းနာမည်က ငလှလားဟင်၊ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ!”

“ဟုတ်တယ်.. လှမင်းနိုင်တဲ့၊ ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပါပြီ”

“ဟေ့! ဟိုနှစ်ယောက် ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဆက်တက်ကြ မယ်လေ၊ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး”

ဟုတ်ပါ.. ကိတ်ဆိတ်နေမှန်း ခုမှ သတိပြုမိတော့တယ်။

ဝါဆိုပန်းအဖွဲ့တွေ တက်ကုန်ပြီ။

“လာပြီ၊ ရွှင်ရွှင်ရေ”

ရွယ်ရွယ်က လှမ်းအော်ပြောသည်။ လှမင်းနိုင်နှင့်စံပေါကို ဓါတ်ပုံရိုက်အပြီး၌ ကျွန်တော်က အောင်အောင်ကို ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းဟန်နှင့်..

“ကိုအောင်... ခဏဗျာ၊ အရေးကြီးတဲ့ဓါတ်ပုံတစ်ပုံလောက် အမှတ်တရ ရိုက်ပေးစမ်းပါ”

ရွယ်ရွယ်က ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် လက်တင်ထားသည်။ နောက် က ရပ်နေကြသည်။ ရေခဲချောင်းပုံး ရှေ့ချပြီး လှမင်းနိုင်လေးနှင့် ဆူမို စံပေါက ရယ်ရယ်မောမော လက်မြှောက်ခြေဆင်းထိုင်နေပုံကို နှစ်ကွက် သုံးကွက် ရိုက်ယူဖြစ်သည်။

ငိုယိုကြေကွဲနေရာမှ ချက်ချင်းပင် ပျော်ရွှင်စိတ်ပြောင်း၍ ဖုန်တွေ တထောင်းထောင်း ထအောင် လျှောဆင်းသွားသော ကလေး နှစ်ယောက်၏ကျောကို ကြည့်ရင်း ရွယ်ရွယ်နှင့်ကျွန်တော် သက်ပြင်း ပြိုင်တူ ချမိသည်။

“ဟူး... ” “ဟူး... ”

အခန်း(၃)

တောင်

ကလပ် စေတီရင်ပြင်ပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း
ပင် ကျွန်တော်က...

“အသက်ကို ဝအောင် သုံးလေးခါအပြည့်ရှိက်ပြီး ရှုသွင်းကြည့်
လိုက်ကြပါခင်ဗျာ”

ပြောလည်းပြော လက်ကား၍ ရင်အံ့ဖွင့်ခါ သုံးလေးကြိမ်
အသက်ဝအောင် ရှုပြလိုက်သည်။ သူမတို့အုပ်စုနှင့် ကိုကိုမောင်က
လည်း လိုက်လုပ်သည်။

“ဘယ်လိုနေလဲ ခွယ်ခွယ်!”

“ဟယ်! မောတာပန်းတာတွေ ယူပစ်သလို ပျောက်ပြီး ချက်

ချင်းပဲ အိပ်ရေးဝဝ နိုးလာသလို လန်းဆန်းသွားလိုက်တာ”

“အေး.. . ဟုတ်ပါ၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“အေးဟ.. . နောက်ထပ်နှစ်ပြန်လောက် ထပ်တက်လို့ ရသေးတဲ့အင်အားတွေ ဝင်လာတယ်”

“ရွှင်ရွှင်တို့ကတော့ အပုဂ္ဂိုလ်(၃၀)လောက် မနားတမ်း ထက လိုက်ချင်သေးတော့တယ်.. . ဝမ်းလေဒီဇွိုးလေ”

မြောက်ဘက်စောင်းတန်းက တက်လာသူများအဖို့ သိပ် မသိသာပါ။ ဆင်လမ်းခေါ် အနောက်လမ်းက တက်လာသူများသာ ခံစားရသောဖီလင်ဖြစ်သည်ဟု ရုက္ခဗေဒကျောင်းသူ(TomBoy) အောင်အောင်ကို ပြောပြသောအခါ.. .

“အဲ့ဒီလမ်းက သစ်ပင်တွေ၊ ပရပင်တွေနဲ့ ပန်းဝတ်မှုန်တွေရဲ့ ရုက္ခဗေဒလွန်အစွမ်းဟာ လေထဲမှာ ရှိနေလိမ့်မယ် ကိုရဲရဲ၊ အဲ့ဒါကို ရှုခိုက်မိတာဟာ အဓိက အကြောင်းရင်းပဲ”

“ကိုအောင်တွေ့သလို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ကြည့်မိဘူး၊ ဟုတ်တယ်.. . အဲ့ဒါ ဖြစ်နိုင်ချေအရှိဆုံး အယူအဆပဲ၊ အေးဗျာ.. . ပညာရှင်တွေနဲ့ ဘုရားဖူးထွက်ခြင်းအကျိုးပါပဲ”

ကိုကိုမောင်က ငါ့ကောင် စည်းရုံးရေး ဆင်းရင်း အဆင်းကို ဘီးတပ်ဆီထိုးနေတုန်းပါလား ဟူသောအပြုံးကို ပြုံးသည်။ အောင် အောင်ကလည်း သူ့အယူအဆဘက် တက်ထိုင်၍ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ပြုံးလေ၏။ ဘုရားဖူးကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြားပြားဝပ်နေသော မြင်ကွင်းများကို ကောင်းကင်လေ ရှုရင်း ကြည့်ရှုခံစားကြသည်။

“ဟယ်.. . လယ်ကွက်လေးတွေက လက်မလောက်ပဲ ရှိတော့

တယ်နော်”

“ဟား.. . မြို့အဝင် ရွှေညောင်ပင်ကားကား ထီးထီးကြီးက ဘုရားညောင်ရေအိုးမှာ သပြေပန်းတွေ ဝေနေအောင် ထိုးထား သလောက်လေးပဲ ရှိတော့တယ်”

အမှတ်တရအုပ်စုပုံများ နှစ်ယောက်တွဲပုံများ ရိုက်နေစဉ် ကျော် ရကီး ခပ်နဲ့နဲ့တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ရိုသေသမှုနှင့်.. .

“မမရွှင်.. . ခေါင်းလောင်းတန်ဆောင်းမှာ ထမင်းစားဖို့ အသင့်ပြင်ပြီးပါပြီရှင်”

“အထူးဧည့်သည်တော်နှစ်ယောက် ပါတယ် နဲ့”

“အဲ့ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခါလောက် နဲ့ချင်တယ်”

“ဗျာ!.. . ” “အွန်!.. . ”

“သူ့ကို အလယ်က ထားပြီး ကိုမောင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဓါတ်ပုံ တွဲရိုက်ချင်တာကို ပြောတာပါ.. . ရိုက်ပေးလိုက်ပါ”

ရွှင်ရွှင် ကင်မရာမင်း လုပ်ပေးသည်။ နဲ့ဆိုသူက ပထမ ခပ် တည်တည်ပင် နှစ်ယောက်အလယ် ဝင်ရပ်၍.. .

“ခါးတော့ ဖက်ထားမယ်နော်.. . ကိုကိုတို့၊ မမရွှင် နှစ်ပုံ ရိုက်မှာနော်၊ ရိုက်ရင်ပြော”

“ရိုက်မယ်.. . ”

“ရိုက်.. . ”

ရွတ်ခနဲ ကိုကိုမောင်ပါးကို နမ်းနေပုံနှင့် ပြတ်ခနဲ ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို စုပ်နေပုံတွေ ပါသွား၍ တဝါးဝါး ပွဲကျကုန်၏။

တန်ဆောင်းထဲ ဖက်ခင်း၍ ထမင်းစားရသည်ကလည်း ပျော်

စရာ မြန်စရာ ကောင်းလှသည်။ လမ်း၌ ခင်မင်လာသော ဝါဆိုပန်းအဖွဲ့နှင့် ဟင်းတွေ လဲလှယ်စားသောက် နောက်ပြောင် ကျီစယ် ပျော်ရွှင်ဖွယ် အတိပါပေ။ ထမင်းစားပြီး ခဏနားအပြီး ကိုကိုမောင်က ထိုင်နေသူတွေကြား မတ်တတ်ထရပ်၍...

“ခုချိန်ကစပြီး...”

မော်ဒန်စကားကာဖွက်ပွဲ စပါတော့မယ်ခင်ဗျား၊ မော်ဒန်ဆိုတာက ယနေ့ခေတ်ပေါ် အကြောင်းအရာတွေကို ဆိုလိုပါတယ်၊ ကြိုက်တဲ့လူက... ထဖွက်ပြီး... ဘယ်သူပြောပေးပါလို့ တောင်းဆိုနိုင်ပါတယ်၊ တောင်းဆိုသူ မဖြေနိုင်ရင် စကားထာဖွက်သူ ဒါမှမဟုတ် ဖြေနိုင်သူ ခိုင်းတာ တစ်ခုခုကို မဖြေနိုင်သူက လုပ်ရပါလိမ့်မယ်၊ သဘောတူရင် လက်ခုပ်မတီးကြပါနဲ့... လက်ညှိုးထောင်ပြကြပါ”

ရင်ပြင်တော်ဖြစ်နေ၍ ဆူသံမထွက်အောင် လက်ညှိုးအားလုံး ထောင်ရင်း ပြုံးနေကြသည်။ ကျွန်တော်က ကိုကိုမောင်ကို...

“ပထမဆုံး အခမ်းအနားများကပဲ ကြိုက်တဲ့သူကို မော်ဒန်စကား ထာတစ်ခု စဖွက်ပါခင်ဗျာ”

ဝါဆိုပန်းအဖွဲ့တွေ စိတ်ဝင်တစား ငြိမ်သက်နေသည်။ နားစွင့်နေသည်။

“ကောင်းပါပြီ... မအေမီကျော် ဖြေပေးပါ”

“မေးပါရှင်”

“မေးလိုက်တိုင်း ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေတဲ့မေးခွန်းက... ဘာပါလဲ”

အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ တီးတိုးသံတွေ တရွပ်ရွပ် ထွက်

လာသည်။ ခဏကြာသွား၏။ ဝိုင်းစဉ်းစားရင်း... တိုးတိုးပြောနေကြ၏။

“မအေမီကျော် မဖြေနိုင်ရင် ဖြေနိုင်သူ လက်ညှိုးထောင်ပါခင်ဗျာ”

ဘယ်သူမှ မထောင်၊ အေမီကျော်ပင် ထောင်လာပါသည်။

“ကဲ... မေးလိုက်တိုင်း ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေတဲ့မေးခွန်း”

“မင်း... နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလားဟင်? တဲ့၊ ဘယ်သူပြန်ဖြေမလဲ”

“ဟား... ကောင်းတယ်... မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မေးသူ ကျွန်တော် နှုံးပါတယ်၊ ခိုင်းတော့ xသက်ဝေ... x အချစ်စမ်းချင်စမ်း x မစမ်းချင်နေ x” (ဝင်းဦးအသံနှင့်ဖြစ်သည်)

ရွယ်ရွယ်က ထအော်သည်။

“မေမီနော်... မညှာနဲ့၊ ခိုင်းချင်ရာခိုင်း”

“ခိုင်းမှာပါ... ခိုင်း... ဦး... မှာ၊ ကဲ... ခိုင်းမယ်နော်၊

တောသူအလှလေးတစ်ယောက်ကို ဝင်းဦးစတိုင်လ်နဲ့ မျက်စပစ်ပြပါ”
ငယ်ငယ်က...

“ဟား... ဂွတ်တယ် အေမီ”

ကိုကိုမောင်ကလည်း ခေသူမဟုတ်ပါပေ။ ဝင်းဦးစတိုင်လ်နှင့် နွယ်ပင်မြက်ပင်တွေ ကိုင်းကျနေသော ခေါင်းလောင်းဘေးကို ဇောင့်ဇောင့်နှင့် ဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာရင်း ဝင်းဦးအကြည့်နှင့် ဝင့်ရွှံ့ရှာဟန်ပြုသည်။

အေမီကျော်ကိုပင်...

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ဪ... တောက... ချောနုမ ကွမ်းတောင်
ကို အလှလေးပါလား၊ ခဏထစမ်းပါဦးကွ... ရော့”

ခပ်ဖြူဖြူ ထလာသော အေမီရော ပရိသတ်ပါ မျက်စိဘယ်လို
ပစ်မလဲဟု ပါးစပ်စေ့၍ (ရယ်ရန် အသင့်ပြင်) ကြည့်နေကြစဉ် ကိုကို
မောင်က လက်ထဲက မြက်စုတွေနှင့် ဖွားခနဲ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“မြက်စလေ... ဟင်းဟင်း... တစ်စထဲတောင် မဟုတ်ဘူး
ကလေးမရေ၊ ခေါင်းလောင်းဘေးက အဖုတ်လိုက် နှုတ်လာတာ”

ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နှင့် ဝင်းဦးဟန်ကြောင့် တဝေါဝေါ တသော
သော ဖြစ်သွား၏။

ငယ်ငယ်က မတ်တတ်ထရပ်ကာ...

“ဒီတစ်ခါ ငယ်က အောင်အောင်ကို မေးမယ်”

“အောင်ဖြေနိုင်ရင် ငယ်ငယ်ကို ဘာလုပ်ရမလဲ!”

“ရှုံးတဲ့သူက နမ်းကြေး”

အောင်အောင်ကို ယောက်ျားလေး ထင်နေသူအများက ဟား
ခနဲ အော်ရင်း ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲဟု ပြောကြတော့သည်။ လူပုံအလယ်
မိန်းမယောက်ျားနမ်းပွဲက မလွဲအောင် ကြည့်ခွင့်ရတော့မည်လေ...

“ကဲ... ငယ်မေးမယ်နော်၊ အဟမ်း... ဒီမယ်... ဒီမယ်
ယောက်ျား၊ ရှင် ဒီတစ်လလုံး ဝင်ငွေ မရှိရင် ကျွန်မနဲ့ကလေးတွေ
ဘာနဲ့စားမလဲ... ဖြေ”

ယောက်ျားကို ရန်တွေ့နေသလို ဟန်အပြည့်နှင့် မေးသဖြင့်
အားလုံးကြောင်ငေးသွားစဉ်... အောင်အောင်က ထကရင်း သီချင်း
သံစဉ်ထည့်၍...

“ပါးစပ်နဲ့စား... xx ပါးစပ်နဲ့စား... xx ဒါပဲ... ဟာ
ဟ... ဖြေပြီးပြီ၊ ဒီမယ် ဂန်းနာမ... နှင်... လင်ငယ်ကို ပေးလိုက်
လား၊ ငါ ပိုက်ဆံတွေ ဟိုလက အပ်ထားတာတွေ အများကြီး၊ လာစမ်း
နမ်းစမ်း ဟား... ဟား... ဟား”

ငယ်ငယ်က အောင်ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းပြသည်။
တဝေါဝေါ တသောသောည ခွာသားတွေ လက်ခေါက်မှုတ်သံပင် ထွက်
လာသည်။ TomBoy မှန်းမသိ။ သူတို့ပျော်ရွှင်နေကြပုံကို ဂေါပကက
လာကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြုံးပြီးပြန်သွားသည်။ အလှူခံပုံးတွေ
လည်း ပြည့်နေသည်ကောလေ။ ဘုရားဖူးတွေပင် ခေါင်းလောင်း တန်
ဆောင်းနား ပြည့်လာသည်။ အားလုံးပြီးပျော်နေကြသည်။ ငယ်ငယ်က
F.M ကြေငြာသူအသံနှင့်...

“မရွယ်ရွယ်နဲ့ ကိုရဲအလှည့် ဖြစ်ပါတယ်ရှင်၊ ရှုစားနားဆင်
တော်မူကြပါ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်ရွယ် ထရပ်ရတော့သည်။

“ကဲ... လေဒီဖတ်စ်တ်၊ ရွယ်ရွယ် အရင်မေး၊ အဲ... စကား
ထာ အရင်ဖွက်”

ရွယ်ရွယ်က ခဏစဉ်းစားနေသည်။ အားလုံးငြိမ်ကျသွား၏။

“ကဲ... မေးမယ်နော် ကိုရဲ၊ လွယ်ပါတယ်... လူတစ်ကိုယ်
လုံးမှာ အမြဲတမ်း ဇောက်ထိုးနေရတာ ဘာလဲ”

ပရိသတ်ထဲက ထအော်သည်။

“ယောက်ျားရော မိန်းမရောလားဗျို့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

အမျိုးမျိုး တီးတိုးပြော ရယ်နေကြ၏။

ကျွန်တော်လက်ထောင်လိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထောင်ထားသောလက်ညှိုးကို မျက်နှာအလယ်ခေါင်သို့ ရွှေ့ပြီးသကာလ...

“နှာခေါင်း... နှာခေါင်း”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“ဟား... အိပ်နေရင် သူက တုံးလုံးကြီးလေ”

ဟူသောအသံက ထွက်လာသေးသည်။

“ကဲ... ကိုရဲဖွက်အလှည့်... ဖွက်...”

“ရွယ်ရွယ်ရော... ပရိသတ်တွေရော အာဒံနဲ့ဇေဒကိုတော့ ကြားဖူးကြမှာပါ”

“ကြားဖူးတယ်ဗျို... သိသဗျို”

“ဒါဆို... မေးပါပြီဗျား၊ အဲဒီအာဒံနဲ့ဇေဒကြားမှာ ဘာရှိလဲ၊ သိတဲ့လူ ဖြေပါ။ ဖြေနိုင်သူကို ပြန်အဆင်းမှာ မြောက်ဘက်စောင်းတန်းတဝက်တိတိ ကျွန်တော့်ကျောပေါ်က လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ကုန်းပိုးပါမယ်”

အကြာကြီးပင် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဘယ်ကမှ လက်ညှိုးမြောက်တက်မလာပါ။ ရွယ်ရွယ်လည်း မျက်မှောင်ကုတ်နေသည်။ ထပ်ဆွပေးသောအားဖြင့်...

“အာဒံနဲ့ဇေဒဆိုတဲ့ ကမ္ဘာ့ပထမဆုံးလူသားနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာများရှိပါသလဲ ခင်ဗျား”

ဆက်ငြိမ်နေသည်။ ရွယ်ရွယ်လည်း စဉ်းစားနေသည်။

“အဲဒီအစ်မလေး မဖြေနိုင်လို့ နူးရင် အစ်မလေးက အဲဒီအစ်ကိုလေးကို ကုန်းပိုးဆင်းမှာလားဗျို”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ကျွန်မနူးရင် ကျွန်မက ကုန်းပိုးခံရမှာပေါ့နော့၊ အဖြေက ရနေပါပြီရှင်၊ အဖြေက တစ်လုံးထဲပါလေ”

ဆက်ငြိမ်နေသည်။ ကျွန်တော်နူးပြီဆိုတာ ကျွန်တော်ကတော့ သိလိုက်ပြီ။ ရွယ်ရွယ်က တမင် စကားကို တစ်ထောင့်မနားဘဲ အဖြေပါရောပြောသွားခြင်းဖြစ်သမို့ စကားနောက်ဆက်လို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပရိသတ် အငိုက်မိပြီး ဆက်ပြောမည့်အဖြေကို နားစွင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အဖြေက တစ်လုံးထဲပါ... “လေ” ဟု မပြောဘဲ အဖြေက တစ်လုံးထဲပါလေဟု ဆိုတော့ကာ ငုံ့လင့်နေကြပြီပေါ့။ ရွယ်ရွယ်က ပြုံးပြသည်။

“ပြောလိုက်တော့ အစ်မလေးရေ၊ ဖြေလိုက်တော့ အစ်မလေးရေ၊ တကယ်ကုန်းစီးမယ့်လူကြီးဗျို”

“ပြောရမှာပေါ့လေ... ဖြေရမှာပေါ့လေ”

“ဖြေလိုက်ပါတော့ဗျို... အစ်မလေး အဖြေများရင် အဲဒီလူကြီးကို တစ်ဝက်မှုတ်ဘူး ကျွန်တော် တောင်အောက်မုခ်ဝထိ ထမ်းဆင်းပေးမယ်”

“ကျွန်မဖြေပြီးပါပြီရှင်... လေ... ပါ။ အာဒံနဲ့ဇေဒကြားမှာ “လေ” ရှိပါတယ်ရှင်”

ဟာ! ဟင်! အို! အယ်! ဟယ်!

ဟုတ်သားပဲ!... ပြောနေသားပဲ!...

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား... လေ... ပါ။ ဒါပေမယ့် သရေပါပဲခင်ဗျား၊ တစ်ယောက်တစ်ဂိုးစီပါပဲ”

ပရိသတ်ထဲက (ကိုရီးယားလှိုင်း ထိထားသူဖြစ်မည်။)

“မရဘူးဗျို့ . . ပြောပြီးစလစ်ပဲ . . မရဘူး၊ အစ်မလေးကို ကုန်းဝိုးဆင်းရမယ် . . တီဗွီထဲက အွန်စော . . ဂျွန်စောလို . . ”

“ကိုရဲ ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် . . မျှတပါတယ်၊ အနိုင်အရှုံး မရှိသေးပါဘူးရှင်၊ ထပ်ဖွက်ရမှာပါ . . ငြိမ်ပါရှင်၊ ကဲ . . ဒီတစ်ခါ ကိုရဲ အရင်ဖွက်ပါ”

ကျွန်တော် ခဏစဉ်းစားရုံနဲ့ ခေါင်းထဲကို အင်မတန် လှသည့် မော်ဒန်စကားထာတစ်ခု အလိုလို ဝင်လာပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ . . ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်စကားထာကို မရွယ် ရွယ် ဖြေနိုင်ရင် ကြိုက်တာခိုင်းပါ၊ မဖြေနိုင်ရင် မရွယ်ရွယ်က ခေါင်း လေးတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြရမှာဖြစ်ပါတယ်၊ မရွယ်ရွယ် သဘောတူပါ သလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသော ရွယ်ရွယ်ကို ကျွန်တော်ချစ်လာမိသလိုပါ ပဲ။

“ကောင်းပြီ . . စမယ်နော်၊ မေးပြီ . . ကျွန်တော့်မော်ဒန် စကားထာက မြန်မာပြည်ကို တ၊သနေတဲ့ အမေရိကန်ကြီး နာမည်ကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ် . . ဘယ်သူလဲခင်ဗျာ”

“အွန်!”

ရန်ကုန်အဖွဲ့ရော၊ နယ်အဖွဲ့ပါ လုံးဝငြိမ်သက်၍ နားရွတ်ခတ် သံပင် မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ရွယ်ရွယ်က လာဖူးသော ဧည့်သည်တွေ၊ ကုလကိုယ်စားလှယ်တွေ လျှောက်ပြောသည်။

“တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ . . အရှုံးပေးပြီလား၊ ပန်းပေးပြီ လား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်လွန်၍ ပခုံးလေးကို “အင်ဂျလီနာဂျီလီ” လို့ တွန်ပြသည်။

“ဒါဆို ရွယ်ရွယ် ရှုံးသွားပြီနော်”

ခေါင်းသာ ညိတ်ပြသည်။

“ကဲ . . ကျွန်တော်အဖြေမပေးခင် Fair play ပေါ့၊ တရား မျှတအောင် မရွယ်ရွယ်က မေးခွန်းတစ်ခု . . အဲ . . မော်ဒန်စကားထာ တစ်ခုပြန်ဖွက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ . . နေလည်း စောင်းလာပြီဆိုတော့ အချိန် လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ . . ဖွက်ပြီ၊ မြန်မာပြည်ကို တ၊သနေတဲ့ အမေရိကန်ကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ် . . ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဖြေပါမယ်၊ အို . . ဘားမားပါခင်ဗျာ၊ ပထမဆုံး လူမည်းသမ္မတပါ”

ဝေါခနဲ ပွဲဆူသွားသည်။ တောသားလူလည်တွေလည်း သည် သမ္မတနာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးနေပုံရပါသည်။ ဖြတ်လျှောက်သွား သော ဂေါပက လူကြီးတွေပင် ရယ်သွားကြသည်။

“ရှုံးသွားတဲ့ရွယ်ရွယ် ခုနက သဘောတူထားတာ ရှိပါတယ်၊ ခေါင်းလေးတစ်ချက် ညိတ်ပြဖို့ပါ”

“သူက ဘာမေးမှာမို့လဲ ခေါင်းညိတ်ရအောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . အခု ကျွန်တော်တိုးတိုးလေးပဲ ရွယ် ကို မေးပါမယ်၊ အများပြည်သူကြားရင် ဘာအကျိုးထူးမှ မရှိနိုင်လို့ပါ၊ မရွယ်ရွယ်က ခေါင်းခါနိုင်တယ်၊ ခေါင်းညိတ်နိုင်တယ်၊ အခွင့်အရေး ပေးတာပါ”

နတ်ရွာစိုး

ကျွန်တော် ရွယ်ရွယ်နားနား ကပ်ပြောလိုက်သည်။

ရွယ်ရွယ် ချက်ချင်းခေါင်းခါသည်။ ကျွန်တော်ပျော်သွားသည်။

နောက် ခပ်တိုတိုလေး ဝါကျတစ်ခုကို ပြောလိုက်ပြန်သည်။ သူမ ခဏ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို လေးလေးပင်ပင် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် ညိတ်သည်။ ကျွန်တော် ပိုပျော်သွားသည်။

“မော်ဒန်စကားထာဖွက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပါပြီခင်ဗျား”

ရွှင်ရွှင် ထဘီစွန်တောင်ဆွဲ၍ ထလာသည်။ ထဘီကို ဖလန်း ဖလန်း ပတ်ရင်း...

“အောင်မာ... အောင်မာ... ဒါမျိုးမရဘူးဟေ့၊ ရွှင်ရွှင်တို့ သဘောမတူဘူး၊ ပရိသတ်ကို လူလည်ကျပြီး ပွဲသိမ်းတာ၊ ပရိသတ် ဖတ်တင်ပုံ ကျန်အောင်လုပ်တာ၊ ဟုတ်ပါသလား မင်းပရိသတ်ရှင်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဖတ်တင်ပုံကြီးဗျို့”

“အခမ်းအနားမှူး ကိုကိုမောင်၊ ဘယ်ချောင်ရောက်သွားလဲ!”

“ရှိ... ရှိပါတယ် မမရွှင်... ဒီမှာပါ”

“လာ... လာနဲ့... ဒီလို အတင်းကာရော ပြည်ဖုံးကားချလို့ ရမလား၊ ဘာတွေပြောလို့ ဘာတွေ 'ခေါင်းခါခေါင်းညိတ်' လုပ်ရတာလဲ၊ မော်ဒန်စကားထာမှာ ဒီပွဲဘယ်သူနိုင်၊ ဘယ်သူရှုံးတာလဲ၊ ဆုပေး ဒဏ်ပေးက ဘာလဲ၊ ရှင်းအောင်လုပ်ပြီးမှ အခမ်းအနားမှူးက ပွဲပြီး ကြောင်း ကြေညာရလေ၊ လုပ်ဦး... လုပ်ဦး”

ကိုကိုမောင်က ဘယ်လိုလဲ ရဲဟု ကြည့်လာ၏။

“အခမ်းအနားမှူးခင်ဗျား... မမရွှင်က ကျွန်တော် ရွယ်ရွယ် ကို ဘာတွေ တိုးတိုးကပ်ပြောသလဲဆိုတာကို အဓိက သိချင်တာ ဖြစ်ပါ

လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“မမရွှင်ရွှင် သိချင်ရင် ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမော်ဒန်စကား ထာကို ဖွက်ပါမယ်၊ မမရွှင် ဖော်နိုင်ရင် ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ မမရွှင် ခိုင်းတာ ကျွန်တော် အကုန်လိုက်လုပ်ပါမယ်ခင်ဗျား”

“တကယ်နော်... အားလုံးကြားတယ်နော်၊ မရွှင်ဘက်က ပြန်ဖွက်စကားထာ မရှိဘူးနော်၊ ကိုရဲ မေးတာရရင် မရွှင်နိုင်မယ်၊ မရရင် ရှုံးမယ်... ဒါပဲနော်”

“အိုကေ...”

“စိန်လိုက်... ကဲ... ဖွက်စမ်း”

သူ... အဲ... သူမ ဘယ်လိုမှ မမိနိုင်သောပုစ္ဆာကို ခေါင်းထဲက စဉ်းစားသည်။ မရွှင်ရေး... ခင်ဗျားဘယ်လိုမှ မရွှင်နိုင်ဘူး။ သေမယ့် သာ ပြင်တော့။

“ကဲ... အတိုဆုံး အကျဉ်းဆုံး အထိမိဆုံး ဝါကျတစ်ကြောင်း ရွတ်ပြရမယ်... ပြောပြရမယ်ပေါ့ဗျား၊

အဲဒီဝါကျတိုထဲမှာ...

တစ်... ဘာသာရေး ပါရမယ်...

နှစ်... အိမ်ထောင်ကိစ္စ ပါရမယ်

သုံး... အံ့ဩတုန်လှုပ်ဖွယ် Suspect သံသယ ပါရမယ်”

“ဟင်! မင်းဟာက...”

“နေဦး... ပြန်ပြောမယ်”

“ရွှင်ရွှင် အဲသလောက် မညံ့ဘူး၊ အတိုဆုံး၊ အကျဉ်းဆုံး၊

အထိမိဆုံး ဝါကျတစ်ကြောင်း ပြောရမယ်၊ ဘာသာရေး၊ အိမ်ထောင်မှုနဲ့ အံ့ဩတုန်လှုပ် သံသယ ပါရမယ်. . . ဟုတ်ပလား”

“အမှန်ပါပဲခင်ဗျား. . ကဲ. . စဉ်းစားပါ၊ ဖြေပါ”

“အချိန်နည်းနည်းပေးနော်. . နွဲ့ရေ. . ငါ့လျှင်ဘောင်းဘီ ဟိုသီလရှင်ကျောင်းခန်းထဲ ယူခဲ့စမ်း၊ ဟင်း. . ဟင်း. . ထဘီနဲ့ ဖြေလို့ မကောင်းဘူး၊ ခဏနော် ဆရာမော်ဒန်”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ”

ချက်ချင်း လျှင်ဘောင်းဘီ လဲဝတ်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ကိုရဲ. . လောလောဆယ် ရှင့်ကို ဘုရားရင်ပြင် တစ်ပတ် ခွစီးမလို့၊ ကုန်းပိုးရင်းနဲ့မှ ရွှင်မေးသမျှ ဖြေဖို့ပြင်ပေတော့”

“ဟာ! မမရွှင် မဖြေရသေးဘူးလေဗျာ”

“ကဲ. . အားလုံးကြားအောင် အတိုဆုံး သုံးခုလုံး ပါအောင် ဖြေမယ်နော်. . လာပြီ. . (ရင်ဘတ်ကို လန့်ဖိလိုက်ပြီး)

‘ဘုရား. . ဘုရား. . . .

ငါ့ကိုယ်ဝန်. . .

ဒီကာလသားတွေထဲက ဘယ်သူနဲ့ပါလိမ့်”

မျက်ကလူးဆန်ဖျာ လုပ်နေတော့သည်။

“ဟုတ်ပဟေ့. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဝါး. . ဟား. . ဟား ရွှင်ရွှင် နိုင်သွားပဟေ့၊ ဘာသာရေး ပါတယ်၊ အိမ်ထောင်မှု ပါတယ်၊ တုန်လှုပ် သံသယ ပါတယ်”

“မမရွှင် ကျွန်တော်နဲ့လေဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ. . ငါနဲ့. . ”

“ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ခွင့်လွှတ်တယ်၊ တာဝန်ယူတယ်၊ ဟောဒီမှာ ဘဆန် ခေါ် ဆန်နီရှိတယ်”

“နာတူးနဲ့ တူကိုတူစေရမယ်. . . တစ်ပုံးကြေး”

မမရွှင်က မန်းတောင်ရိပ်ခိုနှင့် ကွေးအောင် ကနေပါလေပြီ။
သေဟ။ နန္ဒီယ လဲသေလိုက်တော့ဟ။ ငါ့ဘဝ. . . ။

တဟေးဟေး တဟားဟား ဆူညံအော်ဟစ်သံတွေ အားလုံးရဲ့ ထိပ်ကနေ၍ မမရွှင် (တကယ်တော့ ယောက်ျားပါဗျာ)ကို ကျောပိုး သူဒူးခေါက်ခွက်ကို ပိုက်ချီပြီး ရင်ပြင်တစ်ပတ်ကို ဟိုက်နေအောင် ပတ်ရပါတော့သည်။

“ရွှင်မှာ အင်တာနက်ရှိတယ် ကိုရဲရဲ၊ တစ်နေ့ကမှ အဲဒီဟာသ ဖတ်ထားတာ၊ ရွယ်ရွယ်ကို မင်းဘာတွေပြောသလဲ၊ ဘာကို ခေါင်းခါတာ လဲ၊ ဘာကိုခေါင်းညိတ်တာလဲ၊ မပြောရင် ဆက်ပတ်နေရမှာနော်၊ ဟိုးတိုးပဲဖြေ. . . နှစ်ကိုယ်ကြားပေါ့နော့”

ဟုတ်ကဲ့. . . ဒီထက်အရှက်ကွဲစရာလည်း မရှိတော့ပါပြီ။
ရင်ပြင်ပေါ် ဗိုလ်ပုံအလယ် အခြောက်ကို ကျောပေါ် တင်သယ်နေရမှ တော့. . . မွေးမေမေရေ. . . အမေ စောစောသေတာ ဖြေသာပါ တယ်ဗျာ၊ အမေသားလှဖြစ်နေပုံ အမေ မြင်မသွားရတာ ကုသိုလ် အကျိုးပေး ကောင်းလွန်းလို့ပါခင်ဗျာ. . . ခင်ဗျ။

“ဟဲ့. . ကိုရဲပြောလေ. . . ရွှင် အရမ်းသိချင်နေလို့ပါဟဲ့၊ မပြောရင် နောက်ဆယ်ပတ်. . . ”

ကျွန်တော် လည်ပင်းကြီး လိမ်ပြီး (သူ့နား. . နားကပ်ပြီး) လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားတချို့ကို မပြောမဖြစ်၍ ပြောလိုက်ရပါတော့

သည်။ လူက ဟိုက်နေပြီ။

“ဟာဟ. . . သိပ်ဟေ့၊ ရပ်တော့ မောင်ရဲလေး၊ မင်း ရွှင်ရွှင်ကို ပြန်စီးဦးမလား၊ ဘယ်နှစ်ပတ် စီးချင်လဲ. . . လာ. . . တက်”

“ကြောက်. . . ပါ. . . ပြီ. . . ခင်. . . ဗျ”

(ဗျာ! ကိုယ့်ဆရာကလည်း သိချင်နေပြန်ပါပြီ၊ ပြောခဲ့သားနဲ့ဗျာ၊ အများပြည်သူ ကြားရင်လည်း (ပြည်သူ့အကျိုးပြု မဟုတ်လို့) ဘာ အကျိုးထူးမှ မရှိနိုင်ပါဘူးဆိုမှ. . . စပ်စုနေပြန်ပါပြီ၊ ဟင်း. . . ဟင်း. . . သိချင်ဆက်ဖတ်ပေါ့ဗျာ)

ဟင်! စံပေါကြီး ရိုးရိုးထိုင်နေသည်မဟုတ်။ မျက်ရည်တွေ ဖုံးလိမ်းသော ပါးပြင်ပေါ် စီးချောင်းနှစ်ခုလို ကျနေသည်။ တင်ပါးအလွတ်ကြီးနှစ်လုံး ကို မြေပေါ် ထိုင်ချပြီး သူ့ငယ်ပါကို စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ ဆွဲချ၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ထားသည်။ စံပေါက သူ့ထက် (နှစ်)နှစ်ကြီးသည်။ (၁၃)နှစ် သား။ အရှက်တရားဆိုတာကိုတော့ သိနေပြီဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် စံပေါ. . . ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . မင့်တပည့်တုံကင်းကြီး ကျောက်ချ နေတာလေ. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

“မြေပြင်နဲ့ကျောက်ဆူး ငြိနေတာကွ. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ပြောင်လှောင်ရယ်မောနေသော သူ့ထက် အကောင်ကြီးသည့် နီတိုးတို့အုပ်စုကို ဂရုမစိုက်အား။

“ဟေ့ကောင် စံပေါ. . . ငါမေးနေတယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့!”

“ဟီး. . . ဟီး. . . သူရိုက ငါ. . . ငါ. . . သောက်ပေါကြီး၊ တရေ ကွင်းတောင် မကျစ်တတ်ဘူး ပြောလို့ သူရိုဆီက ဝယ်ပြီး ဝင်ကျစ်တာ၊ ငါ. . . ငါ. . . စည်းမခိုးဘူး၊ စည်းခိုးတာ သူတို့. . . ငါထိတော့ စည်းခိုးတယ် ဆိုပြီး ဝိုင်းလုတယ်၊ ကြာကြိဖိုးရော. . . မဆယာဖိုးရော ရှိတော့ဘူး၊ မင်းရိုက်မှာ ကြောက်တာပေါ့၊ သူရိုက ဘောင်းဘီပေါင်ထိုင်းတယ်၊ ငါပေါင်တယ်. . . နားဆယ်နဲ့၊ နိုင်မယားလို့ အဲ့ယာလဲ တုန်ပြီ”

တဟီးဟီး ငိုနေသော စံပေါကို သနားသွားပြီး နီတိုးတို့ လုပ် ရက်ပါပေ့ဆိုသောဒေါသက ထောင်းထောင်းထလာသည်။ ထိန်းစမ်း။

“မင်းတို့ကွာ. . . ကျပ်မပြည့်ရှာတဲ့ကောင်ကြီးကို ညာတာ သနားရမှန်း မသိကြဘူးလား၊ မင်းတို့ လူစိတ်မရှိကြဘူးလား!”

နတ်ရွာမှီး

“ဟေ့ကောင် ငလှ. . . မင့်ကောင်က ပါချင်တယ်ပြောလို့ မင်း ပစ်တတ်ပါဘူးလို့ ပြောတာကွ၊ သူ့ဟာသူ ပစ်တတ်တယ်ဆိုပြီး ဝင်ပါ လို့ ကုန်တာကွ”

“ဒါဆို သူ့ဘောင်းဘီက. . .”

“ငါးဆယ်နဲ့ ပေါင်ထားတယ်. . . စာကလေး နေဝင်းဆီမှာ”

“စာကလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ရော့. . . ငါးဆယ်၊ ဘောင်းဘီပြန်

ပေး”

နီတိုးက ပိုက်ဆံလှမ်းယူပြီး. . .

“စာကလေး ငါ့ဆီက ငါးဆယ်ယူပြီး သူ့အမေ လာခေါ်လို့

ပြန်သွားပြီကွ”

“ဒါဆို စံပေါဘောင်းဘီက ဘယ်မှာလဲ!”

“ဟိုးညောင်ပင်ခွကြားမှာ”

“ဟေ့ကောင် နီတိုး. . . တက်ယူပေး”

“စာကလေး ပစ်တင်သွားတာကွ၊ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ မင်းဟာမင်း

တက်ယူ”

အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ အမေမျက်နှာကို

ဖျတ်ခနဲ မြင်သည်။

“ဒါဆို ပိုက်ဆံပြန်ပေး၊ ငါ စာကလေးနဲ့ ရှင်းမယ်”

“ဒါ ငါ့ပိုက်ဆံကွ၊ ငါ့ဆီက စာကလေး ယူသွားတာ၊ ဟေ့ကောင်

စံပေါကြီး၊ မင့်ဘောင်းဘီ မင်းတက်ယူ”

“ဟေ့ကောင်. . . စံပေါက လူပျိုဖော် ဝင်နေပြီကွ၊ လူဆိုတာ

အရှက်နဲ့ လူလုပ်တာ၊ အသက်နဲ့ လူလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းယူပေး

မလား. . . မယူပေးဘူးလား. . . ဒါပဲပြော”

သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ပုလင်းဆွဲထုတ်၍ လက်နှင့် ဆ၊ရင်း မေး သည်။ နီတိုးက အမြင်ကတ်ဖွယ် မဲ့ပြီးနှင့်. . .

“မင်းလို ငလှမကများကွာ. . . ထိရဲထိကြည့်စမ်း၊ ငါက အသက်နဲ့ လူလုပ်တာကွ”

သူ့ဒေါသကို မနည်းထိန်းနေနိုင်သေးသည်။ အမေမျက်နှာ ရေးရေးသာ ပေါ်တော့၏။

“ဟေ့. . . နီတိုး. . . ခွေးရိုး၊ ငါလည်း အတက်နဲ့ လူလုပ်တာ ကွ. . . အတက်နဲ့ မင်းလည်း ငလှကို ထိရဲထိကြည့်”

စံပေါကြီး ငယ်ပါကို ဖြဲဖိဖို့ သတိမရတော့၊ ကုန်းထ၍ ရှေ့တိုး လာ၏။ တိုတက်သွားသောစွပ်ကျယ်ကို ဆွဲမချတော့ပြီ။

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . စံပေါကြီးက အတက်နဲ့ လူလုပ်တာ တဲ့ဟေ့၊ ဟုတ်တယ်. . . အတက်ကလေးငေါက်တောက်နဲ့၊ ဟား. . .

ဟား. . . ဝါး. . . ဟား. . . ဟား”

နီတိုးကောင်တွေ တဝါးဝါး တဟားဟား ဝိုင်းလှောင်ပြီး လက် ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကြတော့သည်။ ငေါက်တောက်ဆီ။ စံပေါ အောက် ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မွန်ထူ ရှက်ရမ်းရမ်းစိတ် ဝင်လာပြီး လှမ်းနိုင်လက်ထဲ က ပုလင်းကို အတင်းလိုက်လုသည်။

နီတိုးက အခြေအနေ မလှမှန်း သိ၍ နီးရာသစ်ကိုင်းဆွေး ခပ်ကြီးကြီးကို ကောက်၍ရွယ်ပြီး သူ့ဆီ လက်မြှောက်ဝင်လာသည်။ မရိုက်မီပင် စံပေါက ဗိုက်ကို ပခုံးနှင့် ဝင်ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။

အင့်! . . ဘုံး!

နတ်ရွာစိုး

လွတ်ကျလာသော သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ကောက်၍...

“ဗုံး!” “ဗုံး!”

“အတက်နဲ့ လူလုပ်တာတွေ... အတက်နဲ့ လူလုပ်တာတွေ”

မြင်မြင်ရာ စွတ်ရိုက်တော့သည်။ တော်တော်ကြမ်းသည်။

အောက်က ငေါက်တောက်တန်းလန်းက တရမ်းရမ်းနှင့်။ နီတိုး

တို့ အုပ်စု အပြင် လမ်းပေါ် ဖြတ်သန်းနေသော အလန်းမလေးတွေ

လည်း တစ်ချိုးတည်း သုတ်ခြေတင်ကြတော့သည့်အဖြစ်။

အောင်မြင်စွာ ကျူးရင့်သောအသံကြီးကပင် ညောင်ရွက်တွေ

ကိုပင် လန်ထွက်သွားလေသောဟူ၏။

“စံပေါ့... မှတ်ထားကြ၊ အတက်နဲ့ လူလုပ်တာတွေ၊ အ

တက်နဲ့ လူလုပ်တာ”

ဘောင်းဘီကို တုတ်နှင့် ပစ်ချ ဝတ်ပေးလိုက်မှ ‘နာရှက်လိုက်

တာတာ’... တဲ့။

(မှတ်ချက်။ ။ စိတ်မှန်လျှင် စံပေါ့ စကားပီ၏။

စိတ်မမှန်လျှင် ပီလေမရှိ။)

ပိတ်တူးထဲ

ရုတေ့ဗျောက်လိုက်တယ်

အိပ်စက်မိတဲ့အခါအချိန်တွေ

လက်ကိုင်အိပ်တွေပိုက်သံတွေနဲ့အိပ်တွေ

ပိုက်သံတွေနဲ့အိပ်တွေ... မီးခံအေးတာတွေ

ပိုက်သံတွေနဲ့အိပ်တွေ... အခါအခါအခါအခါ

ပိုက်သံတွေနဲ့အိပ်တွေ...

အကုန်ဗျောက်ပိတ်လိုက်တယ်။

လောကကြီးထဲ

ပိုက်သံတွေနဲ့အိပ်တွေ... (အညှိနေ... အညှိနေ... အညှိနေ)

လွင့်ဗျောက်နေတဲ့အခါအချိန်တွေ

ခြင်အောင်အေးအေး... အေးအေး...

အိပ်စက်အိပ်စက်။ ။

အခန်း(၅)

ပေါင်းများစွာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပိုက်ပိုက်ပွေ့ပွေ့ ရှိခဲ့ရသော ဝါးကျည်တောက် စုဘူးလေးက ကိုင်ပါများ၍ အပြင်သား ချောမွေ့ပြောင်လက်နေ၏။ ဓါးမနှင့် ခွဲချလိုက်ရမည်ကို နှမြောလှ၍ ဇောက်ထိုးထားပြီး ဇာဂနာနှင့် ပိုက်ဆံခေါက်လေးများကို သူ ဆွဲထုတ် နေခဲ့သည်။

“သားရယ် . . . ဝါးပိုးဝါး ပေါပါတယ်၊ ခွဲလိုက်စမ်းပါ။ ဆွဲထုတ် နေရတာ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ပြုလည်း ပြုကုန်ပြီ၊ ပေး . . . အမေခွဲပေးမယ်”

“ဓါးမပေးပါ . . . သားဟာသား ခွဲပါ့မယ်၊ အထဲက ပိုက်ဆံ

လေးတွေ ခါးရှကုန်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

ချွေးတလုံးလုံး ဖုံတထောင်းထောင်းထဲ ပခုံးစောင်းအောင် ရှာဖွေစုဆောင်းထားရတာ ငွေစကြေးစလေးတွေကို သူ တကယ်တန်ဖိုးထားနေမိသည်။ သည်ငွေနဲ့ လုပ်ငန်းပြောင်းမည်။

နို့အေးချောင်း ရောင်းရသည်မှာ ပင်ပန်းသည်။ ထို့ထက် ကိုယ်ပိုင်အလုပ် မဟုတ်၍ ဟိုလူ့မျက်နှာချိုသွေးရ၊ ဒီလူ့သွားဖြိုရ လုပ်မှ တုတ်ကောင်း၊ ငှက်ကောင်း၊ နို့အေးချောင်းကောင်းကောင်း ရတတ်သည်။ ပျော်တာတွေ ပြန်သွင်းတိုင်း အငြိငြင်ခံရပေါင်းက ခဏ... ခဏ။

“ဖရဲသီးဆိုင် ဖွင့်မယ် အမေရာ၊ လုံးချင်းလည်း ရောင်းမယ်၊ စိပ်လည်း ရောင်းမယ်”

“ဆိုင်ခင်းထဲ တဲထိုးဖို့ နေရာကရော”

“အဲ့ဒါ သားပြောမလို့ အမေ အဝတ်လျှော်ဈေးဝယ် ချက်ပြုတ် ပေးနေတဲ့ ပန်းအိဖြူအလှပြင်ဆိုင်ရှေ့နဲ့ ဘေးကျကျလေးမှာ နေရာခွင် ကျတယ် အမေ၊ အန်တီပန်းကို အမေပြောကြည့်ပါလား၊ လခပေး ဆိုလည်း ပေးမယ်လို့ အန်တီပန်းက သဘောထား အရမ်းပြည့်ပါတယ် အမေရယ်၊ ခုပဲ သွားပြောကြည့်ပါလား၊ သွားပါ အမေရယ်”

“သားဟာလေ... လုပ်ချင်လာရင် လောလောနဲ့”

“ဒါတောင် သူများထက် နောက်ကျနေပြီဗျ”

ရှမ်းတဘက်လေး ခေါင်းပေါ် တင်၍ ခုံဖိနပ်မီးပြတ်နှင့် ဆတ် တောက်တောက် လှမ်းထွက်သွားသော အမေ့ကို သူငေးကြည့်ရင်း ခါးမကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်သည်။ ပိုက်ဆံတွေ အောက်ခြေထိုင်အောင် ကျည်တောက်ကို ခပ်နာနာ ဆောင့်ချရင်း အဝကို ခါးမတင်၍ အသွား

မြုပ်သည်ထိ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခုတ်ချသည်။ ခါးနှောင့် မြုပ်အောင် ဆောင့် ချ၍ ဟ၊လာသော ထိပ်နှစ်ခြမ်းကို လက်နှင့် အားထည့်ပြန်သည်။ တော် တော် အားစိုက်မှ ခွမ်းခနဲ ကွဲသည်။ ထင်တာထက်များသော ပိုက်ဆံ ခေါက်လေးတွေ နှီးချောဖျာပေါ် ပြန့်ကြဲသွားသည်။ သူပျော်သွားသည်။

ငါးရာတန်အခေါက်တွေကို အရင်ကောက်ရင်း သူငယ်ချင်းလို အစ်ကိုလို ခင်သော ကိုစိုးလှိုင်ကို သတိရသည်။ သူ့ဘူးထဲက အကြီးဆုံး သည် ငါးရာတန်တွေ စုမိခြင်းသည် ကိုစိုးလှိုင်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကိုစိုး လှိုင်က သူ့ဘကြီး(ဝမ်းကွဲ)ဒန်အိုးစက်တွင် နေ့စားလုပ်သားအဖြစ် ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ဝင်လုပ်သည်။ သူ့ကိုလည်း အလုပ်လုပ်ရက် တိုင်း နေ့စားအကူ(တောက်တိုမယ်ရ အကုန်လုပ်ရသူ)အဖြစ် ခေါ်လာ ၍ အလုပ်သွင်းပေးသည်။

ကိုစိုးလှိုင်က (၁၄)နှစ်သား၊ ရှစ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်သည်။ ကိုစိုးလှိုင် လာခေါ်သောနေ့၌ သူ နို့အေးချောင်းလည်း မရောင်းဘဲ ချောင်းရေလျှော့ယူ၍ အိမ်ရှေ့၌ပင် အမေနှင့်စံပေါ့ကို ထိုင်ရောင်းခိုင်း ခဲ့သည်။

ဒန်အိုးစက်တွင် အလုပ်ဆင်းသောနေ့၌ နေ့တွက်ငါးရာနှင့် နေ့ခင်းထမင်းကျွေးသည်။ ပဲဟင်းချည်ရည်ဟင်း၊ ပဲသီးကြော်၊ ဂေါ်ဖီ ကြော်၊ ငါးခြောက်ထောင်း၊ ပုစွန်ငါးပိထောင်း၊ ကံကောင်းသောနေ့ ငါးဟင်းသာဖြစ်သည်။ မြိန်ပါသည်။ ထို့ထက် မက်လောက်သောအရာ တစ်ခု ရှိနေသည်လေ။

တစ်ပတ်လောက် အလုပ်ဆင်းပြီးသောအခါ မျက်စေ့ဖွင့် နားစွင့်နေသော လှမင်းနိုင်လေး တစ်စုံတရာကို သတိပြုမိသွားသည်။

ထမင်းစားပြီး တအောင့်တနား နားချိန်နှင့် အလုပ်ဆင်းရန် နာရီဝက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အလို အချိန်တွေတွင် သူ့နားထဲ တူထုသံတွေ ကြားကြားနေရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ စနည်းနာကြည့်သောအခါ အလုပ် သမားတချို့သည် ဒန်ပြားသတ္တုပြားကြီးများကို လိုသလို ညှပ်၍ အခေါက်သေးသေးလေးဖြစ်အောင် အကျွံဆုံးဖြစ်အောင် ချောင်တစ် ချောင်တွင် ထုနှက်နေတတ်ကြောင်း သိလာသည်။ ဟိုကြားသည်ကြား ညှပ်၍ အပြင်ထုတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း မြင်လာသည်။

တစ်ယောက်ဆိုလျှင် သုံးဆင့်စတီးချိုင့် အောက်ဆုံးချိုင့်နှင့် စတီးကိုင်းကြား နှစ်ပြားသုံးပြား ညှပ်၍ ခပ်တည်တည်ပင်။ လုံခြုံရေးကို ချိုင့်တွေ ဖွင့်ပြနေသည်လေ။ ပတ်စ်ဖြစ်သည်လေ။ ဖွင့်ပြသောချိုင့်ခွက် ထဲ ဘာမှမှ မရှိတာ။ လှမင်းနိုင်ခေါင်းထဲ ဘတ်သီးတစ်ချက် လင်းလက် သွားလေ၏။

သူလည်း ဝပ်ရှောက တူတစ်လက် မသိမသာ ချောင်တစ် ချောင်တွင် ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ထမင်းစားနားချိန်တွင် ဒန်ပြား လို သလို ဖြတ်၍ ထိုချောင်သို့ ပို့ထားလိုက်၏။ စက်ရုံဆင်းနားနီး ဆူညံသံ များနှင့် သူရောထုတော့သည်။ ကျပ်စေ့အကြွေစေ့လိုအပိုင်းမျိုး ဖြစ် အောင် ထုပစ်လိုက်သည်။ နှစ်ပြားရသည်။ အသာဖွက်ထားလိုက်သည်။

ပထမနေ့၌ အလုပ်ဆင်းခါနီး အားနေသဖြင့် ကျောက်စရစ် ပြားလေးနှစ်ပြား ရှာ၍ ကိုစိုးလှိုင်နှင့် ဝင်းထဲတွင် ထွေခင်းကစားရန် ဆွယ်သည်။ ကိုစိုးလှိုင်ကလည်း လူပျိုပေါက်ပေမယ့် ကလေးစိတ် မကုန်သေးသဖြင့် (သူနှင့်လည်း ကစားနေကျမို့) အထိအထွာ ထွေခင်း ကစားကြသည်။

စက်ရုံလွတ်သည်။ လူထွက်တံခါးနှင့် ကားထွက်တံခါးမကြီး နှစ်ပေါက်ရှိသည်။ ဘောင်းဘီတို တီရှပ်အဟောင်းနှင့် လက်ထဲ ဘာချိုင့် ဘာအိတ်မှ မပါသော သူတို့ကလေးနှစ်ကောင် လုံခြုံရေး တန်းစီဂိတ်က မဝင်ဘဲ ထွေခင်းရင်း တံခါးမကြီးက ထွက်ကြည့်သည်။ ကျောက်စရစ်ဦး နှင့် . . .

ဘယ်သူမှဘာမှ ဟန့်တားခြင်းမရှိ။ ခပ်တည်တည်ပင် ထွေခင်း ငြင်းခုံရင်း ထွက်လာကြသည်။ လမ်းခွဲ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်နေ့ အမေ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ် တင်ထားသော ဟိုခေတ်က အကြွေစေ့ကျပ်စေ့နှစ်စေ့ကို ယူလာ၍ ထွေခင်းရင်း မနေ့ ကလိုပင် အပြင်ရောက်လာသည်။ နောက်နေ့ သူဖွက်ထားသောခဲပြား တွေနှင့် ထွေခင်းပြီး ထွက်သည်။ သာသာယာယာပင် အပြင်ရောက် လာသည်။ အင်မတန် ရိုးသော ကိုစိုးလှိုင်ပင် မရိပ်မိ။

သူ လိုက်ကြည့်၍ သိထားတာ တစ်ခုရှိသည်။ စတီးချိုင့်ကို ထွန်းခင် အရက်ဆိုင် မဝင်ခင် ဝင်သောဆိုင်လေး။ ဒန်နဲ့ ခဲကောက်ဈေး ပါ သမေးပြီးဖြစ်သည်။ နှစ်ပြားကို (၇၅၀)ရသည်။ သူ့လုပ်ခ အမေ့ကို ပေး၊ (၅၀၀)တန် စုဘူးထဲပြေး၊ ကျန်သော(၂၅၀)နှင့် ဝက်သား အမဲ သား ဟင်းချက်၍ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် ထည့်လာကာ ကိုစိုးလှိုင်ကို နေ့ လယ်စာ ကျွေးသည်။ တိန်တိန်ကို မြည်ခဲ့သောနေ့ရက်များပါပေ။

ရက်ကြာလာတော့ သူ လိပ်ပြာမလုံတော့ဘဲ ကိုစိုးလှိုင်ကို ထုတ် ပြောသည်။

“မင်းက မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတာပဲကွာ၊ ဒါကို ငါသိသလို သမာဒေဝတွေကလည်း သိမှာပါ မောင်လှရ၊ ဒီလောက်နဲ့ ငါ့ဘကြီး

www.burmeseclassic.com

ဆင်းရဲမသွားပါဘူးကွာ” တဲ့။ မင်းကွာ. . ဆိုပြီး ရယ်၏။

“ရတုန်းရခိုက်. . စု၊ မင်းဘဝ ဒီထက်တိုးတက်အောင် တစ်ခုခု လုပ်” တဲ့။

မကြာခင်က ကိုစိုးလှိုင် ရန်ကုန်ပြောင်းသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော့်ဘဝ တိုးတက်အောင် အခုကစပြီး လုပ်တော့မယ် အစ်ကိုရေ။”

ခပ်တိုးတိုး ကြိုးဝါးရင်း ဘယ်ဘက်အိတ်ထောင်ထဲကို ဖျတ်ခနဲ စမ်းသည်။ ယုယုယယ ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ အဖြူရောင် ပလတ် စတစ် အိတ်ပြီလေးနှင့် (Cold Towel) မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ခါသုံး လေး ထွက်လာသည်။ ဒါလည်း အင်အားပဲ။

သူ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ရေခဲပုံး နှိုက်၍ တစ်ချောင်းချင်း ရောင်း နေ့စဉ်. . .

“မောင်လေး. . . နို့အေးချောင်း ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ”

ဖြူဖွေးနုဖတ်နေသောမျက်နှာလေးနှင့် ချိုသာသောအသံလေး မွှေးခနဲ သူ့မျက်နှာအထက်နားက ပေါ်လာသည်။ သန့်စင်နေသော သွားတန်းလေးက စိရိလင်းလက်နေသည်။

ပုံးထဲ ငုံ့ကြည့်ရင်း အတွေ့အကြုံအရ ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

“ထောင့်ခုနစ်ရာဖိုးလောက် ကျန်သေးတယ် မမလေး”

“မမ အကုန်ယူမယ်. . . လှူမလို့”

“ဒါဆို ထောင့်ငါးရာနဲ့ယူ မမ”

“မင်း နေ့တွက်မကိုက်ဘဲ နေပါ့မယ်ကွာ၊ ထောင့်ခုနစ်ရာပဲ ယူပါ. . ရော၊ အာ. . . မင်းချွေးတွေ ရေခဲပုံးထဲ ကျတော့မယ်၊

ရော. . . မျက်နှာသုတ်လိုက်ဦး၊ ရွံတတ်လား. . . မမ တစ်ခါတော့ ဖောက်သုတ်ထားပြီးသားကြီး”

“မရွံ့ပါဘူးဗျာ. . ဟား. . မွေးကြိုင်နေတာပဲ၊ အဲ့ဒီပလတ် စတစ်အိတ်ပြီလေးပါ ပေးဗျာ”

“ယူပါကွယ်. . ရော. . ရော. . ဟောဒီမှာ ရေခဲချောင်း စတု ဒီသာပါရှင်. . လှူနေတာပါ၊ လာယူစားကြပါရှင်. . မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲဟင် မောင်လေး”

“လှမင်းနိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

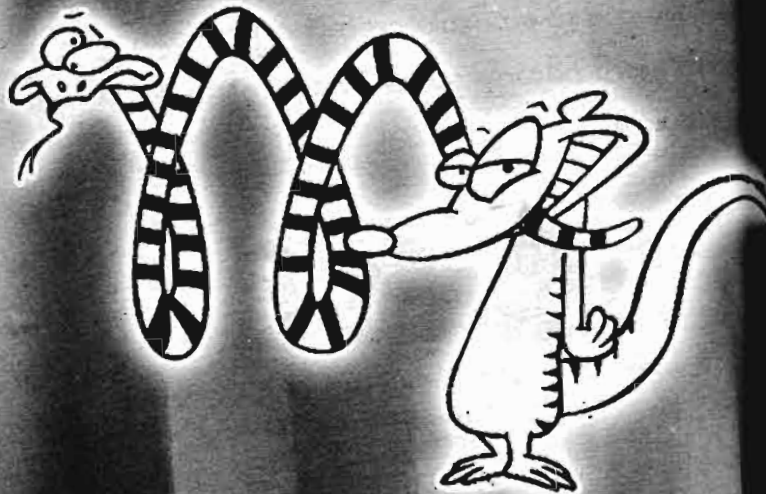
“ဟာဟ. . . ကက်ကင်းမိတယ်၊ မမနာမည်က ငယ်ငယ်၊ တနင်္လာနဲ့ဗုဒ္ဓဟူး နေ့နံသင့်တယ်၊ ကြိုလှူပေါ့ကွာ မင်းလည်း သာဓုခေါ်”

“သာဓု. . သာဓု. . သာဓု ပါခင်ဗျာ”

တစ်ခါမှ သူစိမ်းတစ်ရံ (အထူးသဖြင့် မိန်းကလေး ချောချော လှလှလေး)က ကြင်ကြင်နာနာ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခြင်း မခံရဖူး သော လှမင်းနိုင်လေး ရင်ထဲ စိမ့်ခနဲ ကြည်နူးခဲ့ရပါသည်လေ။ ဟိုစိတ် ဒီစိတ်တွေ မပါသေးပါ။ ဖြူစင်သော ခင်တွယ်မှုလေးက နှလုံးနှုန်းလေးထဲ အမြစ်အညှောက်လို စတင်ပေါက်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ တာဝါ လေးကို နမ်းလိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းနီရာလေး စွန်းနေ၏။ သင်းသင်း လေး မွှေးဆဲ။

- ◆ ပေါက်ပင်ကိုင်းတာ
 ငှိုင်းနားလို့၊
- ◆ ငှိုင်းနားတာ
 ငါးပေါ်လို့
- ◆ ငါးပေါ်တာ
 မိုးရွာလို့၊
- ◆ မိုးရွာတာ
 ဖားအော်လို့...တဲ့၊
- ◆ ဖား...ဖားဘာလို့အော်
 မြွေကိုက်လို့အော်..
- ◆ မြွေ...မြွေဘာလို့ကိုက်၊
 ငါဝမ်းပူဆာ အစာရှာ မနေသာလို့ကိုက်...တဲ့
 (မြွေပီပီ ရှည်လိုက်တာဗျာ)
 မြွေဘာလို့ကိုက်
 ဝိုက်ဆာလို့ကိုက်...ဆို
 ပြီးတဲ့ဥစ္စာဗျာ...ပြောရင်း...ဆိုရင်း...
 အင်း...ဆာလိုက်တာ၊
 ကိုက်စရာ ဘာရှိလဲ? ဘာရှိလဲ?

အခန်း(၆)

“၆ ရဲသီးစိပ် ရောင်းတဲ့ ဈေးသည်အားလုံးနီးပါးဟာ ပုံမှန် ဖရဲသီးကြီးတစ်လုံးကို လေးစိပ်၊စိပ်တယ်၊ အစိပ်ကြီးတစ်စိပ်ကို အစိပ် သေးလေးစိပ်ထပ်လှီးတယ်၊ တစ်လုံးကို (၁၆)စိပ်ထွက်တယ်၊

သားက အစိပ်ကြီးတစ်စိပ်ကို (၅)စိပ်ရအောင် ခါးပညာပြ တယ်၊ အစိပ်(၂၀)ထွက်တယ်၊ ယှဉ်ရောင်းရင် ပါးနေတယ်၊ ဘယ်.. သည်အတိုင်း လင်ဗန်းထဲ ထည့်ရောင်းမလဲ အန်တီပန်းရဲ့၊ တစ်ကိုက် စာ လှီးစိပ်ပြီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲ ထည့်တယ်၊ ဝါးတုတ်လေး တပ်ပေး တယ်၊ ရေခဲပုံးထဲ ထည့်ထားပြီး အေးမှ သကြားနဲ့ဆေးသကြားရောပြီး ဝါလေကာ ဖြူးရောင်းတာလေ၊ သူတို့ထက် အရောင်းပိုသွက်တာပေါ့၊

၈၄ နတ်ရွာစိုး

တစ်စိပ်တစ်ရာလေ၊ လေးရာပိုရနေပြီ၊ ဝန်ဆောင်စရိတ် တစ်ရာထားဦး၊ တစ်လုံးကို သုံးရာပိုကျန်နေပြီလေ...ဟဲ့...ဟဲ့

“ဟဲ့...တိုးတိုးပြော လှမင်းနိုင်ရဲ့၊ ဟိုမယ်...ဝင်းရီတို့ ကြားသွားပါ့မယ် ငါတူရယ်၊ မင်းဟာ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် တော်ပါတယ်...ကြိုးစား၊ ဟိုမယ်...ကားလေးတစ်စင်း ဆိုင်ရွှေရပ်နေပြီ”

“ဟာဟ...ဆေးသကြားနဲ့တစ်ထုပ် အလကားပေးမြည်းလိုက်မယ်၊ အနည်းဆုံး နှစ်လုံးတော့ ဝယ်ကိုဝယ်မယ့်ပုံတွေ...ဟာဟ”

သွက်လက်စွာ အလှပြင်ဆိုင်ပေါ်က ပြေးဆင်းသွားသော စီမံခန့်ခွဲတတ်သူလေးကို ပန်းအိမ်ဖြူ(နာမည်ရင်း ဒေါ်ကြည်ကြည်စမ်း)က ပန်းလို ပွင့်သောအကြည့်နှင့် မျက်စေ့ဖွင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။

တစ်လမပြည့်ခင်ပင် နောက်ထပ်ဖော့ရေခဲလှုပ်ပုံးတစ်ပုံး တိုးလာပြီး ရေသန့်၊ ကျွဲရိုင်း၊ ဒိုင်လျှိုပုလင်းဘီယာ၊ ဘူးဘီယာတွေပါ ဝေဝေဆာဆာ ဆိုင်တင်ရောင်းလာနိုင်၏။ စံပေါကြီးအပြင် စာကလေးကိုပါ စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ တပည့်တပန်းအဖြစ် အလုပ်ခန့်လာနိုင်၏။

သူများမရဲတဲ့တွေလို ဖရဲသီးကို ဖြစ်သလို ပုံမထားဘဲ စင်မြင့်တွေကျောနံရံတွင် 2" x 1" သစ်သားနှင့် စရိတ်ကျဉ်းအောင် ရိုက်၍ ခင်းကျင်းထားပုံက မြိုင်ဆိုင်နေသမို့ ဝယ်သူမျက်စိပသာဒကို လှလှပပ ဆွဲဆောင်ထားနိုင်၏။

မကြာခင် မြို့ကြီးက သောက်ရေသန့်ပေးပြီးနှင့် ပို့သောကားနှင့် အဆက်အသွယ်ရသည်။ သောက်ရေသန့် ဖြန့်သောအလုပ်ပါ ပူးတွဲလုပ်ကိုင်လာသည်။ စက်ဘီးတစ်စင်း ဝယ်သည်။ အော်ဒါမှာသူ ဖောက်သည်အသစ်တွေဆီ ကိုယ်တိုင်ပို့သည်။

သောက်ရေအိုးစင်၊ သောက်ရေခွက် ညစ်တစ်တစ်ဖြစ်နေလျှင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆေးကြောသန့်စင်သည်။ ငါးဆယ်အကြွေ မရှိလျှင် နောက်မှ ပေါင်းပေး။ လိုအပ်လျှင် ကြမ်းခင်းကို ရေသုတ်၍ တံမြက်စည်းပါ လှဲပေးခဲ့သောကြောင့် သူ့ရေမှသူ့ရေ ဖြစ်လာသည်။ သူ မအားလျှင် စံပေါနှင့်စာကလေးကိုလည်း သူ့အထာအတိုင်း သင်ကြားထားသမို့ စားအိမ်သောက်အိမ်တွေပင် ဖော့ခြင်းသောခြင်းဖြစ်၍ သူတို့အုပ်စု လူချစ်လူခင် ပေါများကာ စီးပွားတရိပ်ရိပ် တက်လာ၏။ စံပေါပင်ကွန်မင်ဒို ဘောင်းဘီအကောင်းစားနှင့် ဂျော်ဒန်နီးတီရှပ်နှင့် ဖြစ်လာ၏။ အနီးအနားဆိုလျှင် ရေသန့်ဘူးကြီးနှစ်ပုံးကို ခါးတစ်ဖက်တစ်ချက်ပေါ် တင်၍ လက်နှင့် ပိုက်ကာ အသာကလေး သယ်သွားပုံက အားရစရာကြီးပင်။ ကြည့်သူတိုင်း မြင်ရလျှင် အားရှိလေ့ရှိသည်။

ခင်သူတွေက...
“ဟဲ့... အတက်နဲ့ လူလုပ်တဲ့ကောင်ကြီး... တီး သောက်ဦးလေကွာ”

“လခွီးပဲကွာ...ဟီး” ဟု အော်၍ သုတ်ခြေတင်တတ်၏။ စံပေါကြီး ဝါသနာပါသော ဝက်လည်း သူ ဝယ်မွေးပေးထားနိုင်ခဲ့ပြီ။ အဖေကိုလည်း အပေါအပဲ မဟုတ်တော့ဘဲ ရမ်အရက်ကို တစ်နေ့လေးပက် ညနေတိုင်း ပုံမှန်တိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ။

အမေလည်း အရင်လို ကသီလင်တ လုံးဝမရှိတော့။ ငွေပိုငွေလျှံကို စာရင်းဇယားနှင့် ပွားအောင် အန်တီပန်းကို အပ်ထားသည်။ နဂိုက လူချောလူလှမို့ ဖုထစ်ကြွရွသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်လည်း ခေတ်မီချပ်ဝတ်ဝတ်ခွာရာများနှင့် သန့်စင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သွက်လက်ချက်ချာ၍ (လက်လည်း နည်းနည်းဖွာ) နှုတ်ချိုသူ၊ လူပျိုဖြစ်သဖြင့် အပျိုမတွေ၏နှုတ်ဖျားမှာ လှမ်းနိုင်... လှမ်းနိုင်နှင့် ရေပန်းလည်း စားလာလေ၏။

ဒါပေသိ ဘယ်သူနှင့်မှ မငြိ။

သူ့ရင်ထဲ စွဲမြဲနေတာက ရှိပြီးခဲ့ပြီလေ။ ဘယ်ဆီ ရောက်နေမှန်းသာ မသိတာ။

“ဟေ့ကောင် ငလှ... ငါ့ဝက်မကို စာကလေးယောက်ဖက ဇီးတင်ပေးမလို့တဲ့၊ သူ့မှာ ဝက်သိုးကြီး ရှိတယ်တဲ့”

လှမ်းနိုင်နှင့် ဘဆန်(ခေါ်)ဦးဆန်နီတို့ဝိုင်းကို ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“မင်းက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ!”

ကလေးရေ... ထုံးစံအတိုင်း စံပေါ်ဖို့ တိုင်ကီဟေ့”

“ငါကငလှနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တယ်၊ နေပါဦး... အဲ့ဒီဇီးတင်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ငါမှ မသိတာ”

ဦးဆန်နီက ရယ်မောရင်း...

“ဇီးတင်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုကွ၊ မင့်ဝက်မကြီး ဗိုက်ကြီးကားလာ ပြီး ဝက်ကလေးတွေ ဝေါခနဲ... ဝေါခနဲ အများကြီး ထွက်လာရော”

“ဟား... ကိုဗဒင် ဝက်မကြီးလိုလား၊ ဝက်သားပေါက် နီနီရဲရဲ လေးတွေ တကယ်ထွက်လာမှာလားဟင်၊ ဟင်! ဘဆန် ပြောတာ ဟုတ်လား... ငလှ”

“ဟုတ်တယ် စံပေါ၊ ဇီးတင်ရင် မင်းလိုချင်တဲ့ဝက်ကလေးတွေ အများကြီးရမှာ”

“ဟာဟ... ငါလိုချင်တာ ကြာပြီ၊ ကိုင်ကြည့်ချင်တာကြာပြီ၊ ငါ့ဝက်ကလေးတွေ... ငါ့လက်နဲ့ ကိုင်လို့ရတော့မယ်၊ ကိုဗဒင် ရိုက်မှာ မကြောက်ရတော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ပဲပေါင်မုန့်ကို ပလုပ်ခနဲ တစ်ခြမ်းပါအောင် ဟပ်သည်။

လက်ဖက်ရည်နှင့် မော့ချရင်း တွေ့သွားပြန်သည်။ အဝါးရပ်သွား၏။

“ဟေ့ကောင် စံပေါ... ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“ငါစဉ်းစားနေတာ ငလှရ၊ ကိုဗဒင်ဝက်မ ဇီးတင်တုန်းက ငါ မသိလိုက်ဘူး၊ ဇီးတင်တဲ့ဝက်က ဝက်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဝက်လှလှ လေးတွေ မွေးတယ်၊ အခု စာကလေးယောက်ဖ ငပိန် ပြောတာက သူ့ဝက်က ဝက်ကောင်းဖြစ်ပုံမရဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောတာ ဝက်သိုးတဲ့၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ သိုးနေတာကြီး ဘယ်လိုကောင်းမှာလဲကွ”

ဦးဆန်နီ ငုံထားသော ရေခွေးတွေ ဖီးခနဲ ထွက်လာသည်။ ကွမ်းဖတ်နှင့်ရေခွေးတွေက စံပေါမျက်နှာကို မှန်ကုန်သည်။ မဖြူ။ စံပေါက စဉ်းစားနေ၍ ပေကုန်မှန်းတောင် သိပုံမရ။

“ငါ့ဝက်မက ငါတစ်နေ့နှစ်ခါ ရေချိုးပေးထားတာကွ... သန့်သန့်လှလှကြီး၊ ဝက်သိုးကြီးနဲ့ဆိုရင် နံစော်နေမှာပဲ၊ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ ငါက ဝက်လှလှလေးတွေ ကိုင်ချင်တာ”

လှမ်းနိုင်ရောဦးဆန်နီပါ အူတက်အောင် ရယ်နေသော်လည်း စံပေါ သူများရယ်လို့မရယ်နိုင်၊ ဝက်သိုးနံလို့မှိုင့် ဖြစ်နေ၏။

“ဦးဆန်နီ... ခင်ဗျားကိစ္စ ခင်ဗျားရေလည်အောင် ရှင်းပေ

တော့၊ ဟိုမယ် ရေသန့်ကား ဝင်လာပြီ၊ ကျွန်တော်လစ်မယ်”
ငွေရှင်းပြီး သူ ထ၊လစ်ခဲ့ရ၏။
ရှင်းရစ်တော့ ဦးဆန်နီ။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

ဤသို့ဖြင့် ဇီးတင်မည့်ရက် ရောက်လာသည်။ လှမင်းနိုင်၊
ဦးဆန်နီကိုပါ သွားခေါ်ထားရ၏။

“စံပေါဝက်မက ဆူညံနေမှာကွ၊ မင်းတို့ ရပ်ကွက်က ငါ့ထွက်
ရိုက်လိမ့်မယ်၊ ငါ့ခြံထဲပဲ ဝက်မဆွဲခဲ့၊ ငါ့ဝက်သိုးနဲ့ စောင့်နေမယ်”

ဟု ငပိန်က မိန့်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် သုံးယောက်သား ဝက်မကို တွန်းတွန်းဆွဲဆွဲနှင့် ငပိန်
ဝက်ခြံတဲထဲ ရောက်လာ၏။ စောစောစီးစီး ငပိန်က ထန်းရည်တစ်အိုး
နှင့် ဇိမ်ကျနေ၏။

“အေးဆေးသောက်ကြဦးလေကွာ. . . တစ်အိုးကြီးပဲ၊ ကြွက်
ကြော်လည်း ရှိတယ်”

ကြွက်ကြော်ပူပူနွေးနွေးနှင့် ထန်းရည်ခါးက ငပိန်ဖက်သား

၉၀ နတ်ရွာစိုး

ပင်။ ကြွက်ကြော်ချည်းပဲ ထိုင်စားနေသောစံပေါကို ငဝိန်က ထန်းရည် အတင်းတိုက်သည်။

“ယောကျ်ားပဲကွာ... သောက်စမ်းပါ။ မင်း အခြောက်ဆိုရင် တော့ မသောက်နဲ့ပေါ့”

“ဟေ့... ငဝိန်... ငါအခြောက်မဟုတ်ဘူးကွ။ ငေါက်တောက် ပါမှန်း တစ်မြို့လုံး သိတယ်၊ ပေး... သောက်မယ်”

နှစ်ခွက်နှင့် တစ်ဝက်ကျော်ကျော်၌ စံပေါမျက်ခွက်ကြီး ရဲတက် လာသည်။

“ငါ ဝက်သားလေးတွေ လိုချင်လှပြီ ငဝိန်ရ”

ငဝိန်က ပထမ ဘာပြောမှန်းမသိ။ ဦးဆန်နီက ရှင်းပြမှ

“စံပေါရေ... စိတ်ချ”

“မင်းဝက်သိုးကိုတော့ ရေချိုးဦး... ငဝိန်”

“ချိုးပြီးသား... အားဆေးတိုက်ပြီးသားပါကွ”

“အားဆေးက ဘာလုပ်ဖို့ တိုက်တာလဲ!”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းဝက်လေးတွေ မွေးမွေးချင်း ဈေးကွက်တင်လို့ ရအောင်ပေါ့”

“ဘာလဲကွ... ဈေးကွက်...”

ဦးဆန်နီက ထန်းရည်ခွက် ပြန်ချရင်း...

“ဟေ့ကောင် ငဝိန်... အမေးနွားကျောင်းသား အဖြေ ဘုရား လောင်းတဲ့၊ မင်းလည်း ဘုရားလောင်းမှုတ်ဘူး၊ ကောင်းကောင်းကြီး မင်းဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ တော်ပြီ... လုပ်ငန်းစမယ်”

လှမင်းနိုင်ကတော့ စာအုပ်လေးနှင့်ဂဏန်းပေါင်းစက် ထုတ်၍

ခလုတ်တွေ တပြောင်းပြောင်း နှိပ်နေသည်။ ငဝိန်က ဝက်မကို ဝက်သိုး ခြံထဲ ဆွဲသွင်းသည်။ ဝက်သိုးနား ဆွဲသွားသည်။ စံပေါ မျက်တောင် မခတ်တမ်း ခြံတန်းနား သွားကပ်ကြည့်နေ၏။

ဝက်သိုးက မတူသလိုမတန်သလို ဝက်မကို တစ်ချက်နှိုးပြီး ခွာထွက်သွားသည်။ ငဝိန်က ဝက်မနောက်ပိုင်းကို ဝက်သိုးမျက်နှာ ရှေ့ နားရောက်အောင် ဆွဲတည့်ပေးသည်။ ဝက်သိုးက တစ်ချက်နမ်း၍ ခေါင်းယမ်းထွက်သွားပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဝက်သိုးဦးလုံး... မင်းက မူလကီတွန်နီ လုပ် နေရသေး၊ အေးပေးကောင်”

ဖောင်း! ဖောင်း! အစ်! အစ်!

(သတ္တဝါတို့ မျိုးပွားချင်စိတ်ကို အဓိက လှုံ့ဆော်သောအရာမှာ အနံ့ဖြစ်သည်ဟု ကျမ်းဂန်တစ်ခုက ဆိုပါသည်)

ငဝိန် ထိုကျမ်းဂန်ကို ဖတ်ဖူးပုံ မရသော်လည်း အတွေ့အကြုံ အရ ထိုကျမ်းဂန် မှန်ကန်ကြောင်း လက်တွေ့ သက်သေပြလိုက်ပါချေ ပြီ။ ဝက်သိုးကြီးသည် သူ့ဘာလုပ်ရမည်ကို ပြတ်သားထင်ထင် ရှာဖွေ တွေ့မြင်သွားပြီး...

အီး! အစ်! အစ်! အစ်! အစ်! အစ်!

ရုန်းကန်နေသော ဝက်မကို ငဝိန်နှင့်ဦးဆန်နီက ကြိုးနှင့် တုပ်၊ ခြံတန်းကို ခြေကန်၍ အပြင်းအထန် အလုပ်လုပ်နေရသလို...

“ဟေ့! ငဝိန်... တော်ပြီ... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့တော့၊ ငါဝက်မ မျိုးပြုတ်တော့မယ်... သေတော့မယ်၊ မတရားကြီးကွာ၊ ဟေ့ကောင် ငဝိန်... ငါဝက်မကို ချည်ထားတဲ့ကြိုးဖြုတ်၊ မဖြုတ်ရင် ဟောဒီမှာ...”

ဝါးရင်းတုတ်”

ဟု ဝရန်းသုန်းကား အော်နေသော စံပေါကိုလည်း နောက်က နေ လှမ်းနိုင် ဆွဲရင်းလွဲရင်း မနည်းကို နားရင်းအုပ်နေရတော့သည်။

ဝက်သံ၊ လူသံတွေ ခြံလေးထဲ တော်တော်ကြာအောင် ဝက် ဝက်ကဲ့ ဘဝဂ်ညနေပါတော့သည်။ နောက်ဆုံး... အောင်မြင်စွာ ပြီး ဆုံးသွားမှ အားလုံး ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်ကြတော့သည်။

သက်ပြင်းချသောအားလုံးထဲ၌ စင်းလုံးချ သက်ပြင်းမချနိုင်သူ က စံပေါဖြစ်သည်။ သူ့ဝက်မကိုသာ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေ၏။

ဝက်ကလေးတွေ အခုပင် ထွက်ကျလာတော့မည်ဟု ထင်နေ ခဲ့ဖြစ်သည်။ ဦးဆန်နီက ထန်းရည်လက်ကျန် မော့ရင်း စံပေါကို... “ဟေ့ကောင်... ဘာလုပ်နေတာတုန်းကွ!”

“ဘဆန်ပဲ ပြောတာလေ... ဝက်သားလေးတွေ ထွက်ကျ လာမယ်ဆို”

“မင့်မေကလွှား... မင့်အမေဗိုက်ထဲ မင်းကိုးလလောက် နေ ရသေးတယ်ဟ၊ ဗိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ မိန်းမတွေ မင်းမတွေ့ဖူးဘူး လား”

“မြင်ဖူးတယ်... သားငယ်ဇင်သူ ထွက်မလာခင် အန်တီပန်း ဗိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ အင်္ကျီပွင့်ကြီးနဲ့ သားငယ်ထွက်လာတော့မှ အင်္ကျီ ပြန်ကျပ်သွားတာ”

“အေး... အဲ့ဒါပဲ”

“ကဲ... စံပေါ... တစ်သောင်းကျတယ်... ပေး”

“ကိုပိန်ရာ... ကျွန်တော်ပေးရမှာပါ၊ သူ့ဆီ သွားတောင်းနေ

ပြန်ပြီ၊ ရစ်လို့ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

လှမ်းနိုင်က ပိုက်ဆံရေ၍ ဖျာကြမ်းပေါ် ချရင်း သူ့ပိုက်ဆံ အိတ် ဖော်ပိတ်နေ၏။

ဖျတ်ခနဲ စံပေါက ငွေပုံကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုသဘောလဲကွ... မင်းက ငါတို့ကို ပေးရမှာ မဟုတ် ဘူးလား ငပိန်၊ ငါတို့ဝက်မ ကြိုးတုပ်ပြီး လှိမ့်ခံရတာလေ၊ ငယ်သံကို ပါနေတာပဲ၊ ဒါကို ငါတို့ကပဲ ပိုက်ဆံ မင်းကို ထပ်ပေးရသေးတယ် ဆိုတော့ မင်းဟာက မလွန်လွန်းဘူးလား!”

ငပိန်က ကြွက်ရိုးထွေးရင်း...

“စံပေါတို့ကတော့ ပြဿနာပဲ၊ ဘဆန် လုပ်ဦး၊ ရှင်းဦးဗျာ”

“ဘဆန်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ငပိန်၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရှင်းရမှာ၊ မဆိုင် တဲ့သူ ဝင်မပါနဲ့၊ ငါ့ဝက်မအတွက် ဘယ်လောက်တောင်းရင် ကောင်း မလဲလို့ ငါက စဉ်းစားနေတာကွ၊ မင်းမှ တောင်းရဲတယ်... တစ်သောင်း တဲ့၊ စောက်ရှူးငလှကလည်း ပိုက်ဆံပေါတိုင်း သောက်ရမ်းလျှောက်ပေး နေတယ်၊ ငါ အဲ့လောက်မနံ့ဘူး မအဘူးကွ”

လှမ်းနိုင်က ဝင်ဟန့်ရသည်။

“မင်းနားမလည်ပါဘူး စံပေါရာ၊ ကိုပိန်ကို အဲ့ဒီပိုက်ဆံပေး လိုက်၊ ဝက်ဆွဲ... ပြန်မယ်... အလုပ်ရှိတယ်”

“ဘာလို့ နားမလည်ရမှာလဲကွ၊ မင်းဝက်ပုတ်ဝက်သိုးက လူလိုပဲ တက်ဖိထားလိုက်တာ ငါ့ဝက်မ ပြားနေရောပဲလေ”

သူ စိတ်မရှည်တော့၊ ဦးဆန်နီကို လက်ကုတ်၍ အပြင်ခေါ် ထုတ်ရသည်။ ငွေတစ်သောင်း ထပ်ထုတ်၍...

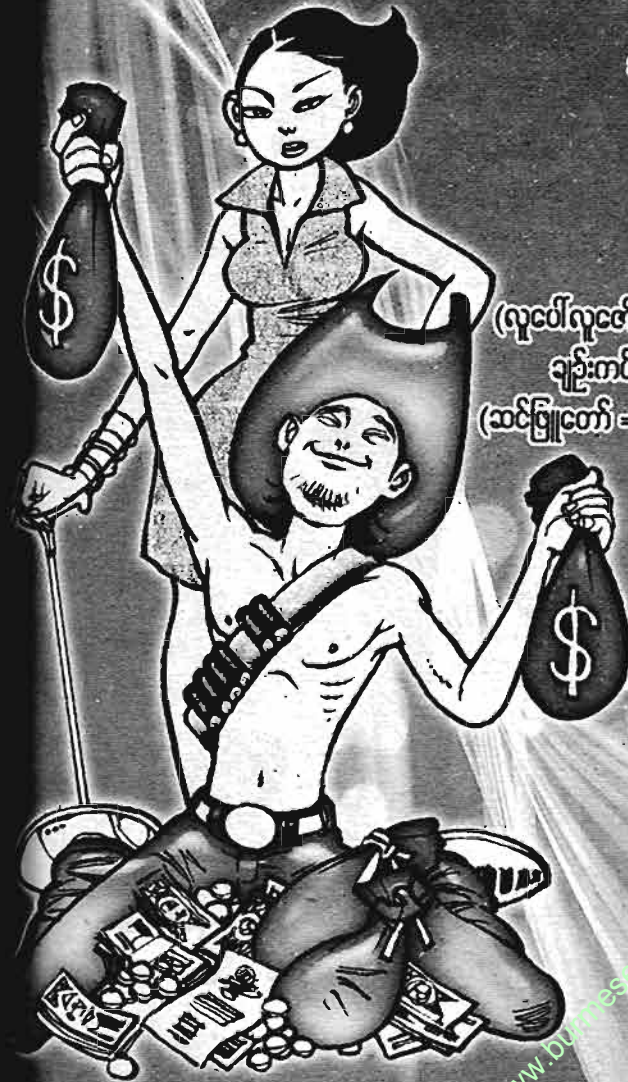

နတ်ရွာမိုး

“ရော့ . . . ဦးဆန်နီ၊ ငပိန်ကို ပေးလိုက်၊ ဝက်မနဲ့စံပေါကို အိမ်
ရောက်အောင်တော့ လိုက်ပို့လိုက်ပါဗျာ၊ ညနေ ဘီယာတိုက်ပါမယ်၊
ထွက်မလာမယ့် စံပေါအိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံတော့ ဆိုင်ရောက်မှပဲ
ပြန်ချော့တောင်းတော့မယ်၊ ကျွန်တော်လစ်ပြီ”

“အေး . . . အထုပ်၊ အရစ်ဖြစ်တာနဲ့ မင်းကတော့ လစ်တာပဲ၊
ငါရှင်းရဦးမယ် . . . ဟဲ့ . . . စိတ်ညစ်တယ် . . . စိတ်ညစ်တယ်”

ခွမ်းဆိုသော ထန်းရည်အိုးသံက လှမင်းနိုင်ခြေတံကို ပိုသွက်
စေ၏။ အကဲ့တော့ အက်လောက်တယ် . . . ဘယ်သူ့ခေါင်းလဲ။

ခြူးတစ်ပြားတောင်
မိတ်ဆွေက..

ပြောမိတ်ဆွေက.. (ခက)
ထောင်ကပ်ရင်နေလိုက်ပါ။

တိုးရှာ..
ဆင်ဖြူတော်ဆွေ

အထပ်လိုက်..
အထပ်လိုက်..

တပ်ချိုပြီး..
ဝါးနှပ်ချည်း..

(လူပေါ်လူငေါ်သိ တင်း..တင်း)
ချဉ်းကပ်လာနေတယ်။ ။

(ဆင်ဖြူတော် = ငါးထောင်တန်)

အန်း(၁)

“အန် တီပန်း... သားကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“အေး... ဟုတ်တယ် ဖိုးလှ၊ အရေးကြီးတာ တိုင်ပင်မလို့ ကော်မီသောက်မလား!”

“သောက်ပြီးပြီ အန်တီ၊ အရေးကြီးတာကို အရင်ပြောပါ”

“ဝင်းရီမနဲ့လှရွှေတို့လင်မယား ဘာနဲ့ ကြီးပွားသွားလဲ မင်း သိလား!”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ အန်တီ၊ သား အဲ့ဒီခွင်ကို တော်တော်များများ လေ့လာပြီးပြီ၊ အရင်းအနှီး နည်းနည်းလိုနေသေးတာရယ် နေရာရယ်”

ကြောင့် သူတို့ ဦးသွားတာ”

“နောက်မကျသေးပါဘူး၊ ဖိုးလှရာ၊ အန်တီဖေဖေ မေမေလည်း
အဲဒီအလုပ် ကောင်းကောင်းလုပ်ဖူးခဲ့တယ်၊ မိတ်ဟောင်းဆွေကောင်း
တွေ အများကြီး အများကြီး ရှိသေးတယ်”

“ငွေက ကျွန်တော်ဆွဲလို့ရတယ်၊ အရေးကြီးတာက နေရာ
ကောင်းကောင်းပဲ အန်တီ”

“မင်းဦးဦး စက်ရုံဝင်းရှေ့က မြေကွက်လပ်ဆို ဘယ်နှယ်
နေမလဲ”

“ဟာ! အဲဒီနေရာဆို ခွင်အကောင်းဆုံးနေရာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
စက်ရုံပိုင်ရှင်သူဌေးက ကွမ်းယာဆိုင်တောင် ရှင်းထုတ်ပစ်ခဲ့တာ”

“မင်းဦးလေးက သူဌေးကို ပိုင်တယ်၊ မင်းဦးလေးကို. . အဲ. .
ငါယောက်ျားကိုကျ ငါပိုင်တယ်၊ အဲသမ္မာ နေရာရှင်း ဆိုင်ဆောက်ဖို့
မင်း ဒီနေ့ပဲ အစီအစဉ်စ၊ ဝါးပိုးနဲ့ ဆောက်နေနဲ့၊ မင်းအပ်ထား
သလောက်ငွေ အန်တီထပ်ထည့်မယ်”

“အိုကေ အန်တီပန်း၊ နောက်တစ်လွမ်း”

“ဖျောင်း!”

လက်ဝါးရိုက်သံဖြစ်ပါသည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅

ဤရားဖူးရာသီတစ်ခု လှပစွာ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ အန်တီ
ပန်းနှင့်သူ အထူးကံစပ်သည်ဟုပင် ဆိုရမည်။ သူတို့ဆိုင် အောင်မြင်
သည်။ အထူးအောင်မြင်သည်။

သည်တစ်ခေါက် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရန်ကုန်ကအပြန် ဦးဝင်းဖိုး
အန်တီပန်းဖို့၊ သားကြီးစည်သူဖို့၊ သားငယ်ဇင်သူဖို့ အမှတ်တရ လက်
ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် အဝေးပြေးကားဂိတ်သို့ Taxi
နှင့် လာခဲ့သည်။

လေအိတ်ကားကောင်းကောင်း လက်မှတ်ကြိုတင်ဝယ် ပြီး
သား ဖြစ်သဖြင့် ပစ္စည်းတွေ အပေါ်တင်ရင်း လမ်း၌ ဖတ်မည့်စာအုပ်
ကို ထုတ်သည်။ အမှာစာကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ဖတ်နေခဲ့သည်။

စာကောင်းကောင်းမသင်ခဲ့ရ၍ စာကောင်းကောင်း ဖတ်သင့်
ကြောင်း ဘယ်စာအုပ် ဘယ်စာရေးဆရာ ဘယ်သူ့ဘာသာပြန် ဘယ်

လိုဖတ် ဟူသော စာဖတ်လမ်းညွှန်ခဲ့သည့် ကိုသားကြီး ခေါ် ကိုစည်သူ ဝင်းထွဋ်ဝင်းကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ အစ်ကိုလို သူငယ်ချင်းလို သူက ဆက်ဆံသည်။ ကိုစည်သူက ညီလိုသူငယ်ချင်းလို ပြန်ဆက်ဆံသည်။ ကိုစည်သူက စက်မှုကျောင်းသားဖြစ်သည်။

သားငယ် ဇင်သူထွဋ်ဝင်းက သူ့ထက် နည်းနည်းငယ်သော် လည်း သူကြည်ညိုသော သူငယ်ဆရာအရင်းဖြစ်သည်။ ဇင်သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ထူးဆန်းသော အလွန်ရှားပါးသည့် အလေ့အထတစ်ခု ရှိသည်။

လူတစ်သန်းတွင် တစ်ယောက်သာ ရှိတတ်သည်ဟု တစ်နေရာတွင် သူဖတ်ဖူးသော ကလေးငယ်မျိုးဖြစ်သည်။

(ဇင်သူက ဆေးကျောင်းသားဖြစ်သည်။)

ဇင်သူ ဆန်းကြယ်ပုံမှာ လေးတန်းကျောင်းသားအရွယ် ကတည်းက ကျောင်းက ပြန်လာလျှင် တစ်ခုခုစား၊ ခဏနားပြီးသည်နှင့် (အန်တီပန်းက ကျောက်သင်ပုန်းဘောကြီးတစ်ချပ် နံရံကို ကပ်ပေးထားရသည်။ စားပွဲလေးပေါ် ဘောဖျက်၊ မြေဖြူနှင့်ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်း အသင့်ရှိနေရမည်။) သူ့စာသင်ခန်းကို ဝင်တော့သည်။

သူက ဆရာ (သို့မဟုတ်) ဆရာမ ဖြစ်သည်။ သူ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်တော့မည်ဆိုလျှင် အန်တီပန်းကလည်းကောင်း၊ သင်တန်းသူ သုံးလေးယောက်ကလည်းကောင်း အဆင်သင့် စောင့်၍ ဝင်ဝင်ချင်း 'မင်္ဂလာပါ ဆရာမ' ဟု အော်ပေးရသည်။

သူဝင်လာပါပြီ။

"အေးကွယ်... မင်္ဂလာပါ ကလေးတို့"

သူ့ရှေ့တွင် ဖျာလိပ်၊ ခုံပု၊ ခေါင်းအုံး၊ ဖက်လုံး၊ ရေပုံး စသည်များ အဆင်ပြေသလို တန်းစီထားရသည်။ သူ့ကျောင်းသားတွေဖြစ်သည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမမို့ ကျောင်းခေါ်ကြိမ်ကို ဘာမှ မရှိသော စာရွက်ကို ကြည့်၍ တစ်ယောက်မကျန် အလွတ်ခေါ်တော့သည်။ အကုန်ရသည်။

"အောင်မျိုးထွဋ်... "

"ရှိပါတယ်ခင်ဗျ" (သူ့ဘာသူ ခပ်တိုးတိုးအော်)

"မနေ့က ခွင့်မတိုင်ဘူး... ထစမ်း... လက်ဝါးဖြန့်"

ဖုံး!

ဖျာလိပ်ကို ဆော်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ထိုင်... နောက်ဆို သေမယ့်သာပြင်"

"ယဉ်မင်းမြတ်... "

"ရှိပါတယ်ရှင်... " (သူ့ဟာသူ)

"မနေ့က နေမကောင်းလို့ ခွင့်စာလာတယ်၊ ညနေကျတော့ အိပ်စက်ခန်းနေတယ်၊ နားရွက်ဆွဲ ထိုင်ထ အခါနှစ်ဆယ်လုပ်"

ပြီးလျှင် ဆရာမ အတန်းထဲ ဝင်လာသည်မှ ပြန်ထွက်သွားသည်အထိ ဆရာမအတိုင်း (ကင်မရာနှင့် ရိုက်ထားသည့်အတိုင်း) အတိအကျ စာသင်ပါတော့သည်။ ဘောဖျက်ပုံ၊ လက်ထဲက မြေဖြူကို စားပွဲပေါ် ထောက်၍ တစ်ပတ်ချင်း လှည့်ရင်း စာသင်ပုံ၊ ပြတင်းဝတွင် ဟိုသည်လှမ်းမျှော်ရင်း စာအုပ်လှန်ပုံ၊ ကျော်သွား၍ ပြန်လှန်ပုံ...

"ဟဲ့... ပူစူးမ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကုန်းကွနေတာလဲ"

လှမ်းငေါက်ပုံ၊ စာသင်ရင်း မေးတာမဖြေနိုင်၍ ခေါင်းခေါက်ပုံ

www.burmeseclassic.com

ကအစ အသေးစိတ် စာသင်ရင်း ကျောင်းက သူမြင်တွေ့လာသော ဆရာမကိုယ်စိတ်ထဲ သူ ပူးဝင်နေတော့သည်။ ဒီနေ့ ဆရာမ သင်လိုက်သောစာကို သူက အလွတ်ပြန်သင်နေနိုင်မှ သူစာကျက်ဖို့ လိုပါသေးလား။ သူကတော့ စာသင်တမ်း ကစားခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဘယ်သူဝိုင်းကြည့်ကြည့် ဂရုမစိုက်၊ ထိုအချိန်၌ သူကြိုက်သော မုန့်သည်ခေါ်တာတောင် လှည့်မကြည့်။ လူပြောများလာသဖြင့် သူ့ဆရာမ ဆံပင်လာပြင်ရင်း ချောင်းကြည့် အံ့သြမင်တက်မိပြီး မျက်လုံးပြူး၍ အကြာကြီး ကြောင်ငေး ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ... မနက်ပိုင်းက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်မြင်နေရသလိုပါပဲ အစ်မပန်းအိဖြူရယ်... အံ့ပါရဲ့... တဲ့။

ပြောချင်သည်မှာ အငယ်လေး ဇင်သူ၏ ပင်တိုင်သက်ရှိ ကျောင်းသားတစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ကြောင်းပါ။ ဟုတ်ကဲ့... ပညာတကယ်လိုချင်ခဲ့သော ငလှ(ခေါ်)ဖိုးလှ(ခေါ်) လှမင်းနိုင်လေးဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ပင် အားလျှင်အားသလို ပုံမှန်လာသင်သည်။ လာတက်သည်။ စာအုပ်နှင့်ခဲတံနှင့် တကယ်ကူး၊ တကယ်ဖတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်တည်းမို့ ဘယ်ကျောင်းသား အပြစ်လုပ်လုပ် အမည်စုံနှင့် သူသာ အအော်ခံရ၊ သူသာ အဆော်ခံခဲ့ရပါလေသတတ်။

(ခေါင်းကို ပူပြီး ဖုတောင်ဖုတယ်ဗျာ... ဟု ပြောပြဖူးသည်) စာအုပ်ထဲ စိတ်ရောက်နေစဉ် မတ်ခနဲ အရိပ်တစ်ခု မိုးလာသည်။

“ဒါ... ခုံနံပါတ်(၂၄)လားဟင် မောင်လေး”
“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က (၂၅)ပါ”

“အွန်! ပြတင်းပေါက်ဘက်က ခုံကို ရအောင်ယူပါဆို ကိုနာတူးတို့ လုပ်ပြန်ပြီ”

ခရီးဆောင်အိတ် လှမ်းတင်ရင်း ညည်းသံလေး ကြားလိုက်ရသည်။

“ခဏလေး မမ... မမအိတ်... ကျွန်တော် တင်ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက မွေးနေ့ကိတ် ထိသွားမှာစိုးလို့ပါ”

သူ့ကို တစ်ချက်ပြီးပြရင်း အိတ်ကမ်းပေးသည်။

“ဆောရီးဗျာ... ကျွန်တော့်အထုပ်တွေက နေရာအတော် ယူထားတယ်၊ ရပြီ မမ... ဝင်ထိုင်ပါ”

“မင်းအရင်ဝင်လေ”

“ဝင်ပါ မမ... ပြတင်းပေါက်နား နေချင်တယ်မလား၊ အဲ့လို ပြောလိုက်သလားလို့၊ ကျွန်တော်က ဘယ်ခုံဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ... မမက အပြင်ရှုခင်းတွေ ကြည့်ချင်တာ တွာ၊ စိမ်းစိမ်းစိုစို လွင့်လွင့်ပြန်ပြန်”

မွေးခနဲကိုယ်သင်းနံ့က ပွတ်သီဖြတ်သန်းသွားသည်။ သူလည်း သည်လိုခရီးဖော်နှင့်ဆိုတော့ ပျော်သွားသည်။ အိပ်ငိုက်တတ်သော အရက်သမား၊ စကားမပြတ်နိုင်သော ကြီးတော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖော်ပြမဆုံးသော ခေါင်းတုံးနှင့် သီလရှင်အတု၊ ဘုကျသောဘုန်းကြီးလိုမျိုး တွေ ခဏခဏ သူ့ဘေး ကျဖူးသည်။

သည်တစ်ခါတော့ သမာဒေဝတွေလား မိုးနတ်မင်းလားပဲ... အညာစယော၊ စကားပြောဖော်က မွေးမွေးအိအိ၊ ချိုချိုကြည်ကြည်၊ ခေတ်မီမီ၊ အဟိံ။

ရှင်းသန့်နေသော သူမမျက်နှာ၌ ထင်ထင်ရှားရှား ဘာမှ လိမ်းခြယ်မထား၊ နှုတ်ခမ်းနီပါးပါးသာ တင်ထားသည်။ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ဆံပင်ကို နဖူးပြောင်အောင် လှန်တင်ပြီး နောက်စေ့တွင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆန်အောင် စုထုံးထားသည်။ မဟော်ဂနီရောင် ရှိတ်ထားသော ဆံမျှင်တွေ ကပိုကရို ကျနေပုံက တစ်မျိုးလှသည်။ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်လို ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီခုံ၍ အပေါ်ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ချည်သားစစ်စစ် ခါးတိုအင်္ကျီပါး ထပ်ဝတ်ထားသည်။

ဖန်သားဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နှင့် ခြေသည်းနီညိုတွေက ဝင်းမွတ်သော ခြေချောင်း ခြေဖမိုးနှင့် ပန်ရသည်။ အသားကပ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီထုံးခြောက်ရောင်နှင့် ခြေသလုံးသားအလှတစ်ပါးကို လှစ်ထားသည်။ အနည်းငယ်ကြီးသော နားကွင်း(ပလက်တီနမ်ထင်သည်)ကလွဲ၍ နာရီပင် ပတ်မထား။ ပကတိ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသော ခရီးသွား မမလှလှပါတကား။

ခဏချင်း အကဲခတ်၊ တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး ပဋိသန္ဓာရစကား ဆိုရ၏။

“အနေမကြုံနဲ့နော် မမ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါ”

“အေးကွာ... အဲကွန်းက သိပ်မအေးဘူး၊ အပေါ်အင်္ကျီချွတ်လိုက်မှထင်တယ်... အိပ်ကပ်ကျိုးမီ”

မသိမသာ လွတ်ရာဘက်သို့ ကိုယ်ယိမ်းပေးလိုက်သည်။ လွတ်လပ်စွာ အင်္ကျီချွတ်လိုရအောင်ဖြစ်သည်။ ပို၍ကြည့်ကောင်းသွား၏။ အတင်းဝင်ရောလျှင် ပေါ်ပြီး အထင်သေးသွားမည်စိုး၍ ခပ်တည်တည်စာအုပ်ပြန်ဖွင့်သည်။ စာထဲကို စိတ်မနည်းပြန်သွင်းနေရသည်။ ရှားပါး

သော နိုင်ငံးဆွေ၏ မဟူရာမေတ္တာစာအုပ်။ အဟောင်းတန်းမှာပင် သောင်းဂဏန်းနား ကပ်အောင် ပေးခဲ့ရသည်။

သူမကလည်း ခုံကို နောက်နည်းနည်းလှန်၍ MP4 နှင့်နားကြပ်ထည့်ပြီး မှိန်းနေသည်။ မျက်စေ့မှိတ်ထား၍ စင်းနေသော မျက်တောင်လေးတွေနှင့် ဖုံမှန်နေသော နုအူနေသည့်မျက်နှာကို ခပ်ကြာကြာပင် မကြာခဏ ခိုးကြည့်ခွင့် အလိုက်သင့် ရနေတော့သည်။ မျက်စေ့ ဇတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်လို့ မိသွားမှာလည်း ကြောက်ရသေးသည်။

ကြည့်လိုကလည်း... အင်း... ဝဲ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ မိသန္တာတို့၊ အေးကြည်မတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါလားလေ။

မဆီမဆိုင် ဦးဆန်နီ ပြောဖူးသောစကား နားထဲ ရောက်လာ၏။

“ဒီလောက်ကြီးတဲ့ညောင်ပင်ကြီး ခုထိ အမြီးမပေါက်ရင် ဒီအရွယ် ခက်မယ်... ဘာဝက်လဲကွာ” တဲ့၊ ပြောပုံက ပျစ်မော်ဒန် ဆန်သည်ထင်၏။

“အဲ့ဒီ... ဦးဆန်နီအိမ် လာလည်တဲ့ကောင်မလေးမှာ... ဟို... ရည်းစားရှိလားဟင်!”

ဟု သူမေးစဉ်က ပြန်ဖြေပုံဖြစ်ပါသည်။ ရှိတယ်ဟူသော သဘော။ အင်း... ခုလည်း တော်တော်ကြီးတဲ့ညောင်ပင်ကြီးပါပဲ။ အယ်လိုကောင်မျိုးကများ သည်ဆံပင်၊ သည်နဖူး၊ သည်ပါးနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို နမ်းနေပါလိမ့်မလဲ။ သေချာတာကတော့ ငါမဟုတ်ဘူးဟု... နူးကြောင်ကြောင် တွေးရင်း ကြည့်ငေးနေမိစဉ် ဖျတ်ခနဲ မျက်စိပွင့်လာပြီး ဒိန်းခနဲ မြည်အောင်ပင် လှမ်းကြည့်ပြီးသားကြီးနှင့်...

“ငါမောင်ဖတ်နေတဲ့စာအုပ်က အတော်ဆွဲဆောင်မှု ရှိပုံရတယ်”

သူ ဟုသွားသည်။

“ဗျာ! ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့၊ ပန်ထွာဘုရင်မကြီးနဲ့ သျှိဝမြို့စားလေး သူသ တို့ရဲ့အချစ်ဇာတ်လမ်း ခပ်ဆန်းဆန်းပါခင်ဗျ. . . သိပ်ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းရင် ကိုယ့်စာကိုယ်ဖတ်၊ သူပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဆို အနေကျပ်အောင် သူများမျက်နှာကို အကြာကြီး မျက်တောင်မခတ်ဘဲ လာဖတ်မနေနဲ့”

“အွန်. . အဲ. . ဟဲ. . ဟဲ. . ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ပူထူပြီး စာအုပ်နှင့်မျက်နှာကို မခွာတမ်း အပ်လိုက်ရတော့သည်။ ကားထွက်တော့ မမက မှန်ပေါက်ဘက် လှည့်သွားတော့သည်။ ခုမှပင် သူအနေကြုံနေတာတွေ လျော့ပါးသွားသည် ထင်သည်။

စောစောက. . . ငါစိုက်ကြည့်နေတာ ကြာသွားလား၊ သူက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ မျက်စိမှိတ်ထားတဲ့ဟာပဲဟာ. . . အင်း. . . မိန်းမတွေမှာ တတိယမျက်လုံး ပါတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မကြီးဆီ စိတ်ကို ပို့မရသည့်အဆုံး ဖန်သားပြင်ပေါ်က အယ်ဆိုင်းဇီဆီ ခဏပို့ရင်း သူအိပ်ချင်လာသည်။

ညဉ့်က တည်းခိုခန်းမှာ သန်းခေါင်ကျော် ဘောလုံးပွဲ (လောင်းထား၍) ထိုင်ကြည့်ခဲ့သည်။ နှစ်ပုံးနိုင်သည်။ ယနေ့ တစ်နေကုန် Run နေရသည်။ ကားပေါ် တက်ခါနီးမှ ဗိုက်ကားအောင် စားလာသည်။

ကားပေါ်မှာက အိအိညက်ညက်ငြိမ်ငြိမ် ဇိမ်ကျနေသည်။ ကျောမှိုကို လှန်ချလိုက်သည်။

မျက်ခွံသည် အလေးဆုံးအရာတဲ့. . . ။

အဲကွန်းက အတော်အေးလာသဟ။

ညန်းခြင်းပန်းရထားသည်..
မြူးခြင်းဘူတာ၌ ဆိုက်၏..

ဦးသား..

မြူးပြီးပန်းပင်ကို

ထဲဝင်ဝင်

ကံ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ပန်း... သည်

ကံဝန်းထဲမှာ သာပွင့်လန်းသောဟူ၏။

အခန်း(၁)

ဦးဝေးပြေးဝင်းထဲ လိုက်ပို့သော ကိုယ်ပိုင်တက္ကစီမောင်း

သည့် အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုနာတူးက သူမကားထဲကအထွက်. . .

“ဟဲ့. . . ညီမလေး၊ ကားလက်မှတ်က ဒီမှာဟဲ့၊ ရှေး. . . ကား
ပေါ် လိုက်မတင်တော့ဘူးဟာ၊ သားစာ မယားစာ ရှာရဦးမယ်”

“အချိန်ရသေးရင် တစ်ခုခု ကျွေးမလို့”

“တော်ပြီ. . . ဤသို့ပြုရ ကုသလကြောင့် မူးရူးနေတဲ့ဘူးကြီးနဲ့
ကျပါစေ”

“ကိုနာတူးနော်. . . ပါးစပ်ပုတ်ကြီးနဲ့”

အိတ်ဆွဲ၍ ကားပေါ် တက်ရင်း စိတ်ထဲကတော့ ထင်နေသည်။

ဘယ်လိုလူနှင့် ဘေးချင်း ကပ်ကျမလဲ။ တစ်ခါက ဖြစ်ဖူးသည်။
မျက်ထောက်နီနီ ပြီတီတီ ဘဲကြီးနှင့် တွဲကျသည်။ ဘယ်သွားမလဲ၊
နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ လုပ်လာ၍ ထောင့်ဖြတ်ခုံက ယောက်ျားတစ်
ယောက်နှင့် စပယ်ယာကို ပြောပြီး ခုံလဲထိုင်သည်။ ဘေးက ခပ်လန်း
လန်း ကောင်မလေးက မွန်မွန်ရည်ရည်အပြုံးနှင့် ကြိုရင်း တစ်လမ်းလုံး
စကားများတော့သည်။

ဧည့်သည်(Visit visa)နှင့် ဆိုးလ်တွင် တစ်လနေခဲ့ရသော
အတွေ့အကြုံကို ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော အပ်ကြောင်းထပ်
အောင် ပြောတော့သည်။ မင်းသားလီဗြောင်ဟွန်းနှင့်ပင် ထမင်းအတူ
စား၊ အရက်အတူသောက်ခဲ့ပါသတဲ့။ ခုလည်း လိမ္မော်ရည်နှင့် ရော၍
တစ်လမ်းလုံး သောက်လာပါတော့သည်။ ဆူလည်းဆူ နံလည်းနံ တစ်
လမ်းလုံး ခံလိုက်ရဖူးသည်။

အဝေးကပင် သူမ မြင်၏။

ဘဝင်ကျသွားသည်။

သူမခုံဘေးက ကောင်လေးက ဖြူဖြူချောချောလေး၊ စာကြမ်း
ပိုး လေးလည်း ဖြစ်ပုံရသည်။ နိုင်ဝင်းဆွေတွေဘာတွေ ဖတ်ရင်တော့
တော်ရုံဇာတ်နိမ့်ထဲက မဖြစ်နိုင်။

သိသိကြီးနှင့်ပင် ကောင်လေး၏တုံ့ပြန်ဆက်ဆံရေးကို သိလို
သဖြင့်...

“ဒါ ခုံနံပါတ်(၂၄)လားဟင် မောင်လေး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က (၂၅)ပါ” တဲ့။

မျက်လုံးလေးတွေ ရိုးသားကြည်လင်ပြီး ကွမ်းမစားသော သွား

လေးတွေ ဖွေးသန့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းထူထူလေးနှင့် ရိတ်ပယ်ထား
သော နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးမှုန်းမွေးက စိမ်းနေသည်။ တမင်ပင် နေရာလဲချင်
၍ ကိုနာတူးကို အပြစ်ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးကို ဦးစားပေးတတ်သော အကျင့်မြတ် ရှိမရှိလည်း
သိချင်သည်ပေါ့နော့... လေ။ သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုနှင့် သူမအိတ်ကို
ယူ၍ အိပ်စင်ပေါ် တင်ပေးသည်။ မွေးနေ့ကိတ် ရှိလို့တဲ့။ ဘယ်သူ
မွေးနေ့လဲ... ကောင်မလေးလား။

အောင်မာ... ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မွေးလို့ကြိုင်လို့။
ဟင်း... ဟင်း... လိမ္မာတယ်၊ သူ့နေရာပေးတတ်တဲ့ အကျင့်မြတ်
ကလေးနဲ့ပါလားလေ၊ သင့်ခရီး...။

‘အနေမကြုံနဲ့နော်... မမ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါ’ တဲ့
ဟင်း... ဟင်း... ရှက်ရွံ့ကျွတ်ကျက်ပြီး ကြုံသွားတာက သူပါနော်၊ မင်း
လို ပတေးဇချွတ်ကို တိုက်တော့ မကျွတ်ဘူးဟေ့၊ အပေါ် အကျီတောင်
ချွတ်ပစ်လိုက်သေးတယ်။ ကြည့်စမ်းပါလေ...။

သူမ သိပါသည်။ စာအုပ်လှန်ထားသော်လည်း စာအုပ်ထဲမှာ
သူ့စိတ် ရှိမနေမှန်း မြို့သားယောင်ဆောင်ထားပေမယ့် ဒီဇိုင်းက အရိုးခံ
ဖြူဖြူစင်စင် တောသားလေးမှန်း မမ တန်းသိပါတယ်။ MP4 Player
ထဲက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာနေတာက ကော်နီရဲ့တာလဲဖြစ်နေသည်။
မိန်းနေလိုက်ပါသည်။ ကြည့်ပါစေတော့။

“တာရ်ရ်... အို... ဟိုဟို... တာရ်ရ်... ရိုးရိုးသားသား တော
သားလေးမို့... တို့ချစ်နေမိပြီလေ”

ဆိုက်ကိုနဲ့လည်း မဟာဘွဲ့ရပြီးပြီ၊ ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်

လည်း ဝင်နေပြီ။ ရည်းစားလည်း နှစ်ယောက်ခွဲ ထားခဲ့ပြီးပြီ။ ဖိုသတ္တဝါ
တွေအကြောင်းတော့ ကောင်းကောင်းသိနေခဲ့ပေါ့။ မင်း ငါ့ကို ကြည့်ရင်း
အသက်ရှူမြန်လာတာကို ခပ်ပါးပါးနားနား လက်ဖျံမွေးညင်းတွေကို လာ
တိုးနေတဲ့ မင်းနှာဝက လေက အသိပေးတယ်လေ။ ဟင်း.. ဟင်း
ရည်းစားနှစ်ယောက်ခွဲဆိုလို့ နောက်ဆုံး တွဲတဲ့တစ်ယောက်က ဒုတိယ
ရောက်ပြီး မကြာခင် အိုင်းရစ်သူဌေးမတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေသည်တဲ့။
ဒါကြောင့် ခွဲလို့ စာရင်းတို့လိုက်တာ၊ ယူလိုက်ကွာ.. မလွမ်းလောက်
ဘူး။

ဖတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်တော့ တန်းမိတာပဲ၊ ငေးကြည့်နေချက်။
ကောင်းရင် ကိုယ့်စာကိုယ်ဖတ်၊ အနေကြပ်အောင် တို့မျက်
နှာကို လာဖတ်မနေနဲ့လို့ တမင်ပြောကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အသာလေး 'တို့' ကြည့်လိုက်တာ.. မာယာ.. မာယာ...
“လှလွန်းလို့ပါဗျာ”

“ပဲသွားလို့လားဗျာ.. မထိပါဘူး၊ ကြည့်ရုံလေး ကြည့်တာပဲ
ဟာ”

“ဆောရီးဗျာ.. သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်”
“ကြည့်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ.. ငေးနေမိတာပါ”

ဘာညာဘာညာ ပြန်လာမယ်ထင်ထားတာ။
သူခိုးလူမိသလို ကျွတ်ကြီ.. အွန်.. အဲ.. ဟဲ.. ဟဲ..

ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ကိုယ်တော်မြတ်လေးက ဘာသံမှ ထပ်မလာဘူး။ ငြိမ်
သက်သွား။

ကားထွက်ပြီး မကြာခင် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဪ..

ဪ.. တခေါခေါနဲ့ အိပ်မော ကျနေလေရဲ့။ ကောင်းရော။
ဪ.. ငါ တော်တော်မှပဲ ဆွဲဆောင်အားကြီးမားပါလား
နော်။

သူပြန်ငေးရင်း လည်ချောင်းခြောက်လာလို့ ရေပူလင်းတဝက်
ဖွင့်သောက်မိသည်။ မကြာခင် ဒုက္ခရောက်တော့မည်မှန်း သိရင်တော့
ဘယ်သောက်ပါ့မလဲ။ သူ တစ်ရော့နိုးလာသည်။ အဲယားကွန်းက အေး
လွန်းလာသည်မို့ အိတ်ထဲက မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ထယ့်ပြီး ခြုံသည်။
ပြန်အိပ်သွားသည်။ တစ်ချက်တောင် ဝင့်မကြည့်ပါလေတော့။ စိတ်
ကောက်တဲ့ ကလေးလေးလိုပုံစံနဲ့။

ဆီးသွားချင်လာသည်။ ကားက တဝီဝီ ပြေးနေသည်။ မှန်
ပြတင်းကနေ အပြင်လယ်ကွင်းတွေဆီ ကြည့်လာမိသည်။ မိုးက ပြိုးတိုး
ဖျောက်တောက် ရွာလာသည်။ မိုးဝီဝီသသ ရွာတာမျိုးလည်း မဟုတ်။
ခပ်ချာချာ မြန်မာဝီဒီယိုကားထဲက မိုးရွာခန်းမျိုး။ အိုး.. မိုးရွာတာ
မြင်မှ ဆီးသွားချင်လာတာက ပိုဆိုးလာသည်။ အင်းတကော်မှာ ရပ်
မလားမသိ။ အဝေးကြီး ကျန်သေးသည်။ ဒုက္ခပဲ။

အိမ်မှာ သန့်စင်ခန်း ဝင်ဖို့ သတိရသေးသည်။ ကိုနာတူးက
ဟွန်းတပွင့်ပွင့်မို့ မတက်ခဲ့ရ။ ကားဂိတ်ကျ ဝင်မည် မှန်းသည်။ ကောင်
လေးနှင့် ပညာခန်း စမ်းနေလို့ မေ့သွားသည်။ အမေ.. အား..
ဘယ်လိုမှ မရတော့ဘူး။

“မောင်လေး.. မောင်လေး”

လက်မောင်းကို အတင်းလှုပ်နှိုးမှ အီးအဲနှင့် နိုးလာသည်။

“မောင်လေး.. ကားစပယ်ယာကို အမြန်ဆုံး ပြောပေးပါ။

မမ ဆီးအရမ်းသွားချင်နေလို့၊ ပေါက်တောပါတယ်လို့၊ မင်း.. မင်း အနေနဲ့ ပြောနော်”

အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် အကျယ်ကြီး ထအော်သည်။ အသံကလည်း အောင်ပါ။

“ဗျိုကားဆရာ.. ပေါက်တော.. ပေါက်တော ရပ်ပေးပါ တဲ့၊ ဒီမှာ.. ထွက်ကျတော့မယ်.. တဲ့”

အားလုံးဝိုင်းကြည့်ကြသည်ပေါ့။ ကြိတ်၍ ဆွဲဆိတ်ရင်း ခပ်တိုးတိုး..

“ဟဲ့.. ဘာလို့ ‘တဲ့’ ကြီးကထည့်ပြောတာလဲ၊ မင်းပေါက်ချင် တဲ့သဘောမျိုး ပြောပါဆို”

ကားက အရှိန်လျော့သည်။ စပယ်ယာက ပြန်အော်သည်။

“ဂိတ်မှာထဲက ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် ရှင်းခဲ့ရမှာဗျ၊ အန္တရာယ် လွယ် လာတာ ဘယ်သူလဲ!”

သူမ ထရခက်နေသည်။ ကိုယ်တော်က သူသွားလမ်းဘက် ခြေထောက်ဖယ်၊ တဘက်ကို ခေါင်းမြီးခြုံ၍ ပြန်အိပ်ရန် ပြင်နေသည်။

ကားက ထိုးရပ်သွားပြီ။

“ပေါက်တောအော်ပြီး.. လာလေဗျာ၊ ထွက်ခဲ့လေဗျာ”

“ဟိတ်! ထဟာ.. ရှေ့ကထွက်၊ လုပ်ပါ မြန်မြန်”

တဘက်ကို အတင်းဆွဲဖွင့်၍ ကြိတ်ပြောရသည်။

“ကျွန်တော်မှ ဆေးမပေါက်ချင်တာ”

“ပေါက်ပေါက်.. မပေါက်ပေါက်.. ထ၊ ရှေ့က ဟန်ဆောင်

ထွက်ပေးပါ၊ လုပ်ပါ.. ဒီမှာ ရှက်လို့ပါ.. ထွက်တော့မယ်”

ကိုယ်တော်က တဘက်ခြုံ၍ ခပ်လေးလေး ခပ်ကန်ကန် ထ ထွက်သည်။ နောက်က သူမ အတင်းတွန်းနေမိသည်။ ကားအောက် ရောက်တော့ လမ်းဘေးမှာ ချုံပုတ်ခပ်သေးသေးသာ တွေ့သည်။

ကိုယ့်ထက် စောဆင်းသူ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဝင်သွား သည်။

အရေးထဲ ဒုက္ခပါပဲ။ ထိုသူ ထိုင်၍ ဆီးသွားတာတောင် ခေါင်း က ပေါ်နေသည်။

ပြဿနာပဲ.. ကားပေါ်က လှမ်းကြည့်နေမည့်သူတွေချည်း ပဲ။ ဟိုလူပြန်ထွက်လာတော့ သူမ သူပုခုံးပေါ်က တဘက်ကို ဇော်ခနဲ ဆွဲ၍ ချုံထဲ ပြေးဝင်ရတော့သည်။ ထွက်ကျတော့မည်လေ။ ဇတ်လာမိ တာက လွယ်လွယ်ကူကူ လှန်လှောမရသော ဘောင်းဘီ။ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ ဘောင်းဘီကို ခက်ခက်ခဲခဲ ချွတ်ရသည်။ ပြီးမှ ထိုင်ချရင်း ခေါင်းကို လုံအောင် ဆွဲခြုံထားလိုက်ရပါသောအဖြစ်။

ခွေးကောင်လေး.. ကားလမ်းအစပ်က တအစ်အစ်နဲ့ ရယ် သံကြားနေရ၏။ ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ပစ်ချင်လိုက်တာလေ။ ကိစ္စပြီး၍ ကား ပေါ် ပြန်တက်တော့လည်း ခေါင်းပေါ် ခြုံထားသော သူတဘက်ကို ရှက်ရှက်နှင့် ဆက်ခြုံ၍ ကမန်းကတန်း ခုံဆီ သွားရန် ပြင်သည်ကို ရှေ့ကနေ ဆုတ်ကန်ကန်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး ပိတ်လျှောက်နေပြန် ၏။ သူများက ရှက်လို့သေတော့မည်။ ခါးကျောကို လက်သည်းနှင့် အတင်းဆွဲလိမ့်ပစ်မိသည်။

“အား! နာတယ်ဗျ၊ တကယ်လုပ်တာဗျာ”

သူ့အသံကြောင့် ဝိုင်းရယ်သံက ထွက်လာပြန်သည်။

“ကျီစားတာ.. ကျီစားတာ.. အချစ်စမ်းတာ၊ ချစ်လို့.. ချစ်လို့”

နောက်ပိုင်းက ခပ်လှောင်လှောင် ကောင်လေးအုပ်စုက လှမ်းလှောင်ပြန်သည်။ သူ့ကို အတင်းတွန်းဖယ်၍ ကျော်တက်ပြီး ဇောင့်ခနဲ ထိုင်ခုံထဲ လူကို ပစ်ချလိုက်ရသည်။ ခေါင်းမြီးခြုံထဲကလည်း မထွက်ရဲတော့။ ကားဆက်မောင်းသည်။ သူ့လာဝင်ထိုင်သည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေပြီးမှ သူ့ဆီက အသံထွက်လာသည်။

“အင်း.. နဂါးခေါင်း မြောက်ဘက်လှည့်တယ်၊ ဒီနေ့ ပြဿဒါးနေတဲ့၊ မနက်ဖြန်မှ ပြန်ဖို့ ဆရာတော်က တားပါတယ်၊ ငါ့ကိုက မှားတာ၊ အန္တရာယ်ကလည်း ကာကွယ်ရသေး၊ လုံခြုံရေးအတွက် မျက်နှာသုတ်တာဝါလည်း သန့်စင်ခန်း အသုံးခံရသေး၊ ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် သေရာပါအောင် ဆိတ်ဆွဲခံရသေး၊

ဪ.. ဝဋ်ကြွေး.. ဝဋ်ကြွေး.. ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ပဲ ကျေပါစေအေးပါစေ”

တဲ့။ သူ့စကားကြောင့် ပြန်တွေးရင်း ဒေါသလည်းပြေ၊ အရှက်လည်း ပြေနေပြီမို့ ခေါင်းမြီးခြုံထဲက သူမ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ အကြာကြီး ငြိမ်သက်သွား၍ သူမ တာဝါလှုပ်ပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဇက်ကြီးပင် လိမ်၍ တခေါခေါ အိပ်နေပြန်သည်လေ။

ချမ်းနေရာရောမည်ဟု သူ့တဘက်(တာဝါ) ပြန်ခြုံပေးဖို့ကလည်း ချုံထဲ သုံးထား၍ခက်နေသည်။ သူမ ချွတ်ထားသော ချည်ထည်အင်္ကျီလေးကို ဆွဲဖြန့်၍ သူ့ကိုယ်ပေါ် အသာလေး ခြုံထားပေးလိုက်မိသည်။ လိမ်နေသောခေါင်းကိုလည်း အသာအယာ တညှပ်ပေးလိုက်မိပါ

တော့သည်။ ငါဆိတ်တာ အတော်နာရှာမှာပဲ။

.. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်.. တကယ်ပါ..

ကလေးတစ်ယောက်လို အိပ်နေသော အပြစ်ကင်းသည့် သည်မျက်နှာလေးကို စိတ်ထဲက ရင်းနှီးနေသလိုပါပင်..။

အပိုင်း(သုံး)

“ကျူတံစီးချင်း”

အနား(၉)

“ဘဝပေးအခြေအနေအရ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပင်ပန်းခဲ့ရတဲ့ ဇွဲသမားဆိုတော့ ကျွန်တော်က မအိပ်ရင်လည်း မအိပ်ဘူး၊ အိပ်ရင်လည်း တုံးခနဲ၊ ငုံးကွဲတာတောင် မနိုးဘူးဆိုတာမျိုး၊ ထလည်း မကြည့်ချင်ဘူး၊ အဲ့ဒီအကျင့်ရှိတယ်လေ... ခုထိပဲ၊ အဲ့ဒီဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော် တကယ်အိပ်တာ ဦးရဲရာ...”

‘ပေါက်တောပါတယ်တဲ့... ရပ်ပေးပါ၊ ထွက်ကျတော့မယ်တဲ့’ လို့ ကျွန်တော်ကုန်းအော်နေတာ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ထအော်နေတာ၊ ကျွန်တော်ဘယ်ရောက်နေမှန်းတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး ဦးရဲ”

ကျွန်တော်ပြုံးရင်း လှမင်းနိုင်ဘေးက ဘီယာခွက် ကိုင်ထား

သော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုဆန်နီကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ အားပါးတရ ရယ်နေ၏။

“ငါ့ကိုတော့ ပြောပြပြီးပြီကွ ကိုရဲရ၊ ဒီကောင်ဖြစ်လိုက်ရင် အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ၊ ဟာသ တကယ်ပြောင်မြောက်တယ်၊ မင်းနားထောင်ကြည့်”

လှမင်းနိုင်က အာလူးချောင်း အချဉ်တိုဝါးရင်း...

“သူ့ကို လမ်းဖယ်ပေးပြီး တဘက်ခြုံ ပြန်အိပ်တော့တာပေါ့၊ တဘက်အတင်းဆွဲဖယ်မှ နီးတဲ့ဘက် နည်းနည်းပါလာတာ၊ အတင်းရှေ့က ထွက်ခိုင်းတယ်၊ အသံတိုးတိုးနဲ့... ရှက်လို့ပါ... ဆိုမှ ဟုတ်သားဆိုပြီး သနားသွားတာ၊ ချုံထဲ ဝင်ဖို့ ကျွန်တော့်တဘက်ပါ ဆွဲချသွားရတာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့... ဘောင်းဘီနဲ့ဆိုတော့ သူ့ရှက်မှာပေါ့... အရေးထဲ ချုံက လည်ပေါ်ချုံ”

ကျွန်တော်မြင်ယောင်လာ၍ ရယ်နေမိသည်။

“အတက်မှာ တကယ်ဆွဲဆိတ်တာ အနာရွတ်ကို ထင်ရောပဲ၊ ကားအထွက်မှာ သူ့ရှက်နေမှာပဲဆိုပြီး ရင်ထဲ ရှိတာ နည်းနည်း ပြောမိတယ်၊ ပြီးတော့ အသံတိတ် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တာ တကယ် ပြန်အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နောက်တစ်ခါ သူ့အသံ...”

“မောင်လေး... ထ... ထပါဦး၊ မင်းမထရင် မမ ဆင်းလို့မရဘူး... ဆင်းမယ်”

“ပေါက်တောလည်း ခဏခဏပါပဲလားဗျာ”

“ပေါက်တောမဟုတ်ဘူး... အပြီးဆင်းမှာ”

ဆိုတော့မှ ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုပြီး ကြည့်တော့ လမ်းမီးတွေ

ထွန်းနေပြီ။ စပယ်ယာက မြို့နာမည်အော်ပြီး...

‘လမ်းဆုံဆင်းမယ့်ခရီးသည် ပါသေးလား’ ဆိုမှ...

‘ဟ... ဟ... လမ်းဆုံပါတယ်... ဆင်းမယ်... ဆင်းမယ်’ လို့ လန့်ပြီးထအော်ရတာပေါ့ ဦးရာ... အတူတူ ဆင်းမှာတဲ့လား... ဟာ! ကိုယ်ပေါ်က ပြတ်ကျတဲ့အဝတ်စကို ဘာမှန်းမကြည့်မိဘူး၊ တီရှပ်ရင်ဘတ်ထဲ ကောက်ထည့်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ကမန်းကတန်း ဆွဲချရတာပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်မှာဆင်းမလဲလို့ မေးကိုမမေးမိကြတာလေ၊ သူလည်း အံ့ဩ၊ ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩနေတာပေါ့၊

သူက ကားအောက် အရင်ရောက်နှင့်တယ်ပေါ့လေ၊ ကြိုတင်ထွက်မထားဘူး ဘာဘူး စပယ်ယာ အငေါက်ခံပြီး ကျွန်တော် ကားအောက်ရောက်တော့ သူက ဆိုက်ကားပေါ် ထိုင်နေပြီ။

“သန့်စင်ခန်းသုံး တာဝါ လျှော်ဖွတ်ပြီးရင် ဒီဆိုက်ကားဆရာနဲ့ ရှင့်အိမ်ပို့ပေးလိုက်မယ်... တဲ့တာ” တဲ့။ ဆိုက်ကားထွက်မှ လှည့်အော်တယ်...

“တို့နာမည် ငယ်ငယ်လို့ မှတ်ထား လှမင်းနိုင်လေးရေ” တဲ့။

ဆိုက်ကားဆရာနီတိုးကို ကျွန်တော့်နာမည် သူက မေးပြီး စပ်စုပြီးနေပြီလေ”

ဘီယာမော့၍ ခဏနားပြီးမှ...

“သူ့ဆီ ပါသွားတဲ့ သန့်စင်ခန်းတာဝါထက် နှစ်ချီရှိနေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးအောက်က စနိုးတာဝါလေးကို ဖျတ်ခနဲ အဲ့ဒီတော့မှ သတိရတာ ဦးရဲရေ”

လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ လမ်းပေါ် ပစ်ချပြီး ရဟူးလို့ အားရ

ပါးရဲ ထအော်၊ ကောင်းကင်ကို လက်သီးနဲ့ တက်ထိုးပစ်လိုက်မိတယ်။
 ဘာဖြစ်သွားလဲ သိလား။ တစ်လမ်းလုံး ရင်တထိတ်ထိတ် ထိန်းသိမ်းလာ
 တဲ့... ကာကွယ်လာတဲ့ သားငယ် 'ဇင်သူ့မွေးနေ့ကိတ်ကြီး' ပျော့ပြို
 ပျက်စီးကုန်လို့ လှီးမရဘဲ ဇွန်းနဲ့ ကော်ရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားတယ်
 လေ။ ဒီရောက်မှ ဖြစ်တာမှန်းလည်း သိရော... အန်တီပန်း ဆဲလိုက်တာ
 လေ။ အဆဲခံရတဲ့အထဲမှာ ဒီတစ်ကြိမ် အမြန်ဆုံးပဲ... ဟား... ဟား...
 ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...

(ဪ... ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲဆိုရင်တော့
 ကောင်လေးက စွဲလမ်းလွန်းလို့ မြင်မြင်ချင်းမှတ်မိ (၇)နှစ်ကျော်ကျော်
 ကြီး အိတ်ကပ်ထဲ အမြဲရှိနေခဲ့တဲ့ စဗိုးတာဝါလေး ထုတ်ပြ၊ မင်းသမီးက
 လည်း ငယ်ရုပ်လေး ပြန်မြင်လာ၊ သနားကရုဏာ နှင့်ခနဲ သက်မိခဲ့သူ
 လေး... အခု ကြီးပွားချမ်းသာနေတာကို မှီတာနှင့် မြင်ရ၊ အချစ်နာ
 ကျခဲ့သူမို့ မောင်မောင်၏ဖေးမယုယမှုအပေါ်မှာ ဒဏ်ရာသက်သာ
 အကြင်နာတွေ အထပ်ထပ်နဲ့ တောင်ကလပ်စေတီမှာ သီချင်းဆိုရင်
 ဇာတ်ပေါင်း ခပ်ကောင်းကောင်း(သေးတည်ခန်း မပါတဲ့) ကဗျာ
 ဆန်ဆန် ဇာတ်တစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်လာမှာပဲ။

အဲ... အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်တာက အဲသလို မဟုတ်ဘူး
 မိတ်ဆွေရ၊ ကဗျာမဆန်ဘူး... ပေါက်တောမှာ တာဝါခြံပြီး လည်ပေါ်
 အိမ်သာမှာ သေးတည်ရကတည်းက ဒီဇာတ်က ဘယ်လိုမှ ကဗျာမဆန်
 ခဲ့တာလေဗျာ)

လှမင်းနိုင်က အန်တီပန်းမောင်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဦးတပ်
 ခေါ်၏။

“ဦးကော... ဘုရားမှာ တစ်ခါဆိုတဲ့ အဲဒီအန်တီရွယ်ရွယ်နဲ့
 ဘယ်လိုလဲ... အန်တီပန်းဆီ... မနှစ်ကလား၊ တစ်နှစ်ကလား ခေါ်လာ
 သေးတယ်လေ”

“အေးကွာ... သူက စင်္ကာပူမှာ သူနာပြုသင်တန်း သွားတက်
 ရင်း ဟိုမှာပဲ အလုပ်ဝင်နေတယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာရင်တော့ လက်
 ထပ်ဖြစ်မလားပဲ”

“ဦးကိုကိုမောင်ကြီးကော”

“သူက ကလေးတစ်ယောက် ရနေပြီ၊ သူ့မိန်းမ အေမီကျော်
 ရော သူ့ရောက သူဌေးတွေပဲကွ၊ ဒါနဲ့ မင်းအကြောင်း ဆက်ပါဦးကွ
 ဖိုးလှရ”

ဘီယာနှင့်ဝီစကီ ထပ်မှာသည်။ အစ်မပန်း ပြောပြ၍ ငယ်ငယ်
 ၏မိဘတွေအကြောင်း တစွန်းတစ ကျွန်တော်သိထားသည်။ ငယ်ငယ်
 မိခင် ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်က သည်မြို့ခံဖြစ်သည်။ မာနကြီးသည်။ အလည်
 လာသော ဦးမောင်မောင် (လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိပေါက်စ)နှင့်
 အကြောင်းပါပြီး လူပါ နိုင်ငံအနှံ့ ပါသွားသည်တဲ့။ ငယ်ငယ်က လူအို
 နောက်ကျသမီး။ တစ်ဦးတည်းမွေး ဖြစ်သည်။

အငြိမ်းစား ယူသောအခါ မြို့မှာ ခြံရံ၍ အိမ်အသစ်ဆောက်၍
 လာပြန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်က ဘွဲ့ရပြီး ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီ (Myanmar Beca)တွင်
 Asst: manager ဖြစ်နေသည်။ တိုက်ခန်းရထားသည်။ ရုံးပိတ်ရက်
 မိခင်၊ ဖခင်ထံ ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးရဲ ဘီယာမတိုးမှန်း သားသိပါတယ်၊ ဝီစကီ ရောလေ၊

အန်တီပန်း မသိပါဘူး”

“အေး... ရောတာပေါ့ကွာ၊ လက်ရှိ မင်းနဲ့ငယ်ငယ်အခြေ အနေ ပြောပါဦး”

“အင်း... သားကတော့ နို့အေးချောင်း ရောင်းတုန်းက စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ မမငယ်ငယ်မှန်း သိတာ၊ မမငယ်ငယ်က မမှတ်မိဘူးဗျ၊ ပြီးတော့ သားကလည်း အဲဒီဘဝလေးက သိမ်ငယ်လွန်းလို့ ပြန်အစ မဖော်ချင်ဘူး၊ အထင်သေးပြီး ပြန်မချစ်မှာလည်း နည်းနည်းစိုးရိမ်တာ ပါတာပေါ့ဗျာ”

“ရွယ်ရွယ်နဲ့ငယ်ငယ်က အဲဒီတုန်းက အိမ်နီးချင်းတွေကွ၊ ခုမှ ကွဲသွားတာ၊ ငယ်ငယ်မှာ အဲလို အဆင့်အတန်းခွဲတတ်တဲ့... အဲ... ရုန်းကန်ဆဲ လူမွဲကို အထင်သေးတတ်တဲ့ စိတ်ဓါတ်မျိုး ရှိပုံမရပါဘူး၊ အမေရိကန် သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရောမရုံးခန်းထဲက စားပွဲ ပေါ်မှာ သူ ဝက်ချေးကြိုးခဲ့ရတဲ့ဘဝတုန်းက ဝက်ရယ် အမှိုက်ပုံးလေး ရယ်ကို ပုံစံအသေးလေး လုပ်ပြီး တင်ထားတယ်တဲ့၊ ငယ်ငယ် အလည် လာရင်း ပြောပြဖူးတယ်”

“အဲလိုစိတ်ဓါတ်မျိုး ရှိနေရင်တော့ မျှော်လင့်ချက် ရှိတာပေါ့၊ ပိုလည်း ချစ်ရတာပေါ့ဗျာ”

ကိုဆန်နီက ဘီယာငဲ့ရင်း ဝီစကီ တစ်ပက်ခန့် ရောရင်း...

“ငါအကြံပေးပါတယ် ငလှရာ၊ ဒီတစ်ခါ ရန်ကုန်မှာ သွားတွေ ရင် အဲဒီနှုတ်ခမ်းနီ စွန်းနေတဲ့ စနိုးတာဝါလေး ထုတ်ပြရင်း အပြတ်ကြွေ ပစ်လိုက်ဖို့၊ မင်းလို အောင်မြင်နေတဲ့ စီးပွားရေးသမား လူချောလူလှ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးကို သူ့ခိုက်မှာပါကွာ”

“မင်းသွားတွေတာ ဘယ်နှခေါက်ရှိပလဲ”

“ကျွန်တော့်တဘက်ကို လျှော်ပြီး မီးပူတိုက်ပြီး ရေမွှေးပါ ဆွတ် ပြီး စာလေးတစ်စောင်နဲ့ နောက်နေ့ညနေ နီတိုးကို ပို့ခိုင်းတယ်၊ နောက် နေ့ ကျွန်တော်ရန်ကုန်လစ်တာပဲ”

“စာက ဘယ်လိုရေးထားတာလဲ”

သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်၍ အမြဲသိမ်းထားပုံရသော စာလေး ထုတ် ပြသည်။

မောင်ငယ်...

ကျေးဇူးတွေကို

ဟာသဆန်ဆန်... အတ္တဆန်ဆန်

အမှတ်တရဆန်ဆန်

ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီ။ ပြန်ပြီ။

အကူအညီလိုရင်လာ။

မမငယ်ငယ်

“ဟောဒီလိပ်စာကလေးပါ တွဲပို့လိုက်တာလေ၊ သားလည်း စာပြန်ရေးပေးလိုက်တယ်၊ ချက်ချင်းပေါ့၊

မမငယ်အင်္ကျီလေးတော့...

ဘဝမှာ ဒုတိယအမှတ်တရအဖြစ်

ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထည့်လိုက်တယ်...

လို့... စာယူရင်း ဆိုက်ကားဆရာနီတိုးက မငယ် ပြန်ဖို့ အ ထုပ်တွေ ပြင်နေတာ တွေ့တယ်တဲ့၊ ဒါဆို မင်း... အဲဒီစာသာ သူ့လက် ထဲ ရောက်အောင်ထည့်ဆိုပြီး ကျွန်တော် ကားဂိတ်က သွားစောင့်တယ်၊

သူက ရထားနဲ့ ပြန်မှန်း နောက်မှ သိရတာလေ.. လွဲရော၊ ကျွန်တော်
ဖင် ခဲနေသလိုပဲ၊ နောက်နေ့ ရန်ကုန်ရောက်တယ်၊ ဖုန်း ဆက်တယ်
ရုံးကိုပေါ့၊ ရုံးဆင်းတော့ ညနေစာ လိုက်ကျွေးတယ်၊ သူပျော်နေပုံပဲ၊
နောက်နေ့ ဘုရားတက်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်၊ ပျော်တယ်ဗျာ၊ အခွင့်
အရေးယူရာကျမှစိုးလို့ ရိုးရိုးတန်းတန်းပဲ နေခဲ့ရတယ်၊ ပြဿနာက
လေးခါမြောက်မှာ ဖြစ်တာ၊ တိုတိုပြောရရင်.. ”

ဘီယာတစ်ခွက်လုံး ကောက်မော့သည်။

“အေ... သောကြာနေ့ညနေနဲ့ စနေနေ့မနက်ပိုင်း လျှောက်
လည်ကြတယ်၊ အဲ့ဒီစနေညနေ အတူတူပြန်လာတယ်၊ ကားပေါ်က
အတူတူဆင်းတော့ သူ့မားသားကြီး လာကြိုနေလို့ မိသွားတယ်ဗျာ၊
အဲ့ဒါ နောက်ဆုံးအခြေအနေပဲ၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့.. အေ.. ရုံးကို
ပေါ့.. ခဏကိုယ်ရှိန်သတ်နေဦးတဲ့၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူးတဲ့၊
ဟူး... ကျွန်တော် နေမထိထိုင်မထိ ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ”

ဝီစကီပုလင်းဆီ လှမ်းမင်းနိုင် လက်လှမ်းသည်။

အန်း(၁၀)

နောက်

တစ်လကျော်ကျော်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်
ကုမ္ပဏီ လုပ်သက်ခွင့်ရ၍ မြို့သို့ ပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း
ပင် လက်ဆောင်နှင့်အိတ် ပစ်ချ၍...

“လှမ်းနိုင်နဲ့ငယ်ငယ်အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ အစ်မ!”

“ငါ့မောင်ရယ်... အိမ်ပေါ်ပဲ ဖင်ကျအောင် ထိုင်ပါဦးဟဲ့...”

ကတည်းမှပဲ၊ နင်နဲ့ရွယ်ရွယ်အခြေအနေကို အရင်ပြောပါဦး”

“စာချုပ်ပြည့်ပြီတဲ့... လင်ယူလို့ရပြီတဲ့၊ ပြန်လာတော့မယ်၊
သူငွေနဲ့ ကျွန်တော်စုထားတာနဲ့ ပေါင်းပြီး တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ထား

တယ်၊ သူက စုစုကီး စက်ကင်းဟင်းခါးလေး ရအောင်သယ်ခဲ့မယ်တဲ့ . .
အဲဒါပဲ၊ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်၊ ဖိုးလှ အဆင်ပြေမပြေ သိချင်တယ်၊
ကျွန်တော် သူ့အကြောင်း ရေးမလို့”

“နေဦး . . ငါပြောပြမယ်၊ ဟိုမယ် . . သတို့သမီးတစ်ယောက်
ပြင်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ နင်ဗိုက်ဆာရင် စားနှင့်”

“မဆာသေးပါဘူး . . . ခဏနားဦးမယ်”

အလှပြင်ခန်းနှင့် လိုက်ကာခြားသော မိသားစုဧည့်ခန်း၌ ထိုင်
ရင်း ဘောလုံးဂျာနယ်တစ်ခု လှန်ဖတ်နေမိသည်။

အလှပြင်ခန်းဘက်မှ အသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရပါ
သည်။ သတို့သမီးက သန္တာဟု သိနေရ၏။ အဖော်အုပ်စုထဲက အေး
ကြည်မနှင့် လှမင်းနိုင်အတင်းကို အုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သတို့သမီး
က . . .

“ငါလင်ယူလိုက်လို့ လှမင်းနိုင် နင့်ဘက် မြားဦးလှည့်လာမယ်
များ ထင်နေသလား အေးကြည်မ”

“မျှော်လင့်ချက်တော့ ပိုရှိလာတာပေါ့ဟဲ့ ကောင်မရဲ့”

“အွန်! နင် သတင်းမကြားဘူးလား၊ လှမင်းနိုင်နဲ့ ဘုရားလမ်းက
ဒေါ်ကြွယ်သမီးလေ၊ ဟိုခပ်လန်လန်တစ်ယောက်လေ”

“မကြားမိပေါင်တော် . . . တွဲတာလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ပါ
ဘူး”

“ဒီမှာ မတွဲဘူးဟဲ့၊ ဟိုက ရန်ကုန်မှာအလုပ်လုပ်တာ လှမင်းနိုင်
ရန်ကုန်ကို ကဒီးကဒီး သွားနေတာ နင်မသိဘူးလား၊ မြင်တဲ့သူတွေက
မြင်လာလို့ တစ်မြို့လုံး သိနေမင့်ဟာ၊ ဟိုမှာ တတွဲတွဲနဲ့တဲ့”

“ဟိုက သူ့ထက်ကြီးတာကြီးကိုများ”

“ကြီးရင်ချီ . . ငယ်ရင်မှီတဲ့၊ ချီမယ့်သူနဲ့ မှီမယ့်သူ ကွက်တိသွား
တွေ့နေတာလေ”

“စိတ်မလျှော့နဲ့ အေးကြည်မ၊ အဲဒီငယ်ငယ်အမေ ဒေါ်ကြွယ်
ကြီးက သဘောမတူဘူးတဲ့၊ လှမင်းနိုင်ကို လမ်းဘေးက ကလေးကချေ
ကောင်တဲ့၊ လူမှာအမျိုး . . ကြက်မှာအရိုးဆိုတဲ့ ရှေးရိုးအဘွားကြီးဟဲ့”

“အေးကြည်မ . . . နားလည်း နည်းနည်းစွင့်ထားဦး၊ တစ်ရပ်
လုံး တစ်ရွာလုံး သိနေတဲ့သတင်းကို နင်မသိရင် တစ်ဖူနာ၊ တစ်ခေတ်
နောက်ကျလိမ့်မယ်၊ အိမ်တွင်းပုန်းခေတ်က ကုန်ပြီဟ”

ငြိမ်၍နားထောင်နေပုံရသော အစ်မပန်းက အသံဩကို ခုမှ
ဖြတ်မေးသည်။

“ရွှေရွှေ . . . နင်တို့မိသားစုနဲ့ အဲဒီကြွယ်ကြွယ်တို့က အိမ်နီး
ချင်းနော်”

“ဟုတ်တယ် မမပန်း၊ အမေနဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်တာ”

“အဲဒီငယ်ငယ်အမေ ဦးမောင်မောင်နဲ့ ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်တို့ နှစ်
ယောက်မှာ ဘယ်သူက ဩဇာညောင်းသလဲ၊ ဘယ်သူက နိုင်သလဲ၊
နင်သိသလောက် . . .”

“အပြင်ပန်းကြည့်ရင် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ စွာတာတာ ဒေါ်
ကြွယ်က နိုင်မယ်ထင်ရတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် တကယ့်အရေးကြီးတဲ့
အဆုံးအဖြတ်က ဦးမောင်မောင် ချတာ၊ တစ်ခွန်းပဲ ပြတ်တယ်၊ ဒေါ်
ကြွယ် . . ငြိမ်”

“ဟာဟ . . . အဲဒါကို ငါသိချင်တာ ရွှေရွှေရေ”

၀၃၀ နတ်ရွာစိုး

အစ်မ၏အားရသံဖြစ်၏။

ရေမိုးချိုး အဝတ်လဲရန် အိတ်တွေ ဆွဲချ၍ ကျွန်တော် အိမ်ထဲ
ဝင်ခဲ့ပါသည်။ အင်း... အစ်မ အားပါနေပုံ အကြောင်းတော့ ရှိမည်။

၆ ၆ ၆ ၆

အစ်မနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားဖြစ်ကြသည်။

“အဲ့ဒီဖိုးလှလေးဟာနော်... အတော်အိုင်ကျပြန်တာ၊ ဒီ
ကောင်လေး ပညာသင်ခွင့်များ ရခဲ့ရင် ဒီမြို့လေးလောက်တော့ အကုန်
ဝယ်မယ့်ကောင်လေး၊ နှုတ်ကလည်းချို့၊ ဟာသဉာဏ်ကလည်းရှိ၊ ခင်
အောင်လည်း အောက်ကျိုဝင်တတ်၊ မသိမသာလည်း သူတစ်ပါး
အားသာချက်ကို မြှောက်ပြောတတ်၊ ပေးရကမ်းရမယ့်သူကိုလည်း ထိမိ
အောင် ပေးကမ်းတတ်၊ အတည်ပေါက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ဖက်
သာ ကျွတ်ကြံသွားမယ်၊

ဖောက်သည်ကားသမားတွေကတော့ လှမင်းနိုင်မှ လှမင်းနိုင်
ပဲ၊ အကြွေးကျများလို့ သိပ်ဟန်မယ် မထင်ရင် လာထား... ကား
လိုင်စင်ပါ သိမ်းထားလိုက်တာ၊ အကြွေးဆုံးတယ်လို့ လုံးလုံးမရှိ
သလောက်ပဲ၊ သိန်းဆယ်ဂဏန်းထိ သူပေးရဲတယ်၊ ပိုင်ရှင်ပေါ့၊

“မင်းတို့ဂါလံပုံး ပြစမ်းပါဦးကွ၊ မြို့တော်ရန်ကုန်က လာတာ နော်၊ လူလည်တော့ လာမကျနဲ့. . . စမုံတုံးသွားမယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ လေးပုံး လေးဂါလံ. . . စမုံတုံးသွားပါတယ်၊ ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

“သား. . . ဘုရားဖူးယာဉ်တွေ၊ ဖောက်သည်တွေ၊ ရိုးရိုးသား သား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးတွေကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး အန်တီ၊ ဟိုမှာ ဘုန်းကြီးကား၊ တစ်ဂါလံ လှူလိုက်ဦးမယ်”

“တဲ့. . . အဲလိုကောင်. . . မောင်လေးရေ”

“အစ်မကလည်းဗျာ. . . နောက်ဆုံး သူ့အခြေအနေဆီ ရောက်ပဲ မရောက်တော့ဘူး”

“အဲဒါ ပြောမလို့၊ ခြေဆင်းတောနေတာ ငါ့မောင်ရေ၊ သူဟာ အခါအခွင့်ကို စောင့်တတ်တယ်၊ သူ့ကျွမ်းကျင်မှုကို အဲဒီအခါ အခွင့် ပေါ်မှာ လိမ္မာပါးနပ်စွာ အသုံးပြုတတ်တယ်၊ ဘီလီယက်ဂျိုး ငယ်ငယ် အဘိုးကြီးကို လူပုံအလယ်မှာ ဘီလီယက် စီးချင်းထိုးပြီး သမီးတောင်း လိုက်နိုင်တယ်လေ”

“ဗျာ! ဘယ်လို. . . ဘယ်လို. . . အစ်မ”

အစ်မ သူ့ထမင်းပန်ကန်ကို လက်စသတ်သည်။

“လှမင်းနိုင်ဟာ ဒီနယ်တိုက်မှာ One armed billiards man လေ၊ လက်တစ်ဖက်တည်း ထိုးတဲ့ ဘီလီယက်ဂိဇ္ဇာလေ”

“ဗျာ. . . ဒီကောင် နှစ်ဖက်ထိုးတာတောင် တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး၊ လက်တစ်ဖက်. . . တကယ်လက်တစ်ဖက်ထဲနဲ့ ဘီလီယက် ထိုးတယ်. . . ဟုတ်လား!”

“သူက လူသိသိပ်မခံဘူး၊ သူ့မန်နေဂျာကိုတင်လှနဲ့ နယ်လှည့် ကြေးစားထိုးတာ အဲဒီဦးမောင်မောင်နဲ့ပွဲဟာ တစ်မြို့လုံး ပြောစမှတ် ပြုရတဲ့ပွဲပဲ၊ အံ့ခဲနေတာပဲ. . . တဲ့၊ ငါ့မောင် သူ့ကို ကိုယ်တိုင်မေးကြည့်၊ အစ်မပြောတာ မင်းအရသာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

အနီး(၁၁)

ငယ်

ငယ်ကလေးတည်းက ထိုဘိလိယက်ခုံတွင် သူက အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်သမားလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သွက်လက်သည်။ ဖင်ပေါသည်။ တိကျသည်။ ဘယ်သူ ဘာခိုင်းခိုင်း ညည်းညူလေ့ မရှိ။ ပြန်အမ်းငွေ တိကျသည်။ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်၊ စားစရာ၊ ဘီယာ၊ ဝီစကီ ဝယ်ပေးခြင်း၊ အိမ်က ထမင်းချိုင့်ပါ ပြန်ယူပေးခြင်း၊ ငွေကြေး သယ်ပို့ခြင်း၊ လွန်းပျံ့ပြေးလွှားနေခြင်းများကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာ လုပ်ပေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ကုန် နို့အေးချောင်း၊ ဖရဲသီးရောင်း၊ စက်ရုံ(ခုံခါ)သွားပြီး ညနေပိုင်းရောက်သည်နှင့် သူကလေး မမောပမ်း ဘိလိယက်ခုံ

ကျွတ်ဝင်တော့သည်။ (မုန့်ဖို့ ဘောက်ဆူးကလည်း စိုစိုပိုပို ရသည်လေ)
ညဉ့်ဆယ်နာရီ ဆယ်တစ်နာရီ ဝိုင်းသိမ်းသည်နှင့် ခုံသန့်ရှင်း
ရေးသမားလေး ဖြစ်သွားပြန်သည်။ အမှိုက်လှဲသင်၊ ထွေးခံပုံးကြီးတွေ
သွန်သည်။ ကျူတွေ ပြန်စီသည်။ ဘောဖျက်သည်။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေရမည်။

ခုံပိုင်ရှင်က ဦးတင်လှနှင့် ချစ်ဇနီးဒေါ်လှရီ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို
အလွန်ချစ်သည်။ ခုံသိမ်းမှ ဦးတင်လှက ဘီယာသောက်သည်။ ဘီယာ
သောက်ရင်း သူ့ကို ဘီလိယက်ပညာ သင်ပေးသည်။

“စထိုးတုန်းက ခြေဖျားထောက်ပြီး ထိုးရတာ ဦးရေ၊ အဝေး
(ပေါက်)ဘောတွေဆို ခုံပုလေး ခံပြီး ထိုးရတာ အဲဒီကတည်းက ဦးတင်
လှက မင်းဟာ ပါရမီရှင်လေးပဲ... လို့ ပြောတယ်”

မြို့ခံ ကြေးရည်တက် ဘီလိယက် ဆရာကြီးများကြားတွင်
ဦးတင်လှက လက်ရည်အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဦးတင်လှက(ဟင်းဒီး
ကတ်ခေါ်) အမှတ်ပို အများဆုံး ပေးထိုးရသူ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း
သူ့ကို ဝင်ထိုးခွင့် မပြုကြတော့ပေ။

ထိုအခါ ဦးတင်လှနဲ့ သန်းခေါင်းယံထိုးဘက်သည် လှမင်းနိုင်
လေးဖြစ်လာ၏။ တပြောင်းပြောင်း ထိုးတိုင်း ဝင်နေသော ပါရမီရှင်
လေးမို့ ဦးတင်လှက ဆရာစားမချန် သင်သည်။ တစ်မြို့လုံးရှိ ဘီလိ
ယက် အကျော်အမော်များ၏အားသာချက်၊ အားနည်းချက်၊ စိတ်ဓာတ်
အတတ်အကျနှင့် ဘီယာ၊ အရက်ဘယ်လောက်သောက်လျှင် လက်
ပေါက် ဘယ်သို့ ရှိသည်ကိုပါ လှမင်းနိုင်ကို သင်ကြားသည်။ ရာထူးရှိစဉ်
က ရဲခါလာလည်တိုင်း ဝင်ထိုးတတ်သော ဦးမောင်မောင် အထာကို

အစောတည်းက လှမင်းနိုင် သိနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်လက်ရည်နဲ့ ယှဉ်ဘက်ဆိုလို့ ဒီမြို့ပဲ ရှိလို့၊ အတော်ဆုံး
ဒီမြို့မှာ အငြိမ်းစား လာယူတာ မောင်တင်လှရေ...” တဲ့။ ဤသည်
ကို ထောက်ရှုရုံဖြင့် ဦးမောင်မောင် ဘီလိယက် ဝါသနာထုံပုံကို အကဲ
ခတ်နိုင်ပါသည်။ ဗိုလ်ဟုတ်၊ ဘီအိုစီဦးသိန်းအောင်၊ ကြက်ဝင်းလှိုင်၊
ဂိုးတင်ညွန့်၊ ၁၉၈၀ ကိုခင်ထွန်းတို့သည် ဦးမောင်မောင်၏ သူမသာ
ကိုယ်မသာ လက်ရည်တူများဖြစ်သည်။ ညနေ လေးနာရီဝန်းကျင်
ဆိုလျှင်... ကျန်ကစားသမားတွေနားကို နားပေးရသည်။ ပရိသတ်
နေရာက ပညာယူပေရော၊ ဆရာကြီးတွေ၏ ထိုးလုံး၊ ဝင်လုံး၊ ညစ်လုံး၊
ပညာသားများအပြင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရဲသော၊ ငေါ့သော၊ ထွေလုံး
ပြောင်လုံး စကားလုံးများကို တဟားဟား ပွဲကျနေကြလေ့ရှိသည်။
လက်ကောင်းရုံမက နယ်စုံလာသော ဦးမောင်မောင်က လက်ပါမက
ပါးစပ်ကပါ ပြောင်မြောက်လှသူ ဖြစ်သည်။

“ဒီမြို့မှာ အဟုတ်ဆုံး ထင်ထားတဲ့ ဗိုလ်ဟုတ်က သိပ်မှ မဟုတ်
တာ၊ မောင်တင်လှရေ... ဗိုလ်ဟုတ်ကို ခုံတစ်လုံး သပ်သပ်လုပ်ပေး
လိုက်ကွာ၊ ငါပေးမယ်... တစ်နှစ်လောက် ဟုတ်အောင် ကျင့်ပါစေ”

“မောင်သိန်းအောင်... မင်းအချိန်တွေ အကျိုးရှိအောင်
ရေနံဆီ သွားရောင်းကွာ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘီလိယက်ခုံမှာ အချိန်
လာကုန်နေတယ်”

“ဟာ... ဂိုးသမားကြီး၊ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နဲ့ မုန့်
လာတဲ့ဘောလုံးတော့ မောင်ရင်ပိုင်မှာပေါ့၊ ဒါက လိမ့်လာတဲ့ဘောလုံး
ကွ၊ မပိုင်ရင် မလုပ်ရဘူး၊ ဟိုဘောက ဖတ်ခနဲ၊ ဒီဘောက ခွပ်ခနဲ...”

မောင်ကွဲမစိုးလိုပါ။ . . . ဟင်း. . . ဟင်း”

“အဲဒါ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးတာပါ ကိုဝင်းလှိုင်ရာ၊ ဟိုမယ်
စာပေ ကိုခင်ထွန်းတောင် အရဟံဂုဏ်တော် ရွတ်နေပြီ၊ နမောတဿ
သုံးကြိမ်ဆိုပြီး. . . လစ်တော့”

“ဘီယာနှစ်လုံးနဲ့ ဝီစကီသုံးလေးပက် ဝင်သွားချိန်မှာဆို သူ့
လက်အရှိန် အရမ်းသပ်ရပ်လာတတ်တယ်၊ တစ်ကျူနဲ့ ပွဲသိမ်းတတ်
တယ်၊ ဇယ်ခွင်နဲ့ သူ့ထိုးဘောကို ရအောင်သတ်ပေတော့ ဖိုးလှရေ”
ဆရာဦးတင်လှစကား။

“ဟဲ့. . . လှမင်းနိုင်၊ အဲဒီ မင့်ငယ်ငယ်တို့အိမ်မှာ ဒေါ်ကြွယ်က
ဇော်အဆင့်ပဲ ရှိတာ၊ ဂေါင်က ဦးမောင်မောင်ဟဲ့၊ ဦးမောင်မောင်ကို
ပိုင်အောင် နင်ပေါင်းနိုင်ရင် နင်အောင်တယ်” အန်တီပန်းစကား။

ယခုအခါ လှမင်းနိုင်သည် ဦးတင်လှအိမ် မီးဖိုခန်းတွင် ရေခဲ
သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ဝယ်၍ ချထားခဲ့ပြီ။ ဘီလီယက်သမားများ လိုသမျှ
အဖုံးဖွင့်၍ နှိုက်ပေးသော စာကလေး(သို့မဟုတ်)စံပေါလည်း ရှိနေပြီ။
သို့သော် သူကတော့ အမှိုက်လှဲ၊ ထွေးခံသွန်တုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာ
သမားကိုလည်း ဘီယာဝဝ တိုက်ရင်း ရိုးရာမပျက် လက်သွေးတုန်းပါ
ပင်။ တစ်ဖက်တည်း ကျင့်ခဲ့တာလည်း နှစ်ပေါက်လာပြီဖြစ်သည်။ ဒီတစ်
ဖက်နှင့် နယ်ပြဲပြီစင်အောင်လည်း ကောက်စားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူစောင့်စားနေသော နေ့တစ်နေ့၏ညနေသည်
(ရှင်းသန့်အေးချမ်းနေသော ဘီလီယက်ခုံထဲ) ခြေခင်းလက်ခင်းသာစွာ
ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဦးမောင်မောင်သည် ဇနီး
ဒေါ်ကြွယ်နှင့် သူ့ဝန်းကျင်က ပြောပြောနေကြသည့် သူ့သမီးငယ်ငယ်

၏ကောင်လေးကို ‘လှမင်းနိုင်’ ဟု နာမည်သာ ကြားဖူးနေသည်။ လူကို
လည်း အတန်ကြာကပင် သိနေခဲ့၏။ သို့သော် လူနှင့်နာမည် မတွဲမိ။
(သူ့ရှေ့မှာ ငလှ၊ ဖိုးလှပဲ ခေါ်နေတာကြောင့်ဖြစ်၏။)

“ဟေ့. . . မောင်တင်လှ၊ ငါ့ကို ကြေးဆက်ပြီး ပညာယူမယ့်လူ
ဘယ်သူမှ မရောက်ကြသေးပါလားဟ”

ဦးတင်လှက ဘောဖျက်နေသည်။ လှမင်းနိုင်က တံမြက်စည်း
လက်စသတ်နေသည်။

“အထွက်ကောင်းအောင် အိမ်မှုကိစ္စ တောက်တိုမယ်ရတွေ
လုပ်နေကြရမှာပေါ့ဗျာ၊ ယိုးဒယားပိုက်ဆံလည်း စုဆောင်းရှာဖွေရသေး
တယ်လေဗျာ၊ ဦးမောင်မောင်ကို ပူဇော်ဖို့”

“အေးကွာ. . . သူတို့ဘတ်ငွေလေးတွေ မစားရက်ပါဘူး၊
ဒါပေမယ့် ရိုးရာပျက်မှာစိုးလို့ မောင်မောင်တို့ကတော့ အိတ်ကပ်
ဟောင်းလောင်းနဲ့ပဲ လာခဲ့တယ်၊ လာလေကွာ. . . မောင်တင်လှ၊ မင်း
လည်း မထိုးတာကြာလို့ လက်ပျက်နေရော့မယ်”

တပြောင်းပြောင်း လက်စမ်းရင်း လှမ်းခေါ်နေသည့် ဦးမောင်
မောင်ကို. . .

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ပိုက်ဆံမပါဘဲ တင်လှနဲ့ ကစားရင်
ဦးမောင်မောင် ရင်မ၊နေရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟာ! ဖုန်းတစ်ချက်တောက်ရုံနဲ့ ငါ့သမီး ငွေထုပ်ပိုက် ရောက်
လာစေရမယ်၊ ဘယ်လောက်ကြေးလဲသာပြော”

ငယ်ငယ် ပြန်ရောက်နေကြောင်း လှမင်းနိုင် သိလိုက်ချင်သဖြင့်
ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ငေါက်ခနဲ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ အထာသိနေသော ဦးတင်လှက သူ့ကို ပြုံးပြရင်း...

“ဦးမောင်မောင်ကို ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ယုံတဲ့ ကျွန်တော့် တပည့်နဲ့ တစ်ပွဲလောက် စမ်းမလား”

“ဘယ်မလဲ... ဘယ်သူလဲ... မင်းကျောင်းထွက် ဆိုတော့ ခေသူမဟုတ်ထဲကပေါ့”

“အဲ့ဒီဖိုးလှနဲ့ပေါ့... ကျွန်တော့်တပည့်အရင်းပဲ”

“ဟာ! မင်းကွာ... ရာရာသသ ငါ့ဂုဏ်ကျတော့မပေါ့... ကလေးကိုတောင် အချဉ်နှိုက်တဲ့ လူမိုက်ကြီးလို့ ပြောကြမှာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်လေး ကျူကိုင်တာတောင် ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘဲနဲ့”

“ဖိုးလှ... ကျူကိုင်ပြလိုက်ပါကွာ”

စိတ်မပါသလို နီးရာကျူကို ဆွဲ၍ ပေါ့(တ်)နှစ်လုံးကို ငြောင်း ငြောင်းဆို လှမ်းပစ်ပြလိုက်သည်။ နောက်က ကြည့်နေသော ဦးမောင်မောင် မျက်ခုံးနည်းနည်းပင့်သွားသည်။ နောက် ကင်နယ် အလွယ် သုံးလုံးကို ပါးပါးလေး ကျင်းနှုတ်ခမ်းက ပြန်ထွက်လာအောင် တမင်လွှဲ ထိုးပြလိုက်သည်။ ဦးမောင်မောင် ပြုံးသည်။ သည်ခုံက ခိုင်းဖတ်လေးမှန်း လည်း သိသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သည်နေ့ လှမ်းနိုင် ဝတ်ထားသည်က လည်း ညစ်တစ်တစ် ဖြစ်နေ၏။ ထိုးဖက်မရှိ၍ ပျင်းနေပုံရသော ဦးမောင်မောင်က...

“စိတ်မတိုရဘူးကွ... လာ... မင်းကို ပညာပေးတဲ့အနေနဲ့ တစ်ပွဲကစားမယ်၊ မင်းအတွက် လွယ်အောင် ဖဲချပ်ပဲ ကစားတာပေါ့ ကွာ”

ကိုတင်လှက ဖဲဖျက်ရင်း...

“ဘယ်လောက်ကြေးလဲ ဦးမောင်မောင်”

“ကောင်လေး... ပြောပါစေ”

လှမ်းနိုင်က ဖယ်ထားသောပိုက်ဆံ(နှစ်ဆယ်တန်၊ ဆယ်တန်၊ ငါးဆယ်တန်အပါအဝင်) ခပ်နွမ်းနွမ်းအထပ်ကို အိတ်ကပ်ထဲက အကုန် ဆွဲထုတ်၍ ဦးတင်လှကို ပေးလိုက်သည်။

ဦးတင်လှက ဖဲနှစ်ပုံဝေပြီး ပိုက်ဆံကို ကောက်ရေသသည်။

“ကိုးရာအတိပဲ... ကျွန်တော် တစ်ရာစိုက်မယ်၊ ကဒ်ကျန် မရှင်းကြေး၊ ဂိမ်းကြေးတစ်ထောင်တမ်း၊ ဘယ်လိုလဲ ဦးမောင်မောင်”

“လုပ်ပါကွာ... ငါ့ဘက်က အားလုံးဦးစားပေးရမှာပေါ့”

ပွဲကြည့် အတွင်းသိ ပရိသတ်အချို့ ဝင်လာသည်။

ပထမပွဲ သုံးလေးချက် စမ်းထိုးပြီးသည်နှင့် ဖဲကဒ်တူနေပြီကို နှစ်ယောက်စလုံး အကဲခတ်မိသည်။ လှမ်းနိုင်က တို့ရုံထိရုံနှင့်ပင် ဇယ်ခွင်ကို စောင့်ထိုးနေသည်။ ဦးမောင်မောင် ထိုးချနေသော ဦးတွေ ကလည်း သူ့ကဒ်တွေပင်။ တစ်ကျူနှင့် ဦးမောင်မောင် အတော်ထိုးချ လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ချပ်သာ ကျန်သဖြင့်...

“One card”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်က ဖိုးကဒ်ပါခင်ဗျာ”

ခက်ခက်ခဲခဲ တစ်လုံးကို ကိုင်ဦးငိုဇက်ဆွဲ၍ ပါးပုတ်ချလိုက် သည်။

ဈလောက်!...

ဦးမောင်မောင် ဖြိုသွားသလို ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ပရိသတ်ထဲက

အသံထွက်လာ၏။

“ဟောဒီမှာ သရိုးကပ်ပါခင်ဗျာ”

ဦးမောင်မောင်၏ ဂိမ်းဘော ‘တစ်’ က သုံးလုံးဖြစ်နေ၏။ သူ
ဖြန့်ပြရင်း အလွယ်တကူပင် ဂလောက်ခနဲ ထိုးချလိုက်သည်။

“ကောင်လေး... ကံတရားက မင်းဘက် ပါနေလို့ပါကွာ၊
နောက်ထပ်နှစ်ထောင်ကြေးကွ”

ပရိသတ် နည်းနည်းများလာ၍ ဦးမောင်မောင် ရှက်တင်းတင်း
လာ၏။

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ”

သည်တစ်ပွဲကို သူ အရမ်းဂရုတစိုက် ထိုးနေပုံနှင့် ကပ်သီလေး
တွေ လွဲရင်း အနူးပေးလိုက်၏။ ဦးမောင်မောင်က ခပ်ဝင့်ဝင့်ဟန်နှင့်...

“ဗိုလ်ဟုတ်တို့ ဘီအိုစီတို့ မရောက်သေးဘူးလားကွာ”

“နောက်တစ်ပွဲဦး... လေးထောင်ကြေး”

“ရပါတယ်... မောင်တင်လှ အာမခံရင် ပြီးတာပဲ”

သည်ပွဲ၌ သူ တစ်ကဒ်မှ မချလိုက်ရ။ ဦးမောင်မောင်က လက်
ရည်ပြရင်း အပြတ်အသတ် နိုင်သွားသည်။ ထိုစဉ် စံပေါဆာဒါး ဇစ်
အိတ်ကြီး လွယ်၍ ဝင်လာပြီး ပရိသတ်ရှေ့က ရပ်ကြည့်နေသည်။
ဦးမောင်မောင် ဘီယာမှာရင်း...

“တော်လောက်ပြီ ကောင်လေး၊ ဒါ အားကစားတစ်မျိုးကွ၊
ကြေးများလာရင် တင်းလာတတ်တယ်”

“ဆက်ထိုးချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟ၊ မင်းလည်း ငတင်းလေးပဲ၊ ငါ ကြေးခေါ်သလောက် လိုက်

နိုင်လား”

“ကြိုက်သလောက် ခေါ်ပါခင်ဗျာ၊ လိုက်ပါတယ်”

“မောင်တင်လှ... မင်းအာမခံသလား၊ မင်းတပည့်က နှိုးမန်းနှိုး
မပြဘဲနဲ့ စိမ်ခေါ်နေတယ်”

စံပေါက ဒါတော့ ဓါတ်သည်။ သူ့လူကို နှိမ်တိန်တိန် ပြောမှန်း
သိသည်။ အိတ်ကိုင်၍...

“ငလှ... ငါပြလိုက်ရမလား”

“ဟေ့ကောင်... မလုပ်နဲ့၊ ဦးတင်လှကို အိတ်ပေးလိုက်”

စံပေါက ဦးတင်လှဘေး၌ ဘုံးကနဲ အိတ်ကို ပစ်ချသည်။ ဦး
တင်လှနား၌ ကျတံထိပ်ကို ချောက်သုတ်ရင်း ဘီယာသောက်နေသော
ဦးမောင်မောင်က...

“မောင်ရင့်တပည့်က လက်က မဆိုးဘူး၊ ဒါပေသိ အတွေ့
အကြုံ နည်းတဲ့လူငယ်ဆိုတော့ တင်းတတ်တယ်၊ အဲ့ဒါမျိုးက အိမ်တိုင်ပါ
ကျွတ်သွားမယ်၊ ကဲ... တစ်ပွဲတစ်သောင်းကြေးဆို လိုက်နိုင်လား၊
ကြိုက်သလောက်ခေါ် ဆိုလို့ပါ”

ဦးတင်လှ မသိမသာ ဘေးက ဆာဒါးအိတ်ကို ဇစ်ပွင့်ရုံ ဆွဲ၍
ငုံကြည့်သည်။ ထောင်တန်၊ ငါးထောင်တန် ဘဏ်အုပ်အထပ်လိုက်မို့
လှမ်းမြင်လိုက်ရသော ဦးမောင်မောင် ဘီယာနင်သွား၏။

“အဲ့ဒါတောင် လေးအိတ်”

“ဟား... ဒီကောင် ဘဏ်ဖောက်လာတာလားကွ... ဟေ”

“ဟုတ်ဝူးကွ... ချွေးတရုံးရုံးနဲ့ ရွာထားတဲ့ ပက်ဆပ်ဟေ”

မျက်နှာရဲနေသော ဒေါသမျက်နှာနှင့် စံပေါ စကားမပီပါလေ

တော့။

“စံပေါ သွားထိုင်နေစမ်း၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား၊ တစ်သိန်းကြေးလည်း ကျွန်တော်မငြင်းပါဘူး ဦးခင်ဗျာ”

“ဟ. . . ဟ. . . လောင်းကစားဝိုင်းကြီး ဖြစ်နေပြီကွ၊ မင်း ကုန်တော့မှာပဲ”

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ငွေမြင်သော လောဘနည်းနည်းဝင်လာသော ဦးမောင်မောင်က ငွေအိတ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဘီယာအကုန်မော့လိုက်၏။ အငြိမ်းစားမို့ ဝင်ငွေနည်းချိန်၌ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာတော့မည်ဟု တွေးထင်လိုက်၏။ သည်းခြေကြိုက်မဟုတ်ပါလား။

ခပ်တိုးတိုး သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်အောင် စု၍. . .

“အေးကွာ. . . ဘေးကြားရင် မကောင်းဘူး၊ မင်းပြောတဲ့ တစ်သိန်းကြေး၊ မောင်တင်လှ. . . မင်းသက်သေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လှမင်းနိုင် တစ်သိန်းပစ်ကြေးလိုက်ပြီး ဦးတင်လှကို ငွေပါရှင်းခိုင်းလိုက်၏။ ဦးမောင်မောင်က ဝီစကီနှင့်ဘီယာ ရောသောက်နေစဉ် နိုင်ငွေ စုစုပေါင်း တစ်သိန်းခြောက်ထောင်ကို ဦးမောင်မောင်ဟာဝေယံ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ဦးတင်လှက ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ဦးမောင်မောင် ငွေနှင့်ဘီယာဝီစကီကြောင့် အောင်သွေးကြွလာ၏။ သို့သော် ပါးစပ်က. . .

“မင်းလက်ရည်လည်း မမီဘူး. . . တော်လောက်ပါပြီ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးမောင်မောင်၏ကစားဘက်အားလုံး ဝင်လာကြ

၏။ ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ယောက်ပါ (ထိုးဘက်ဖြစ်သည်။) ပါလာသည်။

“ဟား. . . ဗိုလ်ဟုတ်တို့ နောက်ကျလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီမယ် ကလေးကို ဗိုလ်လုပ်ပြီး အတော်ဟုတ်နေပြီ၊ ကဲ. . . ကောင်လေး မင်းမကုန်ခင် ပြန်တော့”

သူက. . .

“မဟုတ်သေးဘူး ဦး၊ ကျွန်တော်က ရှုံးထားတဲ့လူ၊ ကျွန်တော်ဆက်ကစားခွင့်နဲ့ ကြိုက်တဲ့လောင်းကြေး တောင်းဆိုခွင့် ရှိပါတယ်၊ ဒါ ဒီခုံထုံးစံပဲ”

ဦးတင်လှက ဝင်ပြောသည်။ ဗိုလ်ဟုတ်တို့အားလုံးက ခေါင်းညှိတည့်စကား။

“အဲ့ဒါ ဟုတ်တယ် ဦးမောင် Fair play ပါပဲ”

“ငါက သနားလို့ပါကွာ. . . ဟင်း. . . ဟင်း၊ ကဲ. . . ကဲ. . . ကောင်လေး. . . မင်းတို့ ခုံထုံးစံပေါ့ကွာ၊ မင်းကြိုက်တဲ့လောင်းကြေးပြော. . . ငါမပယ်ဘူး”

“လူကြီးမင်းတို့ ဦးမောင်မောင်စကားကို အားလုံးကြားကြပါတယ်နော်၊ ဘာလောင်းကြေးပဲဖြစ်ဖြစ် မပယ်ဘူးတဲ့”

“မပယ်ပါဘူးကွာ. . . မပယ်ပါဘူး”

သူက ဦးတင်လှနား ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောနေသည်။ ပရိသတ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြည့်နှက်လျှံထွက်နေပြီဖြစ်သည်။ ခဏနေမှ ပိုင်ရှင်ဦးတင်လှ မတ်တတ်ရပ်၍. . .

“နားထောင်ပေးပါခင်ဗျာ. . . အရှုံးသမားဖိုးလှက နောက်သုံးပွဲ ဆက်ကစားပါမယ်တဲ့၊ ပထမတစ်ပွဲကို သုံးသိန်းကြေး၊ ဒုတိယပွဲ

လည်း ဒီလိုပဲ... ငွေထပ်ပြီး ကစားချင်ပါတယ်တဲ့၊ တစ်ပွဲစီ သရေကျ နေရင် နောက်ဆုံးပွဲအတွက် လောင်းကြေးထပ်တင်ခွင့် ဖြည့်စွက်ခွင့် တောင်းပါတယ်၊ ဦးမောင်မောင် သဘောတူမတူ”

“သိပ်တူတာပေါ့ဗျာ... ငွေထပ်ရမယ်ဆိုတော့ အိမ်ကို ဖုန်း ဆက်ရမှာပေါ့”

လှမင်းနိုင်က သူ့ဘောင်းဘီစုတ်ထဲက ဟင်းဖုန်းထုတ်ပေး သည်။

“သမီးငယ်ငယ်လား... ဖေဖေ ဘိလိယက်ခုံမှာ ရှိတယ်၊ ချက်ချင်း ငွေနှစ်သိန်းယူပြီးလာခဲ့... ဒါပဲ... အင်း... ဒါပဲ”

လှမင်းနိုင် ဦးမောင်မောင်ကို ကျောပေး၍ ပြုံးလိုက်သည်။ အတွင်းသို့ ပရိသတ်များနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးအပါအဝင် ဗိုလ်ဟုတ်တို့ အုပ်စုပါ ကြည့်ပြီး ပြုံးသွားသည်။ ဦးတင်လှက သွား(၃၂)ချောင်းလုံး ပေါ်အောင်ရယ်နေတော့သည်။ စုပုတ်နေသူ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ စံပေါ့ပေါ့ဗျာ...။

လိုရင်းဆိုရလျှင် ပထမပွဲ ပြီးမပြီးခင် စက်ဘီးလေးနှင့် ငယ်ငယ် အိတ်လေးနှင့် ရောက်လာသည်။ ခပ်တည်တည်ပင် ဝင်ထိုင်ကြည့်နေ သည်။ ဦးမောင်မောင် ကပ်သီလေး နိုင်သည်။ လှမင်းနိုင် ဘယ်ကိုမှ မကြည့်။

“သမီးပြန်လို့ရပြီ... ပါပါအခြေအနေ ကောင်းသွားပြီ”

“သမီးကြည့်ချင်သေးတယ် ပါပါ... ပြန်သေးဘူး”

ဒုတိယပွဲ၌ လှမင်းနိုင်တို့ ဆိတ်နေပြန်သည်။ မထိုးသေး၊ ဦးမောင်မောင် အသာစီး ရောက်လာမှ ဇယ်ခွင်က လှမင်းနိုင်အကြိုက်

ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ကျူတည်းနှင့် တချောင်းချောင်း ထိုးချ၍ လှလှပပ ပွဲသိမ်းလိုက်သည်။ လက်ခုပ်ဩဘာသံ ညံသွားသည်။ ငယ်ငယ် တစ် ချက်နှစ်ချက် ယောင်ယက်တီးမိပြီးမှာ လျှာတစ်လစ်နှင့် ရပ်သွား၍ မြင်လိုက် သူတွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သည်တစ်ပွဲ နောက်ဆုံးဖိုင်နယ် ပွဲ။ ဦးတင်လှက ဦးညွတ်၍...။

“ဒီပွဲကတော့ သဘောတူချက်အရ၊ လောင်းကြေးထပ်တင် ဖြည့်စွက်ဖို့ ရှိပါတယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာပါ ပါတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ပွဲနဲ့ မထင်မှတ် တဲ့ လောင်းကြေးကိစ္စကြောင့် ဧည့်သည်တော် မငယ်ငယ်၊ ရပ်မိရပ်ဖနှင့် ပင်တိုင်ဖောက်သည် ဗိုလ်ဟုတ်တို့အဖွဲ့ကလွဲပြီး အားလုံး ခြံအပြင် ထွက်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်၊ နားလည်ပေးကြပါ ခင်ဗျာ”

အားလုံးက အေးဆေးစွာ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ပေကပ်နေ သူက စံပေါ့၊ ‘ငလှရှိရင် စံပေါ့ရှိရမယ်’ ဟု ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေသည်။ ငယ်ငယ်က နေပါစေဆိုမှ ငယ်ငယ်ဘေး ခပ်အေးအေး ဝင်ထိုင်သည်။ ပြုံးနေ၏။ ဦးမောင်မောင်က အကောင်းဆုံး သူ့ဝိစကီ ဘီယာလစ်မစ်ကို စာင်လိုက်ပြီး...။

“ကဲ... ကောင်လေး၊ မင်းလောင်းကြေး ပြောတော့”

“ဟော့ဟိုအိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ခွေးနှီးစာနဲ့ ရှာထားတဲ့ ငွေသိန်းတစ်ရာပါ ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ တစ်သိန်းနဲ့ခြောက်ထောင်ပဲ လျော့ နှာပါ၊ ဦးတင်လှခင်ဗျာ... အဲ့ဒီအိတ်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ရှေ့က ကျန် တော့်ကားထဲ သွားထည့်ပြီး သော့ချပေးပါ၊ ဒီမှာ ကားသော့ပါ”

ကိုတင်လှ သော့ယူ၊ စံပေါ့ ငွေအိတ်ထမ်း၍ ထွက်သွား၏။ ကားသော့လာပြန်ပေး၏။ သူက သော့ကို ဘိလိယက်ခုံပေါ် တင်၍...။

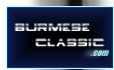
“ကျွန်တော်ရှုံးရင် အဲဒီကားသော့ယူပြီး ငွေအိတ်နဲ့အတူ ဦးမောင်မောင် ပြန်မောင်းသွားပါ”

ဦးမောင်မောင် မျက်ခုံးကြီး အပေါ်တက်သွားပြီး မျက်လုံးကြီး ပြူးလာ၏။

“မင်းဟာက. . ဟား. . များလှချည်လားကွ၊ မတော်တဆ ငါ. . ငါရှုံးရင်ကော. . ”

လှမင်းနိုင် တည်တံ့သောအကြည့်နှင့် လက်အုပ်ချီ၍ ဦးခေါင်း ညွတ်ချရင်း. . .

“နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နိုင်ရင် ဟောဒီက မမငယ်နဲ့ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ၊ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်နဲ့ သစ္စာရှိရှိ ရိုးမြေကျ ပေါင်းပါ့မယ်လို့ ဒီက လူကြီးမင်းများနဲ့ ဦးကို ဒီနေရာက ကတိပေးပါတယ်”

“ဘာကွ. . . ”

“တစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်ခင်ဗျာ၊ အခုဖိုင်နယ်ပွဲကို ကျွန်တော် လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ပြိုင်မှာပါ၊ ကျွန်တော် လှမင်းနိုင်ပါ”

“ဘာကွ. . . မင်းက ငါ့ကို. . . ”

ဦးမောင်မောင် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ သမီးတောင်းသောကြောင့်လား၊ သူ့လိုလူကို လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ထိုးမယ်ဟု စိန်ခေါ်၍လား၊ နှစ်ခုစလုံးကြောင့်လား. . ရှုခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်သည်။

ဦးတင်လှက. . .

“ဦးမောင်မောင်. . . ကောင်လေးလောင်းကြေး ဘာမဆို ခင်ဗျားမပယ်ဘူးဆို၊ ခုဟာက Fair play ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်. . . မျှတတယ် ဦးမောင်မောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျူရီလူကြီးတွေ သဘောတူတယ်”

“မကြွယ် ပြောတော့ ဒီကောင်လမ်းဘေးက ကလေးကချေ ဆိုကွ၊ မကြွယ်က လုံးဝ. . . ”

“ဒီမယ် ပါပါ. . . သမီးတစ်ခုပြောခွင့်ပြုပါ”

ငယ်ငယ်က ဇတ်ခနဲ ရပ်ပြောလာသည်။

“သူဌေးကြီး ကမ္ဘာကျော် ဝေါဒစ္စနေဟာ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်က အညတရ ကာတွန်းဆရာလေးပါ ပါပါ၊ ဂျက်လေယာဉ် တီထွင်တဲ့ မစ္စတာလီယာဟာလည်း ခြောက်တန်းတောင် မအောင်ပါဘူး၊ ပါပါ ရဲရဲတင်းတင်း ထိုးပါ၊ သူ သမီးကို ချစ်ခွင့်တောင် မပန်ရသေးပါဘူး၊ သူ့အရည်အချင်းကို ပြခွင့်ပေးသင့်ပါတယ်၊ သမီးလည်း ကြည့်ချင်တယ်”

ဦးတင်လှနှင့်ဗိုလ်ဟုတ်တို့အုပ်စုက လက်ခုပ်ကို တည်တည်တံ့တံ့ ကြွေရရ.တီး၍ အားပေးကြသည်။ ခွီးခနဲ စံပေါက် လက်ခေါက်မှုတ်သည်။ သွားရည်တွေ ထွက်ကျလာ၏။ နှမြောသည်ထင့်. . . ပြန်လျက်ပစ်လိုက်၏။

“အေး. . . ငါနိုင်ရင်တော့ မကြွယ်အဆုံးအဖြတ်ပဲ၊ မင်း ငါ့သမီးနား ကပ်လို့တောင် မရဘူးမှတ်၊ ကဲ. . . စမယ်ကွာ၊ ဘီယာနောက်တစ်လုံးပေး”

အရက်လစ်မစ် အတိအကျနှင့် ဦးမောင်မောင်ထိုးကွက်တွေက သေသပ်လှပနေသည်။ လှမင်းနိုင်ပင် ရင်နည်းနည်းခံလာသည်။ ဦးတင်လှက ကပ်ပြောသည်။

“အချိန်ဆွဲကစား... မပိုင်ရင် ကိုင်ဦးသတ်ထား၊ ကိုယ့်ခွင်ကို စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်”

တစ်ချီတွင် လှမင်းနိုင် ခွင်ဝင်လာသည်။ အဝေးဘောကို လှမ်း ပေါ်တံ၍ ဝင်ပြီဆိုတာနှင့် တစ်ကျူနှင့် ပွဲသိမ်းခွင်။ လက်တစ်ဖက်တည်း မို့ ကျူတံကို လှံကိုင်သလို မြှောက်ကိုင်ရသည်။ ရှေ့နောက် အလေးချိန် ညီအောင် ရွှေယူချိန်ဆရင်း မျဉ်းတစ်ဖြောင့်တည်း သွားရန် ဘောနှင့် ဆယူနေရသည်။ အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် ရင်ခုန်ဖွယ် ဘောလုံးလည်း ဖြစ်သည်လေ။ ခက်လည်း ခက်လှသည်။

ဗိုလ်ဟုတ်အဖွဲ့နှင့် ဦးတင်လှ၊ ဦးမောင်မောင် ငြိမ်ကြည့်နေ၏။ လှံကိုင်သလို ကိုင်ချိန်နေရာမှ လက်ညှိုးလက်ခလယ်လက်မ သုံးချောင်း နှင့် ငြိမ်အောင် ဆသည်။ ငယ်ငယ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်လုံးနှင့် ပြုံးပြလိုက်သည်ထင်သည်။ ဆတ်ခနဲ ကျူဆွဲ၍ ချိန်မနေဘဲ ထောက်ခနဲ ပေါက်ချလိုက်သည်။ ငျောင်းခနဲထိ ဂလောက်ခနဲ ကျသွားသည်။

“ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း”

ဦးမောင်မောင်ပါ ကျူကို ချိုင်းညှပ်၍ လက်ခုပ်တီးမိရတော့သည်။ ငယ်ငယ်လည်း မမြင်ဖူးသဖြင့် ဟယ်ခနဲဖြစ်ပြီး လက်ခုပ်တီးတော့သည်။ ရပြီ။ တစ်ကျူနှင့် ပွဲသိမ်းခွင် ဝင်လာပြီ။ ကျူကို ခုံပေါင်ပေါ် တင်၍ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တစ်ဖက်တည်း ထိုးချရင်းမှ ဝမ်းကွဲအော်သည်။

“One card”

နောက်ဆုံးအလုံးက ကျင်းဝမှာ ထိရုံနှင့် ဝင်သည်။ လှမင်းနိုင်

ကျူထိပ် ချောက်သုတ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ သူနိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ One card ဘယ်အလုံးဆိုတာ သိနေသော ဦးမောင်မောင်က သူ့ကျူကို ချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ လှမင်းနိုင်ပါးစပ်က မထင်မှတ်သောအသံ ထွက်လာသည်။

“Pass”

(အလှည့်ကျော်ပေးသည်။ ဆက်ထိုးဟူလို)

ဗိုလ်ဟုတ်တို့ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ကုန်၏။ ဦးတင်လှ မျက်ထောက်နီလာ၏။ ဦးမောင်မောင်က တူးကန်ဖို့ ဝမ်းသာအားရ ထိုးမည့် ကျူကို ကိုင်ပြီးမှ ခဏတွေ့သွားသည်။ (သူထိုးလျှင် သူဂိမ်းဖို့ သေချာနေပြီ) ဇော်ခနဲ လှမင်းနိုင် မှောက်တင်ထားသော ဝမ်းကွဲဖဲကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ ကျင်းဝက (7 Ball) ဖဲချပ်က စပိတ်ဆဲဝင်း။

“ကောင်လေး... မှန်မှန်ပြော၊ မင်း ဘာလို့ မထိုးတာလဲ! ဟိုအဝမှာလေ...”

လှမင်းနိုင် ကျူကို စင်တွင် ပြန်စိုက်ရင်း မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့်...

“ကျွန်တော်အနွှဲပေးပါတယ် ဦးရယ်၊ အားလုံးယူသွားပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ... မင်းဟာက...”

“ကျွန်တော်ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပညာနဲ့ ဗျူဟာတွေ သုံးပြီး အချစ်ကို လိမ်ယူသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက အချစ်ဟာ အဲ့သလို မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်စစ်စစ်ကို ဖြူဖြူစင်စင် အချစ်နဲ့ ရင်းတာ ယူတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ မငယ်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒီဘဝ ရောက်အောင်လည်း အဲ့ဒီအချစ်ကပဲ တွန်းအားပေးလာခဲ့တာ၊ ကဲ... ကျွန်တော်နှုံးတယ်”

“ဗောင်း!”

ငယ်ခွင်ကို တရားဝင် လက်နှင့် တွန်းဖျက်လိုက်သည်။

(တကယ်ဆို ထိုဗောင်းသည် သိန်းရာချီဗောင်းပါ)

သူ ကြမ်းပေါ် ထိုင်ချ၍ ခူးပေါ် နဖူးတင်လိုက်သည်။ အင့်ခနဲ ရှိုက်လိုက်မိသည်ထင်သည်။ ဦးမောင်မောင်က . . .

“ကဲ . . . ကောင်လေး၊ မင်းစိတ်ဓါတ်ကို ငါဖတ်လို့ရပြီ၊ ငါ လည်း မနိုင်ဘူး၊ မင်းလည်း မနိုင်ဘူး၊ Draw ပဲ၊ သရေပွဲပဲ၊ သမီး စက်ဘီးသော့ပေး၊ ပါပါ ပြန်နှင့်မယ်၊ သမီးတို့ချင်း ညှိစရာရှိ ညှိကြ”

ငယ်ငယ်က ယောင်နနနှင့် သော့လှမ်းပေးသည်။ ဦးမောင် မောင် သုတ်ခြေတင် ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်ဝင်လာသည်။

“မောင်တင်လှတို့ ဗိုလ်ဟုတ်တို့ လုပ်ကြဦး၊ ခြံမှာ အရေး အခင်းကျနေတာပဲ၊ နည်းတဲ့လူအုပ်လား၊ လာကြ . . . ကျုပ်ကို လိုက်ဖို့ ကြပါဦးဗျာတို့”

စံပေါအပါအဝင် အားလုံးထွက်သွားကြသည်။ နှစ်ယောက် တည်း ကျန်သောအခါ ငယ်ငယ်က . . .

“ဘာလုပ်နေတာလဲ . . . ထလေ”

“ချစ်တယ်ပြောမှ ထမယ်”

“ဪ . . . ဘယ်သူက ချစ်ခွင့်ပန်ထားလို့လဲ၊ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နဲ့ ဖအေဆီ တက်ပြီး လက်ထပ်ခွင့်တွေဘာတွေ” တောင်းလို့၊ လူပါးလေး လူလည်လေး . . . ကဲ . . . ထပါ”

“ထူ . . .”

ထိုစဉ် ခြံက ဦးမောင်မောင်အသံကြီး ဘိလိယက်ခုံထဲသို့

လျှံ၍ဝင်လာ၏။

“လုပ်သားပြည်သူများခင်ဗျာ . . . ဖိုင်နယ်မှာ ဘယ်သူမှ မနိုင် ပါဘူး၊ မိနစ်ကိုးဆယ်ထိ သရေပွဲပါပဲ၊ နာကျင်အချိန်ပို ပေးထားခဲ့ပါ တယ်၊ ကျွန်တော်ရှုံးဖို့များပါတယ်”

“ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင်”

နှစ်ဦးသား အမြူးပြီးပန်းပင်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် စိုက်ကြည့်လိုက်မိ ကြသည်။ ထိုပန်းသည် မျက်ဝန်းထဲမှာသာ ပွင့်လန်းသော ဟူ၏။

